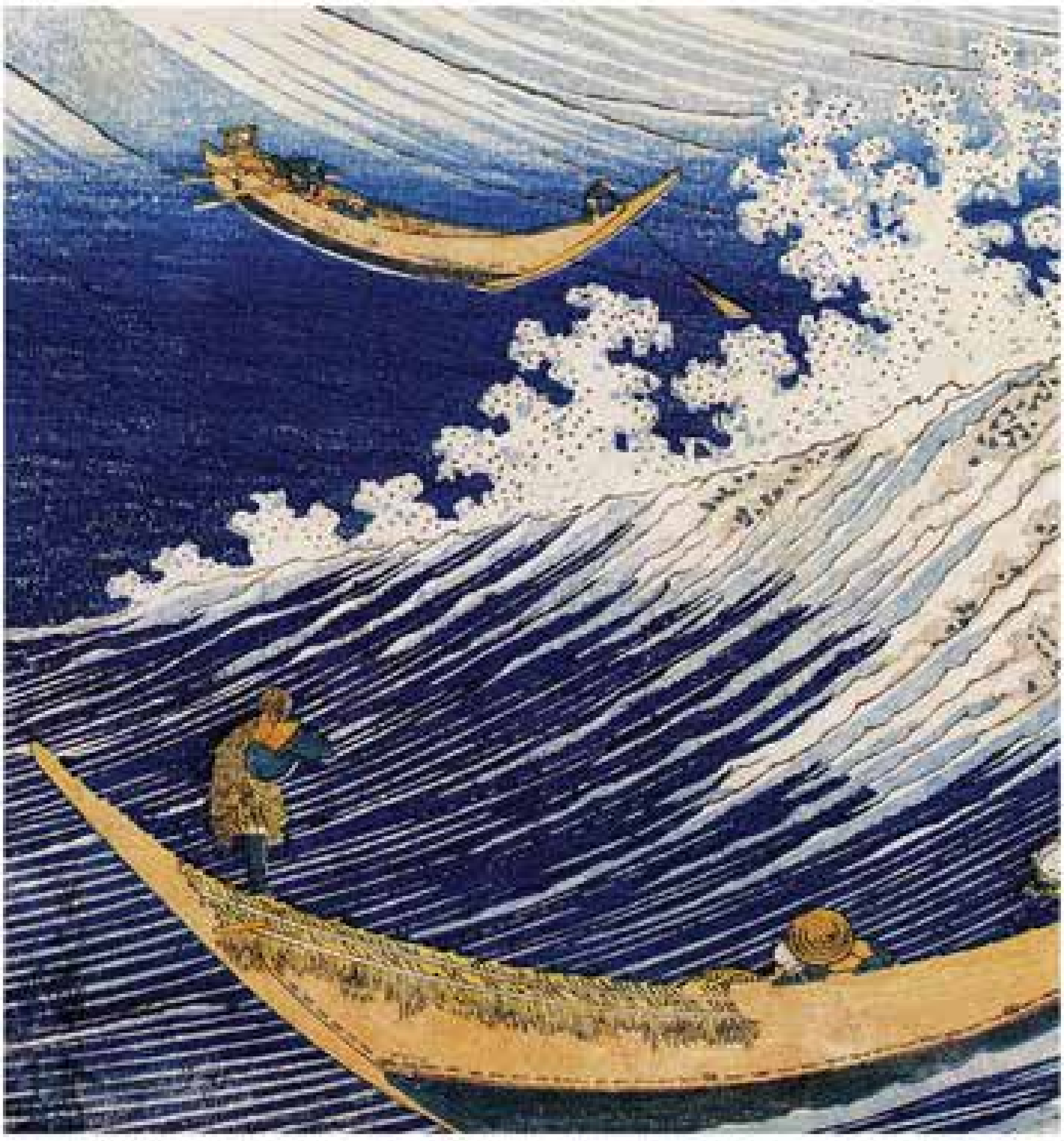
YUKİO MİŞİMA

DENİZİ YİTİREN DENİZCİ

ROMAN

Çeviri: SEÇKİN SELVİ

CAN

3. BASKI

YUKİO MİŞİMA

DENİZİ YİTİREN DENİZCİ

Gogo no eiko, Yukio Mişima
© 1963, Yukio Mişima vârisleri
© 2013, Can Sanat Yayınları Ltd. Şti.
Bu eserin Türkçe yayın hakları The Wylie Agency (UK) Ltd. aracılığıyla alınmıştır.
Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: 2013
2. basım: Nisan 2014, İstanbul
Bu kitabın 2. baskısı 1000 adet yapılmıştır.

Yayına hazırlayan: Hasan Nas

Kapak tasarımı: Act creative

Kapak baskı: Azra Matbaası
Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi D Blok 3. Kat No: 3-2
Topkapı-Zeytinburnu, İstanbul
Sertifika No: 27857

İç baskı ve cilt: Özal Matbaası
Davutpaşa Cad. Emintaş Kâzım Dinçol San. Sit. No: 81/39, Topkapı, İstanbul
Sertifika No: 26699

ISBN 978-975-07-1824-3

CAN SANAT YAYINLARI
YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ LTD. ŞTİ.
Hayriye Caddesi No: 2, 34430 Galatasaray, İstanbul
Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33
www.canyayinlari.com
yayinevi@canyayinlari.com
Sertifika No: 10758

YUKİO MİŞİMA

DENİZİ YİTİREN DENİZCİ

ROMAN

Çeviri

Seçkin Selvi

Yukio Mişima'nın Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

Bahar Karları / Bereket Denizi 1, 1992

Kaçak Atlar / Bereket Denizi 2, 1993

Şafak Tapınağı / Bereket Denizi 3, 1994

Meleğin Çürüyüşü / Bereket Denizi 4, 1994

Bir Maskenin İtirafları, 2010

Yaz Ortasında Ölüm, 2011

YUKİO MİŞİMA, asıl adı Kimitake Hiraoka. 1925 yılında doğdu. İlk hikâyelerini çocukken yazmaya başladı. Babasının ısrarıyla Tokyo Üniversitesi'nde hukuk okudu. Mezun olduktan sonra girdiği memuriyette ancak bir yıl çalışabildi. İstifa etti, tüm zamanını yazmaya ayırdı. Mişima'nın kısa sürede uluslararası bir ün kazanmasını sağlayan *Bir Maskenin İtirafları*, 1948 yılında yayımlandı. Çok sayıda romanın, popüler dizi romanların, öykü kitaplarının, denemelerin ve edebiyat eleştirilerinin yanı sıra *kabuki* tiyatrosu ve geleneksel *no* oyunları için çağdaş metinler kaleme aldı. Çağdaş Japon edebiyatının en önemli yazarı olarak kabul edilen Mişima, 1970 yılında ününün ve prestijinin doruğundayken Henry Miller (*Reflections on the Death of Mishima*) ve Marguerite Yourcenar (*Mişima ya da Boşluk Algısı*) gibi yazarların kitaplarına konu olacak bir intiharla yaşamına son verdi.

SEÇKİN SELVİ, Üsküdar Amerikan Koleji'ni bitirdi. Öğrenimini Dil-Tarih ve Coğrafya Fakültesi'nde sürdürdü. *Tiyatro 70* ve *Edebiyat 81* dergilerini çıkardı. *Günaydın* ve *Sabah* gazetelerinde köşe yazarlığı yaptı. *Milliyet Sanat* dergisinde tiyatro eleştirileri yazıyor. MGS Merkezi ve Yeditepe Üniversitesi'nde eleştiri dersi verdi. Asaf Çiyiltepe Ödülü, Aydın Üstüntaş ve Çevirmenler Derneği Onur Ödülü alan Selvi, 1957'den başlayarak tiyatro, felsefe, edebiyat dallarında 150'nin üstünde yapıt çevirdi.

Birinci bölüm

YAZ

1

"İyi uykular yavrum."

Noboru'nun annesi yatak odasının kapısını kapadı, kilitledi. Yangın çıksa ne yapardı ki? İlk işi oğlunun kapısını açmak olurdu kuşkusuz – kendi kendine böyle söz vermişti. Ya tahta kapı sıcaktan şişerse, ya kapının boyası anahtar deliğini tıkarsa? Ya pencere? Aşağıda çakıllı bir yol vardı, üstelik evin ikinci katı umut kıracak kadar yüksektir.

Noboru başına gelen bu belayı kendi aranmıştı. Şef'in sözüne uyup o gece evden kaçmasa bunlar hiç olmayacaktı. Sonradan onu sıkıştırmışlar, soru yağmuruna tutmuşlar, yine de Noboru, Şef'in adını söylememiş, onu ele vermemişti.

Noboru'lar, Yokohama ili Naka ilçesi Yamate mahallesindeki Yado Tepesi'nde, ölen babasının yaptığı evde otururlardı. Savaştan sonra işgal ordusu eve el koymuş, üst kattaki bütün yatak odalarının içine birer tuvalet yaptırılmıştı. Geceleri kapının üstünden kilitlenmesinde herhangi bir sakınca yoktu. Ama on üç yaşında bir çocuk için, bu dayanılmaz bir aşağılanma anlamını taşıyordu.

Eve bekçilik etsin diye bir sabah yalnız bırakılan Noboru, öfkesini kusacak bir şeyler bulabilmek için odasının altını üstüne getirmeye başladı.

Annesinin yatak odasına bitişik duvarda gömme bir konsol vardı. Noboru bütün çekmeceleri çekti. İçindekileri fırlatıp yere atarken boş çekmecelerin birine ışık düştüğünü fark etti.

Hemen kafasını çekmecenin boşluğuna soktu ve ışığın kaynağını buldu: Denizden yansıyan yaz güneşi annesinin boş yatak odasına vuruyordu. Vücudunu kıvırsa o boşluğa sığardı. Hatta yüzükoyun yere uzansa bir büyük adam bile yarı beline kadar rahatça girerdi. Noboru, bu delikten bakarken annesinin yatak odasını, yeni ve diri, taze bir şeylerin varlığı olarak algıladı.

Babasının New Orleans'tan getirttiği parlak, pirinç karyolalar, babasının ölümünden önce olduğu gibi, soldaki duvara dayanmıştı. Karyolalardan birinin üzerine yatak örtüsü serilmişti. Beyaz örtüde kocaman bir "K" harfi işliydi: Soyadları Kuroda idi. Uzun mavi kurdeleli, lacivert bir hasır şapka yatağın üzerinde duruyordu. Komodinin üzerinde de mavi bir vantilatör vardı.

Sağ taraftaki pencereye yakın bir yerde, üç kanatlı oval aynasıyla bir tuvalet masası bulunuyordu. Aynanın kanatları iyice kapanmamıştı. Kanatların arasındaki aralıktan aynanın kenarları buz kırıkları gibi parlıyordu. Aynanın önünde boy boy şişelerden oluşan bir şehir uzanıyordu: Kolonya şişeleri, parfüm şişeleri, mor renkli lavanta esansı şişeleri, kesmeleri güneşte parıldayan Bohemya işi kristal kâse... Kurumuş sedir ağacı yaprakları gibi buruşmuş duran koyu kahverengi dantel eldivenler.

Tuvalet masasının karşısında, pencere duvarına yaslanmış bir kanepe, iki koltuk, ayaklı abajur ve alçak, zarif bir masa duruyordu. El kasnağı, yeni nakışlanmış örneğiyle kanepenin üzerine bırakılmıştı. Böyle şeylerin modası çoktan geçmişti, ama Noboru'nun annesi elişlerine bayılırdı. Kasnaktaki örnek gümüşi gri üzerine işlenen cicili bicili bir kuşun, belki bir papağanın kanatlarına

benziyordu. Kasnağın yanında, diğer teki olmayan uzun bir kadın çorabı, hiddetle çıkarılıp oraya atılmıştı. Ten rengi çorabın naylonu ile kanepenin suni ipek döşemesinin birleşimi odaya kıpır kıpır bir hava veriyordu. Annesi tam dışarı çıkacakken çorabının kaçtığını fark etmiş ve alelacele değiştirmiş olmalıydı.

Pencereden göz alıcı gökyüzü ve denizden yansıyan ışıkta çini gibi sert ve parlak duran bulut kırıntıları görünüyordu.

Noboru, annesinin yatak odasına baktığına inanamıyordu. Sanki bir yabancının odasıydı burası. Ama bir kadının odası olduğu kuşkusuzdu: Her köşede dişilik titreşiyor, havada uçuk bir koku dolanıyordu.

Sonra tuhaf bir şey takıldı Noboru'nun aklına. Bu gözetleme deliği rastgele bir şey miydi? Yoksa –savaştan sonra– evde işgal askerleriyle ailesi bir arada yaşıyorken... Noboru birden, bir başka gövdenin, kendisininkinden daha iri, sarışın, kıllı bir gövdenin bir zamanlar bu tozlu duvar dibine sokulduğu duygusuna kapıldı. Bu düşünce o daracık yerdeki havayı büsbütün boğdu ve dayanılmaz bir hal aldı. Konsolun altından sıyrıldığı gibi bitişik odaya koştu. Kapıyı açıp içeri daldığı andaki tuhaf duyguyu hiç unutmayacaktı.

Her köşesi bildik, alışılmış bu odanın, az önce delikten gördüğü gizemli odaya benzer bir yanı yoktu. Burası ağlayıp sızlanmaya geldiği odaydı –*Gemilere bakma bahanesiyle böyle ikide bir annenin odasına dalmaktan vazgeçmenin zamanı geldi artık, eskisi gibi bebek değilsin yavrum*– burası annesinin bir yandan esnemesini zor tutarak onun okul ödevlerine yardım ettiği odaydı; burası annesinin, kravatını doğru bağlamadı diye onu payladığı odaydı; annesinin dükkândan getirdiği hesap defterlerini kontrol ettiği odaydı...

Noboru deliği aradı. Bulmak kolay olmadı. Oymalı

tahta kaplamaya ustaca gizlenmiş, kaplamanın üst kenarındaki dalgalı motifin altında kalan ufacık bir delik.

Noboru odasına döndü. Yerlere dağılmış çamaşırları topladı, çekmecelere doldurdu. Her şey eski haline dönünce, büyüklerin dikkatini konsola çekecek hiçbir şey yapmamaya ant içti.

Bu buluşundan kısa süre sonra, Noboru geceleri annesini gözetlemeye başladı. Özellikle annesinden azar ya da tokat yediği geceler yapıyordu bunu. Kapı kapanır kapanmaz, konsola koşuyor, çekmeceyi yerinden çıkarıyor, içeri odada yatmaya hazırlanan annesini tükenmez bir merakla seyrediyordu. Annesinin kendine iyi davrandığı geceler, hiç bakmıyordu delikten.

Gecelerin henüz dayanılmayacak kadar sıcak olmamasına rağmen, yatağa girmeden önce annesinin birkaç dakika çırılçıplak oturma alışkanlığı olduğunu keşfetti. Annesi duvar aynasına çok yaklaştığında Noboru onu gözetlemekte zorlanıyordu, çünkü ayna delikten bakılınca görünmeyen bir köşede asılıydı.

Annesi daha otuz üçündeydi ve her hafta tenis oynadığı için biçimini yitirmeyen vücudu güzeldi. Genellikle kokulu suyla silindikten sonra doğru yatağa girerdi. Ama bazı geceler tuvalet masasının önündeki tabureye yan oturur, kokusu Noboru'nun burnuna kadar gelen kokulu parmaklarını baldırlarının arasına sıkıştırır, hastalıktan çökmüş gibi görünen gözlerle aynada profilini seyrederdi. Öyle gecelerde, annesinin tırnaklarındaki kırmızı ojeyi kan sanan Noboru titrerdi.

Kadın vücudunu hiç böylesine yakından görmemişti. Annesinin omuzları, denize inen yamaçlar gibi, yumuşak kıvrımlarla aşağı uzanıyordu. Boynu ve kolları güneşten hafifçe yanmıştı. Oysa göğsünden aşağı, içinde lamba yanıyormuşçasına ılık, yumuşak bir beyazlık başlıyordu. Dik göğüsleri bedeninden sertçe fırlıyor ve annesi

onları elleriyle ovuşturduğu zaman gül pembesi göğüs uçları ürpererek dikleşiyordu. Noboru, annesinin titrek karnını ve çocuk doğurduğunu belirten izi görüyordu. Bunu, babasının çalışma odasındaki tozlu, kırmızı kaplı bir kitaptan öğrenmişti. Kitabı, en üstteki rafta, bir bahçecilik kitabı ile mesleki bir yıllık arasına tersine sıkıştırılmış olarak bulmuştu.

Sonra siyahlık. Görüş açısı pek iyi değildi. Ve Noboru gözpınarları acıyana kadar gözlerini yana çevirmek zorunda kalıyordu. Bildiği bütün açık saçık sözleri aklına getiriyordu. Ama yalnızca sözler, bu sık ormanı delip geçmeye yeterli değildi. Arkadaşları oraya "zavallı boş evcik" adını boşuna takmamışlardı belki de. Noboru bu boşluğun kendi dünyasındaki boşlukla ilintili olup olmadığını merak ederdi.

Noboru on üçüne geldiğinde kendine, dehasına iyice inanıyor (çetedekilerin her biri de aynı kanıdaydı), yaşamın bir-iki basit belirti ve karardan oluştuğunu; ölümün doğum ânında kök saldığını ve insanın ömür boyu bu kökü sulayıp yetiştirmekle yükümlü olduğunu düşünüyordu. Ona göre, üreme uydurma bir masaldı. Öyle olunca toplum da uydurma demekti. Babalar ve öğretmenler, baba ve öğretmen oldukları için, bağışlanmaz bir günah işliyorlardı. Bu yüzden kendisi sekiz yaşındayken babasının ölmesi, övünülecek, sevinilecek bir olay olmuştu Noboru'nun gözünde.

Ay ışığı olan gecelerde annesi lambaları söndürür, aynanın karşısında çıplak dururdu. Öyle gecelerde Noboru, boşluk duygusunun tedirginliğinde saatlerce uyanık yatardı. Ay ışığı ve yumuşak gölgeler arasında bir çirkinlik yayılır, bütün dünyayı kaplardı. Bir amip olsaydım, sürekli bölünebilir bir tekhücreli olsaydım, çirkinliği yenerdim, diye düşünürdü. Oysa insan, hiçbir şeyi yenebilecek oranda ufak ya da büyük değildi.

Noboru yatağında yatarken, gemi düdükleri açık pencereden karabasanlar gibi süzülüp kulaklarını tırmalardı. Annesinin ona iyi davrandığı geceler, Noboru delikten bakmadan uyuyabilirdi. O zaman da annesini düşünde görürdü.

Noboru düşlerinde bile ağlamazdı. Çünkü yufka yürekli olmamak yiğitliğin şanındandı. Denizin yıpratmasına direnen, gemi gövdelerini yiyip bitiren midyelere, yosunlara dudak büken, cam kırıkları, eski pabuçlar, dişsiz kırmızı tarak, şişe kapakları, prezervatifler arasından limanın dibindeki çamur birikintisinin üzerine kayıtsızca ve pırıl pırıl inen büyük bir demir çapa – Noboru yüreğini böyle tanımlamayı, böyle düşlemeyi severdi. Günün birinde göğsüne çapa dövmesi vurduracaktı.

Gecelerin en kötüsü, yaz tatilinin sonuna doğru geldi. Birdenbire, hiç beklenmeden...

Annesi, İkinci Kaptan Tsukazaki'yi yemeğe çağırdığını söyleyerek o akşam erkenden çıkmıştı. Bir gün önce Noboru'ya gemisini gezdirdiği için kaptana teşekkür edecekmiş. Koyu kırmızı elbisesinin üzerine siyah dantel bir kimono giymiş, beyaz işlemeli kuşağını sarmıştı. Annesi giderken, Noboru onun güzel göründüğünü düşündü.

Saat onda annesi Tsukazaki'yle birlikte döndü. Noboru onlara kapıyı açtı ve çakırkeyif denizcinin anlattığı deniz hikâyelerini dinleyerek oturma odasından ayrılmadı. On buçukta annesi yatma zamanının geldiğini söyledi. Noboru'yu alelacele yukarı çıkarıp odasının kapısını kilitledi.

Gece nemliydi. Konsolun içindeki boşluk öylesine yapış yapıştı ki, Noboru zorlukla soluk alıyordu. Tam zamanında oraya girmek için süründü, konsolun altından çıktı, bekledi. Merdivende ayak sesleri duyduğunda gece yarısını geçmişti. Noboru başını kaldırdı. Birinin kapının

tokmağını çevirdiğini gördü. Daha önce kapısı hiç böyle yoklanmamıştı. Bir dakika sonra annesinin kapısının açıldığını duyunca, terli gövdesini çekmecenin boşluğuna kaydırdı.

Güneyden vuran ay ışığı, ardına kadar açık pencerenin kanadında yansıyordu. Tsukazaki pencereye dayanmıştı. Kısa kollu beyaz gömleğinde sırma örgülü apoletler vardı. Annesinin sırtı göründü. Denizcinin yanına gitti. Sarıldılar, uzun uzun öpüştüler. Sonra annesi, adamın gömleğinin düğmeleriyle oynayarak, alçak sesle bir şeyler söyledi. Solgun ışıklı abajuru söndürdü, sonra oradan çekildi. Elbise dolabının önünde, Noboru'nun göremediği bir köşede soyunmaya başladı. Kuşağın çözülürken çıkardığı yılan ıslığına benzer sesi, kimononun yere kayışındaki yumuşak hışırtı izledi. Birden gözetleme deliğini çevreleyen hava Arpège kokusuyla ağırlaştı. Annesi, nemli gecede biraz çakırkeyif olarak yürümüş, terlemişti. Soyunurken, Noboru'nun ne olduğunu ayırt edemediği mis gibi bir koku saçıyordu.

Denizci yine pencerenin önündeydi. Yüzü Noboru'ya dönüktü. Lambanın ışığında parlayan gözleri dışında, güneş yanığı yüzünde hiçbir anlam yoktu. Noboru sık sık kendi boyunu ölçmek için yararlandığı abajurun ayağına oranlayarak adamın boyunu kestirmeye çalıştı. Kesinlikle bir yetmiş olamazdı. Ya bir altmış beş ya da biraz daha fazlaydı. Hiç de iriyarı sayılmazdı.

Tsukazaki ağır ağır gömleğinin düğmelerini çözdü. Sonra üstündekileri çabucak sıyırıverdi. Hemen hemen annesiyle yaşıt olmasına karşın, vücudu daha genç ve karada yaşayanlardan daha yapılı görünüyordu. Denizle boğuşmak onu dinçleştiriyor olmalıydı. Geniş omuzları, tapınaklardaki saçaklar gibi köşeliydi. Göğsü kalın bir tüy tabakasıyla örtülmüştü. Gövdesinin her yanı, sisal kenevirinden yapılmış düğümlere benzeyen kaslarla örü-

lüydü. Teni, istediği zaman sıyırıp soyunabileceği bir zırha benziyordu. Sonra, karnın altındaki sık tüylerin arasından şehvet tapınağının kulesi dimdik doğrulunca Noboru'nun gözleri fal taşı gibi açıldı.

Adamın inip kalkan göğsündeki kıllar, loş ışıkta titrek gölgeler yapıyor; ürkütücü, parlak gözleri soyunan kadından ayrılmıyordu. Arkadan adamın omuzlarına vuran ay ışığı, boynundaki kabarmış atardamarı yaldıza boyuyordu. Bu etin gerçek, doğal yaldızıydı, ay ışığının ve parlayan terin oluşturduğu bir yaldız. Annesinin soyunması uzun sürüyordu. Belki bile bile uzatıyordu.

Birden bir geminin uzun uzun öten düdüğü açık pencereden aktı, odayı doldurdu – bitmez tükenmez, kapkara, ısrarlı bir acı çığlığı gibi. Zifiri kara, bir balina sırtı gibi tekdüze, tüm gelgitlerin hırsıyla, sayısız seferlerin anısıyla yüklü, sevinçle kederle yüklü bir ses: denizin çığlığı. Gecenin bütün ışıltısını ve çılgınlığını taşıyan bu düdük sesi, açık denizlerden, suların ölü derinliklerinden küçük odadaki koyu renkli cansuyuna duyulan susuzluğu ileterek pencerede patladı.

Tsukazaki omuzlarının sert bir hareketiyle döndü ve denize doğru baktı.

Bu, bir mucizenin parçası olmak gibi bir şeydi: O anda, doğduğu günden bu yana oluşan ve biriken ne varsa Noboru'nun göğsünde dertop olup bir yana itildi. Düdük ötünceye dek, her şey sadece bir deneme, bir taslaktı. En seçilmiş malzemeler toplanmış, eşref saati beklemek üzere hazırlanmıştı. Ne var ki, bir tek gerekli unsur eksikti: Bu gerçek kırıntılarından göz kamaştırıcı bir saray yapmaya yetecek güç yoktu ortada. Oysa, düdük sesiyle parçalar bir bütünde birleşip kaynaştı.

Toplanan parçalar arasında ay ışığı ve sıcak rüzgâr, bir kadınla bir erkeğin duyarlı, çıplak eti, ter, parfüm, denizde geçen yaşamın izleri, dünyanın dört bir yanındaki

limanların silik anısı, donuk, soluksuz bir gözetleme deliği, yeniyetme bir çocuğun demir yüreği vardı – ama bir Çingene falcının destesinden çekilmiş bu kâğıtlar dağınıktı, hiçbir anlam taşımıyor, hiçbir şey söylemiyordu. Sonunda, düdüğün haykırışıyla birden, evrensel düzen kurulmuş ve yaşamın kaçınılmaz döngüsü ortaya çıkmıştı – iskambiller şimdi çift çift ayrılmıştı: Noboru ve annesi – annesi ve adam – adam ve deniz – deniz ve Noboru...

Noboru'nun soluğu kesilmişti. Ter içindeydi. Her yanı uyuşmuş, kaskatı olmuştu. Çözülen bir yumağın kutsanmış bir görüntüyü çizişini izlemişti kuşkusuz. Ve bu kutsal görüntünün korunması gerekliydi; çünkü anladığı kadarıyla bu görüntünün, bu oluşumun on üç yaşındaki yaratıcısı, yaradanı kendisiydi.

Noboru kendinden geçercesine, "Bu kaybolup giderse, dünyanın sonu demektir," diye mırıldandı. "Ne denli korkunç olursa olsun, bunu yıkacak her şeyi durdurmak için elimden geleni yapacağım!"

2

Ryuji Tsukazaki yabancı bir yatakta şaşırarak uyandı. Yanındaki yer boştu: Giderek, uyumadan önce kadının söylediklerini anımsadı: Sabahleyin Noboru, Kamakura'da arkadaşının evine yüzmeye gidecekti. Kadın erken kalkacak, çocuğu uyandıracak, o gider gitmez de yatak odasına dönecekti... Ryuji onu ses çıkarmadan beklesindi. Ryuji komodinin üzerindeki saatine uzandı, saati perdelerden süzülen ışığa tuttu. Sekize on vardı: Çocuk henüz evde olmalıydı.

Ryuji gece nöbetini bıraktığı saatte dalmış, dört saat kadar uyumuştu. Uyumak değil de, kestirmek demek doğru olurdu buna. Yine de kafası dinçti. Gecenin uzun süreli zevki, içinde gergin bir yay gibi duruyordu daha. Gerindi, kollarını kavuşturdu. Pencereden vuran ışıkta, adaleli kollarındaki tüylerin altın rengi girdap gibi kıvrıldığını görünce tatmin oldu.

Daha erken olduğu halde, hava çok sıcaktı. Perdeler, açık pencerenin önünde kımıltısız duruyordu. Ryuji yeniden gerindi. Sonra parmağını uzattı, vantilatörün düğmesine bastı.

İkinci Kaptan'ın nöbetine on beş dakika var – hazır bekleyin lütfen. Ryuji, Başdümenci'nin sesini düşünde olanca belirginliğiyle duydu. Ryuji Tanrı'nın her günü,

öğleden dörde kadar ve gece yarısından sabahın dördüne kadar nöbet tutardı. Tek yoldaşı yıldızlar ve denizdi.

Rakuyo şilebinde herkes Ryuji'yi soğuk ve tuhaf biri olarak görürdü. Denizcilerin biricik eğlencesi, avuntu kaynağı olan dedikodudan hoşlanmazdı. Çapkınlık hikâyeleri, karadaki olaylara ilişkin anılar, o bitip tükenmez övünmeler, yüksekten atmalar... Erkekler arasındaki kardeşlik bağlarını sözümona pekiştirecek, yalnızlığa tat katacak o seviyesiz gevezeliklerden Ryuji oldum olası nefret etmişti.

Çoğu kişinin, denizi sevdiği için denizci olmayı seçmesine rağmen, Ryuji'yi bu mesleğe yönelten karayı sevmemesi olmuştu. Japon teknelerinin açık denize çıkmasını engelleyen işgal kuvvetleri kararnamesi, Ryuji'nin Deniz Ticaret Yüksek Okulu'nu bitirdiği sırada yürürlükten kaldırılmış ve Ryuji, savaştan sonra Formoza ve Hong Kong'a giden ilk şileple sefere çıkmıştı. Daha sonraları Hindistan'a ve Pakistan'a da gitmişti.

Tropikal ülkeler ne güzeldi! Naylon çorap ya da kol saati takas etme umudundaki yerli çocuklar, her limanda ellerinde muzlar, ananaslar, papayalar, parlak renkli kuşlar ve maymun yavrularıyla onları karşılıyordu. Ryuji, durgun akan, çamurlu nehirlere yansıyan palmiyeleri severdi. Palmiyelerin, bir zamanlar kendi ülkesinde de sık görülen bitkiler olduğuna inanıyordu. Yoksa ona böylesi çekici gelmezlerdi.

Ama yıllar geçtikçe Ryuji bu büyülü diyarlara kayıtsızlaştı. Bütün denizcilerin paylaştığı o tuhaf duyguya kapıldı: Ne karanın ne denizin malıydı. Belki de karadan nefret eden birinin karayı hiç bırakmaması gerekirdi. Kıyıdan kopup yabancılaşma ve uzun süreli seferler, giderek insanı karadaki yaşantıyı düşlemeye zorlar, onu nefret ettiği bir şeyi özlemenin anlamsız acılarına sürüklerdi.

Ryuji, karanın durağanlığından, sonsuza kadar değiş-

meyecek yüzeylerden nefret ederdi. Ne var ki, gemi de bir başka tür hapishaneydi.

Yirmi yaşındayken tutkusu kesindi: *Benim kaderim bir tek şeydir, o da şan ve şeref, evet, şan ve şeref!* Ne tür şan şeref özlediğini ya da ne tür şan şerefe uygun olduğunu bilmiyordu. Sadece, dünyanın karanlıkları içinde bir yerlerde salt kendisi için var edilmiş bir ışıklı nokta olduğuna ve günün birinde bu ışığın salt kendisini aydınlatmak için yaklaşacağına inanıyordu.

Ve hakkı olana erişmesi için dünyanın altüst olması gerektiğine de, düşündükçe daha çok inanıyordu. Şeref ve dünyanın alabora olması kesinlikle birbirine bağlı şeylerdi. Ryuji hep bir fırtına, bora bekliyordu. Oysa, gemideki yaşantısı ona sadece doğal yasaların işleyişindeki düzeni ve dünyanın sürekli hareket halindeki durağanlığını öğretti. Umutlarını ve düşlerini teker teker ele almaya ve denizcilerin, kamaralarındaki takvimi günbegün karalamaları gibi, bu umut ve düşleri teker teker kafasından silmeye başladı.

Kimi zaman, gecenin ortasında nöbet başındayken, beklediği şan ve şerefin karanlık dalgalarda yükselen denizden bir köpekbalığı hızıyla suları yararak yaklaştığı duygusuna kapılır; suyu kıvılcımlayan bir yakamoz gibi yanarak, kendisini ışığa boğmak, insanlık dünyasına onun yiğit siluetini çizmek için şahlanıp geldiğini görür gibi olurdu. Öyle gecelerde, aletlerin ve pirinçten işaret çanlarının sesleri arasında, beyaza boyalı kaptan köşkünde duran Ryuji'nin inancı her zamankinden daha güçlenirdi:

Benim özel bir kaderim olmalı; sıradan insanlara bahşedilmeyecek, salt benim için var edilmiş parlak bir yazgı.

Ryuji popüler müziği de severdi. Yeni çıkan bütün plakları alır, seferdeyken bunları ezbere öğrenir, fırsat buldukça kendi kendine mırıldanırdı. Yanına biri yaklaştı mı hemen susardı. Denizle ilgili şarkılara bayılırdı (gu-

rurlu denizciler bu şarkıları hiç sevmezdi). En çok hoşuna giden de "Denizcilikten Vazgeçemem" adlı şarkıydı.

Düdükler iniltili, gemi ağlamaklıdır
Teknemiz rıhtımdan koparken ağır ağır
Bilirim, artık yuvam denizdir benim.
Yine de yaşla dolar gözlerim
Ayrılırken dostlarım, ayrılırken
Mutlu yaşadığım o liman kentinden.

Öğle nöbeti biter bitmez, Ryuji kararmaya başlayan kamarasına çekilir, akşam yemeğine kadar plağı üst üste çalardı. Şarkıyı başkalarıyla paylaşmak istemediği için sesi iyice kısar; süvarilerden biri müziği duyar da çene çalmak bahanesiyle kamarasına dalar diye korkardı. Tayfalar onun bu duygusunu bilir ve onu hiç rahatsız etmezlerdi.

Kimi zaman, şarkıyı dinlerken ya da mırıldanırken, şarkı sözlerinde olduğu gibi gözleri yaşla dolardı. Herhangi bir bağı, ilişkisi olamayan bir adamın "uzaklarda kalan liman kenti" sözünden bu denli duygulanması tuhaftı, yine de yaşamının öksüz bıraktığı ve kumanda edemediği, karanlık, uzak, derin bir yerinden yaşlar fışkırır akardı.

Aslında denize açılırken uzaklaşan kıyının görüntüsü onu hiçbir zaman ağlatmazdı. Rıhtımın, iskelelerin, vinçlerin ve depoların yavaşça gözden silinişini öfkeli, sevgisiz bakışlarla seyrederdi. Bir keresinde, demir almak yüreğinde bir şeyler tutuşturmuş, ama denizde geçirilen on yıl bu alevleri çoktan söndürmüştü. Geride sadece güneş yanığı teni ve keskin gözleri kalmıştı.

Ryuji nöbet tutar ve uyurdu, uyanır, nöbet tutar ve yeniden uyurdu. Mümkün olduğunca yalnız kalmaya çalıştığı için dile getirilmemiş duygularla doluydu ve bu duygu birikimi de günden güne artıyordu. Giderek güneşi nişanlamakta uzmanlaştı. Yıldızlara arkadaş gözüyle

bakmaya başladı. Demirleme, palamar verme, yedeğe alıp çekme sanatlarında ustalaştı ve kulakları, geceleyin dalgaların sesinden denizin ne zaman yatışıp, ne zaman kabaracağını ayırt edecek ölçüde duyarlılık kazandı. Ryuji tropikal bulutları ve rengârenk mercan denizlerini avucunun içi gibi öğrenirken, banka cüzdanındaki toplam da giderek yükseldi ve İkinci Kaptan için olağanüstü sayılacak bir rakam olan iki milyon yene ulaştı.

Sefahatin tadını da almıştı. Bekâretini, ilk çıktığı seferde kaybetmişti. Hong Kong limanına uğradıklarında süvarilerden biri, onu Çinli bir fahişeye götürmüştü.

Ryuji, vantilatörün sigarasının külünü savurmasına aldırış etmeden yatakta yatıyordu. Bir önceki gecenin hazzındaki nitelik ve niceliği, o ilk deneyimin acılı duygularıyla tartıya vurur gibi gözlerini yarı yarıya yummuştu. Gözleri boşlukta gezinirken, belleğinin derinlerinde Hong Kong rıhtımlarının gece görünümünü, kıyıya vuran dalgaların ağırlığını, kayıklarda yanan kâğıt fenerleri yeniden görüyordu...

Ötelerde, demir atmış teknelerin seren direklerinden ve sarılı yelkenlerden oluşan ormanın gerisinde, Hong Kong'un aydınlık pencereleri ve neon ışıkları, ön plandaki titrek fener ışıklarını bastırıyor ve renkleriyle karanlık suyu canlandırıyordu. Ryuji ve ona yol gösteren süvari, orta yaşlı bir kadının sürdüğü kayıktaydılar. Dar limanı geçerlerken, kürek fısıldayarak suya dalıp çıkıyordu. Titreşen ışıkların olduğu yere geldiklerinde, Ryuji kızların deniz üzerinde parlayan odalarını görmüştü.

Tekneler üç dizi halinde demir atmıştı. Seren direkleri yatırılmış, yerel tanrılar adına yakılmış buhur çubuklarıyla, kırmızılı yeşilli kâğıt bayraklarla donatılmıştı. Güvertelere yarım ay biçiminde dizili muşamba çardakların içi, çiçek desenli kumaşlarla kaplanmıştı. Her çardağın dibinde, aynı kumaşlarla örtülü bir yükselti ve yükseltinin

üzerinde bir ayna vardı. Teknelerin önünden geçerken, Ryuji'nin kayığı odadan odaya bu aynalarda yansıyordu.

Kızlar kasten onların farkında değilmiş gibi davranıyordu. Kimi soğuktan örtülere sarınmış yatıyor, sadece taş bebeklerinkine benzer, pudrayla beyazlatılmış boyunlarını gösteriyordu. Kimi, örtüleri baldırlarına sıyırmış, iskambil falı bakıyordu. İskambillerin arkasındaki parlak kırmızılar ve yaldızlar, ince solgun parmakların arasında ışıldıyordu.

Süvari, "Hangisini istersin?" diye sordu. "Hepsi de genç."

Ryuji cevap vermedi. Yaşamındaki ilk kadını seçmek üzereydi ve Hong Kong'un kızıl yosunlarla kaplı, kirli, ağır sularında bin altı yüz fersah yol almanın getirdiği yorgunluk içindeydi. Kızlar gerçekten genç ve çekiciydi. Süvarinin öneride bulunmasına fırsat vermeden, Ryuji seçimini yaptı.

Fahişe, soğuktan suratı asılmış, sesini çıkarmadan oturuyordu. Ama Ryuji onun teknesine çıkınca sevinçle güldü. Ve Ryuji pek içten olmasa da, kadına getirdiği mutluluğa inanır gibi oldu. Kadın, çiçekli perdeyi çardağın giriş yerine kapattı.

İşlerini, hiç konuşmadan bitirdiler. Ryuji, ilk kez serene tırmanışında olduğu gibi boşluk duygusunda biraz titredi. Kadının belden aşağısı, yarı uykulu bir hayvan gibi örtülerin altında kıpırdadı. Ryuji, serenin tepesinde yıldızların tehlikeli bir biçimde yana kaydığını sezdi. Yıldızlar güneye kaydı, kuzeye fırladı, dönüp doğuya yöneldi, sonunda serenin tam ucuna kazık çakar gibi oldular. Ryuji bunun seren direği değil de bir kadın olduğunu fark ettiği an, zaten iş işten geçmişti...

Kapı vuruldu ve elinde koca bir kahvaltı tepsisiyle Fusako Kuroda odaya girdi. "Bu kadar beklettiğim için

bağışla. Noboru daha şimdi gitti." Tepsiyi sehpanın üzerine koydu. Perdeleri ve pencereyi açtı. "Yaprak kımıldamıyor. Bugün yine çok sıcak olacak."

Pencere pervazının altına düşen gölgelik yer bile, tutuşmuş katran gibi sıcaktı. Ryuji yatakta doğrulup oturdu, buruşmuş çarşafı beline doladı. Fusako sokağa gidecek gibi giyinmişti. Ryuji'yi kucaklamak için değil, kahveyi fincana koymak için uzanan çıplak kolları yabancı geliyordu. Bir öncceki gecenin kolları olmaktan çıkmışlardı.

Ryuji, Fusako'yu yatağa çağırdı, öptü. Kadının ince, duyarlı dudakları, gözlerindeki kımıltıyı ele verdi: Ryuji, bu sabah kendinden kaçırmak için gözlerini yumsa da kadının huzursuz olduğunu fark etti.

"İşe ne zaman gidiyorsun?" diye sordu.

"On birde orada olmam gerek. Sen ne yapacaksın?"

"Belki gemiye şöyle bir göz atmak için rıhtıma inerim."

Bir tek gecede yeni bir durum yaratmış gibiydiler ve bu, ikisini de şaşırtıp ürkütüyordu. O an için, aralarındaki tek resmiyet bu ürküntüydü. Ryuji, dayanılmaz kişilerin inanılmaz gururu diye tanımladığı duygu içinde, işi nereye vardırabileceğini hesaplıyordu.

Fusako'nun aydınlık yüzündeki anlatım değişik şeyleri belirtiyordu. Yeniden doğmak. Ya da anılardan tümden kopmak. Veya kendine ve dünyaya, kelimenin her anlamıyla yanlış yapmadığını kanıtlama kararlılığı.

Fusako, kanepeye yaklaşarak, "Kahvaltıyı burada yapalım mı?" diye sordu. Ryuji yataktan fırladı, giysilerini üzerine geçirdi. Fusako pencerenin önündeydi. "Keşke senin gemin buradan görünseydi."

"İskele şehirden o kadar uzak olmasaydı..." Ryuji, Fusako'nun arkasına geldi, kollarını onun beline doladı. Birlikte limanı seyrettiler.

Pencere, eski depoların kırmızı damlarına bakıyordu. Beton apartmanlara benzeyen yeni depolar, rıhtım-

dan kuzeye doğru uzanıyordu. Kanal, sandalların, mavnaların altına gömülmüştü. Depoların ötesindeki kereste yığınları, tahtadan işlenmiş mozaik gibi istiflenmişti. Kereste kümelerinin denize bakan ucundan beton bir parmak gibi uzayan dalgakıran görünüyordu.

Yaz sabahının güneşi, limanın kocaman bir örsü andıran görünümünün üzerinde dövülmüş bir maden levha kadar ince yayılıyordu.

Ryuji'nin parmakları, mavi keten elbisenin üzerinden kadının göğüs uçlarına dokundu. Fusako başını salladı. Saçları adamın burnunu gıdıkladı. Ryuji, her zaman olduğu gibi, çok ince bir duyuma, bir yaz sabahı pencerenin önünde parmak uçlarındaki duyuma varmak için çok uzaklardan, kimi zaman dünyanın öteki ucundan kalkıp geldiği duygusunu yaşadı.

Odayı kahve ve marmelat korkusu doldurdu.

"Bu sabah Noboru'da bir tuhaflık vardı, sanki biliyormuş gibi. Tabii, senden çok hoşlanıyora benzer, onun için pek fark etmez bilmesi... Bunun nasıl olduğunu anlayamıyorum. Yani..." –uygun bir kelime bulamamış gibi– "inanılmaz bir şey," diye bitirdi sözünü.

3

Rex Ltd., Yokohama'nın Motomaçi mahallesindeki en eski ve ünlü lüks dükkânlardan biriydi. Kocasının ölümünden beri işleri Fusako yönetiyordu, iki katlı mağaza İspanyol mimarisine uygun yapılmıştı. Dükkânın önündeki kalın, beyaz taş duvara açılmış olan cami penceresi biçimindeki vitrinde her zaman ince bir beğeniyi kanıtlayan eşyalar sergilenirdi içeride. İspanya'dan getirtilmiş yer döşemeleriyle kaplı salonun üzerinde, daha çok, verandayı andıran bir asmakat vardı. Salonun ortasında fıskiyeli ufak bir havuz görünüyordu. Kollarına gelişigüzel Vivax kravatları asılı, bronzdan Bacchus heykeli, Fusako'nun kocasının tuhaf koleksiyon merakının bir örneğiydi. Mağazada satılık olmayan değerli süs eşyaları ve kocasının çok sayıdaki Doğu-Batı antikaları vardı.

Fusako, dükkânda yaşlıca bir yönetici ve dört tezgâhtar çalıştırıyordu. Müşterileri arasında, Yamate mahallesinde oturan ve Tokyo'dan gelen yabancı zenginler, sinema aktörleri ve modayı takip edenler, hatta değişik mal almak için gelen Ginza'daki perakendeci dükkânların sahipleri vardı. Rex mağazası, özellikle ithal malı erkek giyim eşyası ve aksesuvarı konusunda malların kalitesi yönünden büyük ün yapmıştı. Gerek Fusako, gerekse kocasının beğenilerini sürdüren Şibuya adındaki yöneti-

ci, mal alırken çok titiz seçim yapardı.

Yokohama'ya bir gemi geldiğinde, ailenin eski dostu olan bir ithalat komisyoncusu, mallar depoya boşaltılır boşaltılmaz Fusako ile yöneticinin içeri girebilmesi için gerekeni yapardı. Çoğu zaman öteki alıcılar daha malı görmeden, Fusako fiyat teklifini vermiş olurdu. Fusako'nun yöntemi, her mal için çok geniş bir fiyat yelpazesi hazırlamak ve malın kalite etiketine ağırlık vermekti. Örneğin, Rex mağazası Yaeger süveterleri sipariş ederken, yapımcı firmanın en şık, en pahalı modelleri ile en sade, en ucuz modellerinden eşit sayıda mal getirtirdi. İthal edilen İtalyan malı deri eşya için de aynı tutum söz konusuydu: Rex'in siparişinde Floransa'daki Santa Croce Kilisesi'ne bağlı tabaklama atölyelerinin malları da, Condotti Caddesi'nde satılan pahalı eldiven ve çantalar da yer alırdı.

Oğlunu yalnız bırakamadığı için, Fusako yabancı ülkelere gidemiyordu. Ama bir önceki yıl Bay Şibuya'yı Avrupa'ya mal almaya göndermiş ve adam Avrupa'nın her yanında yeni iş bağlantıları kurmuştu. Şibuya, yaşamını giyimde zarafete adamıştı: Rex mağazasında, Ginza dükkânlarının hiçbirinde bulunmayan İngiliz malı tozluklar bile vardı.

Fusako her zamanki saatte dükkâna vardı ve çalışanlarla selamlaştı. İşle ilgili birkaç soru sorduktan sonra, asmakattaki odasına çıktı ve gelen mektupları açtı. Penceredeki klima mırıl mırıl çalışıyordu.

Her günkü saatte masasının başına geçebilmiş olmak, Fusako'ya rahat soluk aldırmıştı. Böyle olması gerekiyordu. Hele bugün, işe gelmeyip evde kalsa neler olabileceğini düşünemiyordu.

Çantasından ince bir sigara çıkardı ve sigarasını yakarken masanın üzerindeki iş takvimine göz attı. Yokohama'da film çeviren ünlü aktris Yoriko Kasuga, yüklü

bir alışveriş yapmak için öğle tatilinde gelecekti. Kasuga, Avrupa'daki bir sinema festivalinden yeni dönmüş, dostlarına getireceği hediyeler için ayırdığı parayı başka yerlere harcamıştı. Şimdi bütün umudunu Rex'ten hediyeler alarak dostlarını kandırmaya bağlamıştı. Telefonda, "Yirmi erkek için Fransız malı aksesuvar veya giyim eşyası fark etmez. Siz istediklerinizi seçin," demişti. Akşama doğru da Yokohama İthalat Şirketi'nin sekreteri gelecek, patronun golf partilerinde giydiği İtalyan polo gömleklerinden alacaktı. Sürekli alıcı olan bu kadınları hoşnut etmek kolaydı.

Yaylı, panjurlu kapının altından alttaki salonun bir bölümü görünüyordu. Salon sessizdi. Bir köşedeki kauçuk ağacının yaprakları hafifçe parlıyordu. Anlaşılan, daha kimse gelmemişti.

Fusako gözlerinin çevresindeki kırmızılığı Bay Şibuya'nın fark etmiş olmasından endişe ediyordu. Yaşlı adam, kadınlara, eline aldığı bir kumaşı inceler gibi bakardı. Bu kadın kendi işvereni bile olsa.

Fusako o sabaha kadar hiç saymamıştı: Kocası öleli tam beş yıl oluyordu. Yıllar geçerken öyle uzun gelmemişti de, şimdi düşündüğünde başını döndürecek kadar uzun olduğunu hissetti. Beline dolamayı bitiremeyeceği upuzun beyaz bir kuşağa benzetiyordu bu beş yılı.

Fusako sigarasını tablaya bastırdı, söndürdü. Bedeninin bütün kuytularında dün geceki adam yuvalanmıştı. Fusako, giysilerinin altında etinin sürekliliğini, baldırları ile göğsünün sıcak bir uyum içinde olduğunu algılıyordu: Bu yepyeni bir duyumdu. Ve adamın ter kokusu daha burnundan gitmemişti. Hareket edip etmediklerini sınamak istercesine, topuklu ayakkabısının içinde ayak parmaklarını oynattı.

Fusako, Ryuji'yi ilk kez iki gün önce görmüştü. Gemi diye deli divane olan Noboru, annesini kandırmış; iyi

müşterilerinden olan bir gemi şirketinden davet mektubu alarak Takaşima Rıhtımı'ndaki E iskelesinde bağlı olan on bin tonluk Rakuyo şilebini gezmeye gitmişlerdi...

Rıhtımın ucunda duran ana oğul, uzakta parlayan yeşil ve krem boyalı gemiye baktılar bir süre. Sonra Fusako, beyaz, yılan derisinden uzun saplı şemsiyesini açtı.

Noboru bilgiç bir tavırla, "Açıkta demirlemiş şu gemileri görüyor musun?" dedi. "Hepsi rıhtımda yer boşalmasını bekliyor."

Fusako, "Siparişlerimiz de hep bu yüzden gecikiyor," diye cevap verdi. Gemiye bakarken yanakları al al olmuş, vücudu ağırlaşmıştı.

Yaz bulutlarıyla kaplı gökyüzü, çaprazlama birbirine geçen palamarlarla kesilmişti ve aralarından ince bir çene gibi Rakuyo'nun pruvası yükseliyordu. Ticaret Filosu'nun yeşil bandırası çok yükseklerde dalgalanıyordu. Geminin çapası, kara, demir bir yengeç gibi palamar deliğine yapışmıştı.

Noboru, çocukluğun getirdiği heyecanla yerinde duramayarak, "Çok sevinçliyim. O geminin her yanını gezip görebileceğiz," dedi.

"Elimizdeki mektubun ne kadar etkili olacağını görmeden fazla heveslenmeyelim."

Fusako, daha sonra düşündüğünde, daha gemiye bakarlarken yüreğinin hop ettiğini anımsadı. Ne tuhaf, ben de çocuk gibi heyecanlıyım yavrum.

Bu duygu, birdenbire ve hiç nedensiz, elini ayağını kesiverdi, başını kaldırmak bile yorucu bir angarya oluverdi.

"Güvertesi dümdüz, anne – çok iyi bir tekneye benziyor." Noboru gemiler hakkındaki bilgisini göstermek isteğiyle yanıp tutuşuyordu. Bu konuya kayıtsız annesine sıkı sıkıya sarılmıştı. Yaklaştıkça, Rakuyo büyük bir müzik yapıtı gibi gelişiyor, ufuklarını dolduruyordu. Nobo-

ru önden fırladı, gümüş gibi parlayan merdivene atıldı.

Oysa Fusako, süvarilerin bürolarının bulunduğu koridorda dolaşıyor, elinde Kaptan'a yazılmış mektupla çaresizlik içinde çevresine bakınıyordu. Boşaltma işleminin yürütüldüğü güverteler kalabalık ve gürültülüydü, ama sıcak ve rutubetli kamaraların bulunduğu koridorda tedirgin edici bir suskunluk vardı.

Sonra üzerinde "İkinci Kaptan" yazılı bir kamaranın kapısı açıldı. Kısa kollu beyaz gömleği ve resmî kasketiyle Tsukazaki göründü.

"Kaptan burada mı?"

"Yerinde yok. Ne istemiştiniz?"

Fusako davet mektubunu gösterdi. Noboru gözleri parlayarak adama bakıyordu.

"Evet – bir çeşit inceleme gezisi. Sanırım Kaptan'ın yerine ben sizi gezdirebilirim." Adamın tavırları sertti. Konuşurken gözünü Fusako'dan ayırmıyordu.

İlk karşılaşmaları böyle oldu. Fusako, koridorda karşılaştıkları an adamın gözlerindeki anlatımı hiç unutmayacaktı. Yüzüne iyice gömülmüş gözleri, ufukta görünen ufak bir noktaya, bir geminin ilk belirtisine bakar gibi Fusako'yu süzmüştü. Hiç değilse, Fusako'da bu izlenim uyanmıştı. Öylesine yakındaki bir şeye bakan gözlerin bu denli keskin, bu denli delici bakmasına gerek yoktu – aralarında fersahlarca deniz olmadığına göre, bu bakış doğal değildi. Fusako, boyuna ufku tarayan bütün gözlerde aynı bakışın olup olmadığını merak etti. Uzaktan görünen bir teknenin beklenmedik belirtileri – sıkıntı ve sevinç, tedbir ve umut... Görünen teknenin, beklenmedik anda ortaya çıkma küstahlığı, ancak aralarındaki engin deniz yüzünden bağışlanabilirdi: O delici bakıştı engin deniz. Denizcinin gözleri Fusako'yu ürpertti.

Tsukazaki, onları önce üst güverteye çıkardı. Tırmandıkları merdivene tepeden yaz güneşi vuruyordu.

Noboru, rıhtımdan açıkta demirlemiş şileplere değinerek bilmişliğini gösterdi: "Bu gemilerin hepsi rıhtımda boş yer bekliyor herhalde."

"Doğru biliyorsun evlat. Kimileri dört-beş gün beklemek zorunda kalıyor."

"Yer açılınca telsizle mi bildiriyorlar?"

"Evet, bunu da bildin. Acenteden telgraf gelir. Rıhtıma önce hangi teknenin yanaşacağını kararlaştıran bir kurul vardır. Bu kurul her sabah toplanır."

Tsukazaki'nin beyaz gömleğini yer yer ıslatan ter damlacıkları, adamın güçlü sırtını ortaya koyacak biçimde gömleği yapıştırıyordu. Fusako bir yandan bununla ilgilenirken bir yandan da Noboru'yu ciddiye alıp, uzun uzadıya açıklamalara girdiği için adama şükran duyuyordu. Ama adam kendisine dönüp de bir soru sorunca tedirgin oluyordu. "Çocuk bu işleri iyi biliyor. Denizci mi olmak istiyor?" Adamın gözleri yine Fusako'yu deldi geçti.

Saf bir adam gibi görünüyordu. Ama her tavrına bir kayıtsız hava sinmişti ve Fusako, onun mesleki gururunun yüksekliğini kestiremiyordu. Fusako güneş şemsiyesini açarken yan gözle adamın yüzüne baktı ve bir an kalın kaşlarının gölgesinde ummadığı bir şeyi sezer gibi oldu. Öğle güneşi altındayken görmediği bir şey gibiydi.

"Öyle bir niyeti varsa, aklından çıkarıp atması yerinde olur. Bundan sıkıcı bir iş yoktur," diyen Tsukazaki, Fusako'nun cevap vermesini beklemeden sözünü sürdürdü. "Bak evlat buna sekstant denir." Elini vurarak gösterdiği alet, uzun saplı, beyaz bir mantara benziyordu.

Kaptan köprüsüne girdikleri zaman, Noboru her şeyi ellemek istedi: makine dairesiyle haberleşmeye yarayan konuşma borusu, otomatik dümen, radar ekranları, elektronik hat ayırıcısı. DUR – HAZIR OL – İLERİ yazılı gösterge ve daha sayısız araç ve göstergeler, açık denizde tehlike belirtisi araştırıyormuş gibi duruyorlardı.

Bitişikteki seyir odasına geçtikleri zaman, Noboru navigasyon çizelgesi ve hava tahmin çizelgesi, astronomik takvim, Japonya'daki limanların ve fenerlerin haritaları, gelgit tabloları ve su kanallarının haritalarıyla dolu raflara baktı, masanın üzerinde işlenmekte olan, yer yer silinmiş seyir cetvelini inceledi. Cetvel, geometri kurallarına aykırı birtakım çizgilerin tekrar tekrar çizilmesiyle deniz oya gibi işliyordu. En ilgi çekicisi de günlük seyir çizelgesiydi: Güneşin doğuşu ve batışı ufak yarım aylar biçiminde işlenmişti, bir çift yaldızlı boynuz işareti ayın yörüngesini belirliyordu. Gelgit, girintili çıkıntılı çizgilerle gösterilmişti.

Noboru kendini düşlere kaptırıp dalmış giderken, Tsukazaki, Fusako'nun yanında duruyor ve boğucu seyir odasının havasızlığında adamın gövdesinin sıcaklığı, Fusako'ya ağırlık veriyordu. Masaya dayadığı şemsiyesi düşüverince, Fusako kendisi bayılmış da düşmüş gibi oldu.

Hafifçe çığlık attı. Şemsiye ayağının dibine düşmüştü. Denizci hemen eğildi, şemsiyeyi kaldırdı. Fusako'ya, adam deniz dibinde yürüyen bir dalgıç kadar yavaş hareket ediyormuş gibi geldi. Ryuji'nin beyaz kasketi bu soluksuz zaman denizinin dibinden şemsiyeyi aldı ve ağır ağır yüzeye çıkmaya başladı...

Şibuya, panjurlu kapıdan derin kırışıklıklara boğulmuş suratını uzatarak, "Yoriko Kasuga geldi," diye haber verdi.

"Peki. Hemen geliyorum."

Adam onu hazırlıksız yakalamıştı. Fusako ona böyle sert, kestirme cevap verdiğine pişman oldu.

Duvardaki aynada yüzüne baktı. Sanki daha henüz seyir odasındaymış gibiydi.

Yoriko, yardımcılarından biriyle aşağıda bekliyordu. Başında kocaman bir günebakan çiçeğine benzeyen, şapka vardı.

"Her şeyin seçimini Anne'ye bırakıyorum. Ben işin içinden çıkamıyorum," dedi.

Fusako, bar işleten kadınlar gibi kendisine Anne demesine içerledi, ama bunu karşı tarafa yansıtmadı. Merdivenleri ağır ağır indi ve boyuna gevezelik eden Yoriko'nun yanına gitti.

"Bugün nasılsınız? Hava yine çok sıcak." Artist, sıcaktan ve film çektikleri rıhtıma doluşan kalabalıktan yakınıyordu. Fusako, Ryuji'nin kalabalığın içinde olduğunu hayal etti. Neşesi kaçtı.

"Bu sabah tam otuz plan çektik – düşünebiliyor musunuz? Mr. Honda böyle çalışmaya 'dörtnala film çekmek' diyor."

"Film güzel oluyor mu?"

"Yok canım. Ama zaten ödül alacak türden bir film değil bu."

En iyi kadın oyuncu ödülünü kazanmak, Yoriko için bir tutku haline gelmişti. Zaten o gün alacağı hediyeler de, ödül jürisine karşı eşsiz "jest"lerinden biriydi. Koparılan (ve kendi adının karışmadığı) her skandala inanması, yararı dokunacağını bilse bütün jüri üyelerine kendini çekinmeden vereceği kanısını uyandırıyordu.

Yoriko, on kişilik ailesini geçindirmek için hayat mücadelesi veren , kandırılması kolay bir güzeldi ve yalnız bir kadındı. (Fusako bu durumu çok iyi bilirdi.) Fakat iyi bir müşteri olmasa çekilecek kadın değildi.

Oysa o gün Fusako, karşısındakinin elini kolunu bağlayan bir nezaket içindeydi. Yoriko'nun hoppalığı ve ataklığı her zamanki gibiydi, ama akvaryumdaki altınbalıkları gibi soğuk ve savunusuz görünüyordu.

"Mevsim artık güze döndüğü için, önce süveter alsanız iyi olur diye düşündüm. Oysa siz bunları yazın yaptığınız yolculukta almış gibi görüneceğiniz için Caldin kravatları, polo gömlekleri, Jiff dolmakalemleri ayırdım.

Eşleri için en iyisi parfüm almanız. Yukarı çıkalım mı? Odamda hepsi hazır."

"Çok isterdim, ama zaman yok. İki lokma yemek yiyecek kadar boş zamanım var ancak. Her şeyi size bıraksam olur mu? Önemli olan kutular ve ambalaj kâğıtları – bence hediyelerin asıl önemli yanı bu, ne dersiniz?"

"Her şeyi güzelce paketleriz."

Yoriko çıktıktan sonra Yokohama İthalat Şirketi'nin sekreteri geldi. O gün beklenen sürekli müşterilerin sonuncusuydu. Böylece geriye sadece sıradan müşteriler kalmıştı. Fusako, dükkânın karşısındaki Alman pastanesinden her gün getirttiği sandviçle çayı söyledi ve odasına çıkıp tepsinin başına oturdu. Yine yalnızdı. Yarım kalan düşünü sürdürmek için örtülerin altına giren uykudaki biri gibi koltuğuna iyice yerleşti, gözlerini yumdu ve kolaylıkla Rakuyo'nun kaptan köprüsüne döndü...

Tsukazaki'nin rehberliğinde güverteye inerek 4 numaralı ambardaki yükün boşaltılmasını izlediler. Ambar ağzı, bastıkları güvertenin çelik levhaları arasında karanlık bir mağaraya benziyordu. Hemen altlarındaki daracık çıkıntıda duran sarı madenî başlıklı bir adam el işaretleriyle vince yön veriyordu.

Tayfaların yarı çıplak gövdeleri, ambarın loşluğunda hafifçe parlıyordu. Yük, ambarın dibinden sallana sallana yukarı çekilince ancak güneş vurdu üstüne. Sandıklar havada yol alırken güneş ışınları üstlerine vurup kırılıyordu. Sandıklar, güneş ışınlarından daha hızlı ilerliyor, aşağıda bekleyen mavnanın üzerinde asılı kalıyordu.

Devasa yüklerin ürkütücü bir yavaşlıkta ambar ağzına çekilişi, sonra birden havalanışı, kablonun bükülmesiyle ortaya çıkan gümüş renkli, tehlikeli bir parıltı – Fusako açık şemsiyesinin altında durmuş, bunları seyrediyordu. İçinden peşpeşe ağır yüklerin kaldırıldığını ve bir vincin güçlü kolunda alınıp götürüldüğünü duyuyordu

– birdenbire, ama her biri için yapılan uzun ve titiz bir hazırlıktan sonra. Hiç kimsenin kaldıramayacağı düşünülen ağır yüklerin tüy gibi havalanmasını seyretmek çok hoşuna gitmişti. Hiç usanmadan bu görüntüyü seyredebileceğini düşünüyordu. Bu olay, yük için beklenmedik bir kader, bir başka yönüyle ise hoşa gitmeyen bir mucize olabilirdi. Fusako, "Giderek boşalıyor," diye düşündü. Sonu geliyordu artık, yine de duraksama ve oyalanma için yeterince zaman vardı. Hem insanı bayıltacak gibi sıcak ve uzun bir zaman.

Tam o anda söylemiş olmalıydı: "Bir yığın işiniz varken bizi gezdirdiğiniz için çok teşekkür ederim. Yarın akşam işiniz yoksa beraber yemek yiyebilir miyiz, diyecektim."

Bu bir nezaket çağrısıydı ve Fusako, kuşkusuz, çok ağırbaşlı konuşmuştu. Sesi, Tsukazaki'nin kulağına, sıcaktan bayılacak hale gelmiş bir kadının sayıklaması gibi geldi. Ona şaşkın, dürüst gözlerle baktı...

Yemeğe Hotel New Grand'e gittiler. *Ona sadece teşekkür etmek istiyordum. Çok kibar yemek yiyordu, tıpkı süvariler gibi. Ya yemekten sonraki o uzun yürüyüş. Beni eve kadar götüreceğini söyledi, oysa tepedeki yeni parka gittik ve hemen ayrılmak istemediğim için bir sıraya oturduk. Sonra uzun uzun yürüdük. Hemen hemen her şeyden söz ettik. Kocam öldüğünden bu yana bir erkekle hiç böyle uzun konuşmamıştım...*

4

Ryuji, mağazaya giden Fusako'dan ayrılınca Raku-yo'ya uğradı, sonra bir taksiye atlayarak bir gece önce gittikleri parkın boş, sıcaktan yanan yollarında dolaştı. Buluşmak üzere sözleştikleri akşamüstüne kadar nereye gideceğini bilemiyordu.

Vakit öğle üzeriydi ve park boştu. Çeşme taşmış, taş döşeli yolu ıslak bir kurşuniye boyamıştı. Servi ağaçlarından çekirgelerin sesi geliyordu. Tepenin eteğinden denize uzanan liman teknelerle doluydu. Oysa Ryuji bu öğle üzeri görüntüsünü gecenin anılarıyla boyuyordu.

Geceyi yeniden yaşıyor, bir dakikayı hatırlamak için duralıyor, gecenin her ânını kafasında sürdürüyordu. Yüzünden akan teri silmeye gerek görmeden, dudağına yapışan sigara kâğıdını tırnağının ucuyla kazıyarak söküp attı. Kafasında tek düşünce dönüp duruyordu: *Nasıl oldu da öylesine kötü konuştum!*

Onur ve ölüm konusundaki düşüncelerini, yüreğini sıkıştıran özlem ve melankoliyi, okyanusun dalgalarında boğulan karanlık tutkuları bir türlü dile getirememişti. Ne zaman bunlardan söz etmeye kalksa, olmamıştı. Kimi zaman kendini değersiz buluyor, kimi zaman da Manila Körfezi'ndeki günbatımının yüceliği gibi bir şeyin ateşini kendi içinden geçirdiğini duyuyor ve öteki insan-

ların üzerinde yükselmek için kendisinin seçildiğine inanıyordu. Oysa bu inancını kadına anlatamamıştı. Kadının, "Neden hiç evlenmediniz?" diye soruşu aklına geldi. Muğlak şekilde gülerek şöyle cevapladı: "Denizci karısı olmayı kabullenecek kadın bulmak kolay değil."

Oysa söylemek istedikleri bambaşkaydı: "Öteki süvarilerin hepsi evli. Her birinin iki-üç çocuğu var. Evden gelen mektupları tekrar tekrar okuyor, çocuklarının yaptığı ev, güneş, çiçek resimlerine yeniden yeniden bakıyorlar. Bu adamlar fırsatı tepmiş – artık onlar için hiç umut yok. Ben çok iş yapmadım, ama bütün ömrümce kendimi tek gerçek insan olarak gördüm. Eğer haklıysam, günün birinde bir tek boru sesi karanlıkları yırtacak, ışıktan oyalı bir bulut inecek ve şan ve şerefin sesi uzaklardan beni çağıracak – yataktan fırlayıp tek başıma yola çıkmam gerekecek. İşte bunun için hiç evlenmedim. Bekledim, bekledim ve artık otuzumu geçtim."

Bunları söylememişti. Söylememesinin bir nedeni de, bir kadının bunları anlayabileceğinden kuşkulu olmasıydı. İdeal aşk kavramından da söz etmemişti: İnsan mükemmel kadına ömründe bir tek kez rastlardı ve mutlak ölüm araya girer, onları yazgılarında belirlendiği gibi kucaklardı. Bu düş, belki de çok sevdiği popüler şarkıların bir ürünüydü. Yıllar boyunca bu fikir kafasının bir köşesinde gelişmiş, orada başka şeylerle birleşmişti: dalganın kırılışı, yükselen denizin önüne geçilmez gücü, kayaya vuran dalganın çığ gibi yuvarlanan köpükleri...

Ve karşısında duran kadının, düşlerindeki kadın olduğuna kuşkusu yoktu. Bir de bunları dile getirecek sözleri bulabilseydi.

Ryuji'nin öylesine uzun süredir hazine gibi gizlediği o büyük düşte, kendisi erkekliğin eşsiz örneği, karşısındaki kadın da kadınlığın simgesiydi. Dünyanın değişik bucaklarından geliyor ve bir rastlantı sonucu karşılaşı-

yorlardı. Sonra ölüm onları birleştiriyordu. Ateşböceği parıltısı, çan sesi gibi ucuz ayrılıklar ve denizcilerin gelip geçici aşklarından uzaklaşarak, hiç kimsenin ayak basmadığı yüreğin derinliklerine iniyorlardı...

Ne var ki Ryuji bu çılgın düşünün en ufak kırıntısını bile kadınla paylaşamamıştı. Tam tersine, sebzelerden söz etmişti: "Uzun seferlerde personel yemekhanesine gittiğinizde orada şalgam ya da turp yaprağı görürsünüz. Bu ufacık yeşillikler insanı baştan ayağa ürpertir. Dizüstü çökmek ve bu yeşilliklere tapınmak gelir içinizden."

Fusako, "Zor olmalı... Neler hissettiğinizi anladığımı düşünüyorum," dedi. Sesinde, erkeği avutan, acısını paylaşan kadının sevinci vardı.

Ryuji onun yelpazesinin istedi ve ayakucundaki sivrisinekleri kovaladı. Açıkta demirleyen gemilerin seren direklerinin tepesinde yanan fenerler, soluk yıldızlar gibi kırpışıyor, tam altlarındaki depolarda yanan lambalar düzenli, parlak diziler halinde uzanıyordu.

Ryuji, insanı kıskıvrak yakalayan ve ölüm korkusunun ötesine aşıran o tuhaf tutkudan söz etmek istedi. Ama bunları anlatabilecek sözleri bulmak yerine, çektiği sıkıntıları sayıp döktü.

Belediye'de memur olan babasının, annesinin ölümünden sonra erkek başına onu ve kız kardeşini büyüttüğünü. Dermansız adamcağızın Ryuji'nin okul masrafını ödeyebilmek için sağlığını hiçe sayarak ücretli mesaiye kaldığını. Buna rağmen kendisinin nasıl güçlü kuvvetli, sağlıklı bir adam olabildiğini. Savaşın sonlarına doğru evlerinin bir hava saldırısında yıkıldığını ve kısa süre sonra da kız kardeşinin tifüsten öldüğünü. Deniz Ticaret Yüksek Okulu'ndan yeni mezun olup, daha kendi ayaklarının üzerinde durmaya başlamadan yaşadığı babasının ani ölümünü. Karadaki yaşantısına ilişkin anılarının sadece yoksulluk, hastalık, ölüm ve sonu gelmeyen yıkım-

lardan ibaret olduğunu. Bunları yaşamış biri olarak kendini karadan çekip koparışını... İşte tüm bunları, ayrıntılı şekilde ilk kez bir kadına anlatıyordu.

Yaşamının acılarından söz ederken Ryuji'nin sesindeki yücelik gereksiz şekilde yoğunlaşıyordu. Bir yandan hafif hafif banka cüzdanındaki toplamı aklına getiriyordu. Böyle olunca da çok anlatmak istediği denizin gücünden ve bereketinden söz etmeyi bir kenara bırakıp, sıradan bir erkeğin kendi gücüyle övünür edasıyla sefilliğini anlatmayı sürdürüyordu. Bu Ryuji'nin kibir dolu yüreğinin farklı bir ifadesiydi.

Denizi anlatmak istiyordu – şöyle diyebilirdi: "Beni aşk konusunda, yani uğrunda ölmeye değecek, insanı bitirip tüketen aşk konusunda gizliden gizliye düşünmeye yönelten deniz oldu. Evet, kesinlikle deniz... Tanrı'nın günü çelik bir gemide kapalı kalan bizler için, deniz tıpkı kadın gibidir. Durgunluğu ve fırtınalarıyla, kaprisleriyle, batan güneşi yansıtan göğsünün güzelliğiyle bu benzerlik ortadadır. Daha da ötesi, denizin üzerine uzanan ve denizin üzerinde gidip gelen, yine de denizin kendini vermeyi reddettiği bir geminin içindesiniz. Altınızdan akıp geçen sonsuz miktardaki bu su, susuzluğunuzu gideremez. Doğa, denizciyi kadına böylesine benzeyen unsurlarla sarmalar da, denizci yine kadının sıcak, diri gövdesinden olduğu kadar uzak kalır denizden. İşte sorun bu noktada düğümleniyor. Bundan kuşkum yok."

Fakat böyle ayrıntılı bir açıklamada bulunacağı yerde, sevdiği şarkının tek dizesini mırıldanabilmişti sadece:

Teknemiz rıhtımdan koparken ağır ağır
Bilirim, artık yuvam denizdir benim.

"Tuhaf değil mi? En sevdiğim şarkıdır bu."
"Çok güzel bir şarkı."

Ama Fusako'nun sadece onu kırmamak için böyle söylediğini anladı Ryuji. Şarkıyı biliyormuş gibi davranmasına rağmen, ilk kez duyduğu belliydi. *Ne böylesine popüler bir şarkının derinlerine saklanmış duygularımı hissedebilir, ne beni zaman zaman ağlatan can yakıcı o atmosferi tadabilir ne de erkeklik gururumla dolup taşan yüreğimin karanlık tarafını görebilirdi bu kadın. Öyleyse benim için et parçasından başka bir şey olmayacaktı.*

Daha önce bir bakışta anlaşılabilecek böylesine narin ve güzel kokulu bir et parçası görmemişti.

Fusako, koyu kırmızı iç çamaşırının üzerine siyah dantel bir kimono giymiş, beline beyaz işlemeli bir kuşak sarmıştı. Süt gibi ak yüzü alacakaranlıkta serin ve huzurlu bir görünümdeydi. Siyah dantelin arasından, kırmızı baştan çıkarıcı bir parıltıyla görünüyordu. Fusako, kadın olmanın, zarif, şık bir kadın olmanın getirdiği yumuşaklığı, çevrelerindeki havaya aktaran bir varlıktı – Ryuji hiç onun gibi bir şey görmemişti.

Narin gövdesinin her hareketiyle, elbisesinin üzerine düşen uzak fenerlerin ışıkları yer değiştiriyordu. Bazen koyu kırmızı bazen de morun alacalı tonlarına dönüşen iç çamaşırının altında, derin gölgelerin düştüğü kıvrımlarda kadının susturulmuş soluğunu hissediyordu. Hafif esintinin burnuna getirdiği terle karışan parfümün güzel kokusu, durmaksızın Ryuji'yi ölüme çağırır gibiydi. "ÖL! ÖL! ÖL!" Ryuji bu arada, Fusako'nun hareketsiz ve çekingen duran narin parmaklarının alevden dillere dönüşeceği zamanı düşlüyordu.

Burnu kusursuz, ince dudakları çok güzeldi. Uzun uzun düşündükten sonra bir taş oynayan *go* ustası gibi, Ryuji, kadının güzelliğinin ayrıntılarını yarı karanlıkta tek tek yerine koyuyor, sonra bunları seyretmek için geri çekiliyordu.

Ve kadının gözleri... soğuktu. Sakin bakışları gözle-

rindeki bu soğukluğun şehvetin ta kendisi olduğunu ele veriyordu. Bir yandan dünyaya kayıtsız, bir yandan da ne denli fedakâr olduğunu anlatan bu gözler, bir gün önce yemeğe gitmek için sözleştikleri andan itibaren Ryuji'nin aklından çıkmamış, bütün gece uykusunu kaçırmıştı.

Ya o şehvetli omuzlar! Kıyının kıvrılması gibi boynundan aşağıya kıvrılarak uzanıyordu. Üzerindeki ipeklinin kayıp sıyrılıvereceği zarif omuzlar. *Göğüslerini tuttuğum zaman, terli, akıl çelen bir ağırlıkla avuçlarıma dolacaklar. Bu kadının teninin her köşesinden sorumluyum, çünkü benim olan öteki şeyler gibi yumuşak bir duygulanım veriyor bana. Onun burada oluşunun tatlılığıyla titriyorum ve o benim titrediğimi anlayınca, rüzgârda sallanan bir ağacın yaprağı gibi doğrulacak ve gözlerinin akını gösterecek.*

Birden saçma bir hikâye geldi Ryuji'nin aklına. Bir zamanlar Kaptan anlatmıştı bu hikâyeyi ona. Sular yükseldiğinde Venedik'te bir saraya gitmiş ve mermer döşemelerin su altında kaldığını görünce çok şaşırmış... Ryuji, Kaptan'ın sözlerini neredeyse yüksek sesle söyleyecekti: *sular altındaki ufak, güzel saray.*

Fusako, "Ne olur, daha anlatın," diye rica etti ve Ryuji onu öpmenin uygun düşeceğini sezdi. Dudaklarının pürüzsüz, ateşli kıpırtısı her dokunuş ve kopuşta değişiyor; dudaklarının açısı değiştikçe birbirlerine parlak bir tatlılık ve yumuşaklık bağına dönüşen bir ışık aktarıyorlardı. Ryuji'nin sert elleri altındaki yumuşak omuzlar, bütün düşlerdekinden daha gerçekti.

Kanatlarını kapatan bir böcek gibi, Fusako uzun kirpiklerini indirdi. Ryuji, bir erkeği çıldırtmaya yetecek bir mutluluk, diye düşündü. Anlatılmaz bir mutluluk. Başlangıçta Fusako'nun soluğu, göğsünde bir yerden çıkıyor gibiydi. Giderek ölçülemez bir derinlikten geliyormuşçasına soluğun sıcaklığı ve kokusu değişti. Onun soluğunu ateşleyen yakıt da değişmişti şimdi.

Parmak uçlarıyla birbirlerine dokunup ateş çemberi içinde kalan bir canavarın sürünerek ateşi söndürmeye çalışması gibi endişeli, korkak hareketlerle sokuldular. Fusako'nun dudakları yumuşadı, daha da pürüzsüz oldu. Ryuji o anda, artık ölsem de olur, diye düşündü. Ryuji ancak burunlarının serin uçları birbirine değdiği zaman, iki ayrı et parçası olduklarını hissetmişti.

Ryuji ne kadar süre geçtiğini bilmiyordu. Fusako, parkın ucundaki servi ağaçlarının gerisinden görünen eğik çatılı bir yapıyı göstererek, "Neden bu gece bizde kalmıyorsun? Oradaki bizim evimiz," dedi.

Ayağa kalktılar. Çevrelerine bakındılar. Ryuji kasketini başına geçirdi, kolunu Fusako'nun omzuna attı. Park boştu. Deniz fenerinin kırmızı, yeşil ışıkları boş alandaki taş sıraları, çeşmeyi, çiçek tarhlarını ve beyaz basamakları aydınlatıyordu.

Ryuji, alışkanlıkla saatine baktı. Parkın dışındaki sokak lambasının ışığında kadranı hayal meyal seçebiliyordu: Onu birkaç dakika geçiyordu. Başka zaman olsa, gece nöbetine iki saati kalmış olacaktı...

Ryuji öğle sıcağına daha fazla dayanamadı. Güneş batıya dönmüştü. Ensesini pişiriyordu. Kasketini Rakuyo'da bırakmıştı.

Birinci Kaptan, Ryuji'ye iki gün izin vermiş, bir sonraki limanda Ryuji'nin nöbet tutması şartıyla onun nöbetini Üçüncü Kaptan'a devretmişti. Ryuji gemide üstünü değiştirmiş, akşam giymeyi düşündüğü spor ceketle kravatı yanına almıştı. Ama terden gömleği ıslanıp buruşmuştu bile.

Saatine baktı. Daha dörttü. Saat altıda buluşacaklardı. Fusako buluşacakları Motomaçi Caddesi'ndeki kafeteryada renkli televizyon olduğunu söylemişti. Ama günün bu saatinde yayımlanan programlarla iki saat zor geçerdi.

Ryuji parkın parmaklıklarına yaklaştı ve oradan limanı seyretti. Aşağıdaki depoların çatıları, üç köşeli gölgelerini denize düşürüyordu. Beyaz bir yelkenli, yat rıhtımına yanaşıyordu. Ryuji, denizin üzerindeki kar beyaz bulut kümelerinin, güneş ışığında sıkılmış adaleler gibi görünüşünü seyretti. Bunlar yağmur bulutuydu, ama bu akşam fırtına koparacak ölçüde doygun değillerdi.

Çocukken hoşlandığı bir yaramazlığın anısı Ryuji'yi çeşme başına çekti. Çeşmenin ağzını başparmağıyla tıkayarak, sıcakta solgunlaşan beyaz krizantemlere ve yıldız çiçeklerine su püskürttü: Yapraklar titreşti, ufak bir gökkuşağı renklendi, çiçekler dirildi. Ryuji gömleğinin ıslanmasına aldırmadan parmağını ters yöne çevirerek saçlarını, yüzünü, boynunu suya tuttu. Su, boğazından göğsüne ve karnına, yumuşak, serin bir örtü dokuyarak inanılmaz bir hazla aktı.

Ryuji köpek gibi silkelenerek üzerindeki damlaları attı ve ceketi kolunda, parkın kapısına doğru yürüdü. Gömleği ıslanmıştı, yine de çıkarmadı; nasılsa güneş hemen kuruturdu.

Parktan çıktı. Sokaklar boyunca sıralanan evlerin sessizliğine, çatıların sabitliğine ve bahçe parmaklıklarının kıpırdamazlığına şaştı. Her zaman olduğu gibi, kıyı yaşamının ayrıntıları ona soyut ve gerçekdışı geliyordu; penceresi açık bir mutfağın önünden geçse ve kalaylı tencerelerin, tavaların parıltısını görse bile, her şey somutluktan yoksundu. Cinsel istekleri de öyleydi; fiziksel oldukları için daha da öte bir soyutluk duygusu getiriyorlardı. Zamanın belleğine işlediği istek ve hazlar, kimyasal bileşimlerin yüzeyinde toplanan tuz kristalleri gibi parlayan anılardı sadece. *Bu gece yine yatarız sanırım. İznin son gününde belki de hiç uyuyamayacağım. Yarın akşam sefere çıkıyorum. Kötü bir anıdan daha çabuk unutulur gidersem hiç şaşmam. Bu iki güzel geceye de şükür...*

Sıcak, uyku getirmiyor, yürürken dahi tek bir şeyi düşlemek cinsel isteğini kamçılıyor, onu kendinden geçiriyordu. Bir ara yokuşu hızla tırmanan büyük bir arabanın altında kalacaktı neredeyse.

Sonra tepenin eteğine yakın patikadan anayola fırlayan bir grup çocuk gördü. Onu gören çocuklardan biri öylece kalakaldı – Noboru'ydu bu. Ryuji, Noboru'nun kısa pantolonunun açıkta bıraktığı çocuksu dizkapaklarının kasıldığını, kendisine bakan yüzün gerildiğini gördü. Ve Fusako'nun dedikleri aklına geldi: *Bu sabah Noboru'da bir tuhaflık vardı, sanki biliyormuş gibiydi...* Ryuji bir an, çocuğun karşısında tedirginlik duymamaya çalışarak abartılı şekilde güldü ve ona seslendi: "Vay! Ne tesadüf. Nasıl, iyi yüzdün mü?"

Çocuk cevap vermedi. Ciddi bir surat ifadesiyle Ryuji'nin sırılsıklam haldeki gömleğine dikti bakışlarını.

"Gömleğiniz nasıl böyle ıslandı?"

"Ha, bu mu?" Ryuji yine gereksiz şekilde gülümseyerek, "Parktaki çeşmede duş yaptım," dedi.

5

Ryuji'yle karşılaşması hiç iyi olmamıştı. Denizcinin, bu rastlantıyı annesine söylemesini engellemek için ne yapabileceğini düşünüyordu. Aslında bugün Kamakura'da yüzmeye falan gitmemişti. Üstelik Ryuji'nin gördüğü gruptaki çocuklardan biri Şef'ti. Bundan pek bir şey çıkmazdı. Bir bakışta kimse Şef'i öteki çocuklardan ayırt edemezdi, imkânsızdı bu.

O sabah çocuklar, ellerinde azık çıkınlarıyla şehirden çıkmış, ta Kanagawa'daki Yamauçi Rıhtımı'na gitmişlerdi. Bir süre, deponun arkasından geçen demiryolu boyunda dolaşmışlar, sonra her zamanki gibi insanların yararsızlığı, yaşamın anlamsızlığı üzerine tartışmak için olağan toplantılarını yapmışlardı. Toplantılarının her an bozulabileceği güvensiz yerlere gitmekten hoşlanıyorlardı.

Şef, Bir Numara, İki Numara, Üç Numara (yani Noboru), Dört Numara ve Beş Numara hepsi de ufak tefek, narin çocuklar ve çok çalışkan öğrencilerdi. Öğretmenleri bu değerli gruba övgüler yağdırır ve onları başarısız öğrencilere örnek gösterirdi.

O sabahki toplantı yerini İki Numara araştırıp bulmuştu. Başta Şef olmak üzere herkesin hoşuna giden bu yer Yamauçi Belediyesi'ne ait demiryolu bakım kulübesinin arka tarafıydı. Uzun boylu yaban krizantemleri ara-

sından geçen, kırmızı renkte pas tutmuş demiryolu ve makaslardan, etrafa saçılan eski tekerleklerden buranın uzun süredir kullanılmadığı anlaşılıyordu. Uzakta, depo sekreterliğinin önündeki ufak bahçede tespihçiçekleri güneşin altında yanıyordu. Bunlar ölgün, yaz sonu alevleriydi, ama alevler göründüğü sürece çocuklar kendilerini depo bekçisinin gözünden ırak bulmuyorlardı. Onun için döndüler ve sundurmadan geriye, demiryolunu izleyerek yürüdüler. Demiryolu, üzerine demir vurulmuş, kocaman, siyah bir depo kapısının önünde son buluyordu. Deponun bir yanına yığılmış çok sayıdaki alacalı kırmızı, sarı ve koyu kahverengiye boyanmış yağ varilinin arka tarafında en sonunda gözden uzak, ufak bir çimenlik bulup oturdular. Kızgın güneş çatının tepesine vuruyordu, ama oturdukları çimenlik henüz gölgedeydi.

"O denizci görülmemiş bir adam! Üzerinden sular sızarak denizden yeni çıkmış bir canavara benziyor. Dün gece onun annemle yatmasını seyrettim."

Noboru bir gece önce gördüklerini heyecanla bir bir anlatmaya koyuldu. Çocukların yüzlerinde sakin bir ifade vardı, ama Noboru bütün gözlerin üzerine dikildiğini, çocukların tek sözü kaçırmamak için kulaklarını dört açtığını görünce, bu hoşuna gitti.

Sözünü bitirince Şef, "Yani bu senin kahramanın mı?" diye sordu. Konuşurken kırmızı ince üst dudağı bükülüyordu. "Bu dünyada kahraman diye bir şey yok!"

"Ama bu başka. O adam kesin bir şeyler yapacak."

"Ya! Örneğin?"

"Net şekilde bilmiyorum, ama... çok müthiş bir şey olacak."

"Aptalca! Onun gibiler hiçbir şey yapamaz. Belki de ananın parasına göz koymuştur, önce kadının nesi var nesi yoksa çekip alacak, sonra da hadi eyvallah madam diye basıp gidecektir."

"O bile bir şeydir, değil mi? En azından bizim becere-remeyeceğimiz bir şey."

On üç yaşındaki Şef, soğuk bir tavırla, "Sen daha insanları tanımıyorsun," dedi. "Hiçbir yetişkin bizim yapamadığımız şeylerin altından kalkamaz. Bu dünyanın üzerine boydan boya yapıştırılmış bir 'olanaksızlık' etiketi vardır. Ve bu etiketi yırtıp atabileceklerin sadece biz olduğumuzu aklından çıkarma." Ötekiler korku kaynaklı saygıdan sustular.

Şef, İki Numara'ya dönerek, "Seninkilerden ne haber?" diye sordu. "Hâlâ sana havalı tüfek almıyorlar, değil mi?"

"Hayır, sanırım umut yok," dedi çocuk kollarını dizlerine dolamış, sızlanır ses tonuyla.

"Tehlikeli olduğunu söylüyorlardır, öyle mi?"

"Evet..."

"Peh!" Şef'in, yaz mevsiminde olunmasına rağmen beyaz olan yanaklarında derin gamzeler belirdi. "Anlaşılan, tehlikenin ne demek olduğunu bile bilmiyorlar. Tehlike deyince, gazetelerin abartarak yazdığı fiziksel anlamdaki yaralanma, biraz kan akması gibi şeyleri getiriyorlar akıllarına. Bunun tehlikeyle hiç ilgisi yok. Gerçek tehlike yaşama eyleminin ta kendisidir. Hiç kuşkusuz, yaşamak, varoluşun farklılaştığı bir kargaşadır. Fakat varoluşu her an aslında olduğu düzensiz haline çözümleyip ortaya çıkan endişeden hareketle, her an ilk kargaşayı yeniden yaratmaya çalışan kaçık bir eylemdir yaşamak. Bu denli tehlikeli başka bir iş daha olamaz. Varoluşun kendinde hiçbir korku ya da hiçbir örtülü yan yoktur, bu korku ve tedirginliği yaratan yaşamak eylemidir. Ve toplum, kökende anlamsızdır; kadın erkek bir arada yıkanılan Roma hamamları gibidir. Okul da, toplumun minyatürüdür: Bu yüzden bize boyuna buyruk veriyorlar. Bir avuç kör adam, bize ne yapmamız gerektiğini söylüyor, sınırsız yeteneklerimizi paramparça ediyor."

Üç Numara Noboru, "Peki ya deniz?" diye diretti. "Ya gemi? Yaşamın, sözünü ettiğin o sönmez iç düzenin anlamını dün akşam kavradığıma kuşkum yok."

"Sanırım deniz bir dereceye kadar hoş görülebilir." Şef, denizden esen tuzlu meltemi derin derin içine çekti. "Doğrusunu istersen, deniz, az sayıdaki hoş görülebilecek şeyler içinde belki de en hoş görülebilir olanıdır. Ama gemi konusunda bir şey diyemem. Bir gemiyle otomobil arasında ne fark vardır ki..."

"Sen bunu anlayamazsın."

"Öyle mi acaba?.." Onurunu yaralayan bu sözler, Şef'in ince, yay biçimi kaşlarının arasına gölge düşürdü. Kaşlarının, kalemle çizilmişe benzeyen yapma görüntüsü, berberin suçuydu: Şef'in bütün itirazına karşın, kaşlarının altını ve üstünü tıraş etmekte diretmişti. "Öyle mi acaba? Benim neyi anlayıp, neyi anlamadığımı söylemek ne zamandan beri sana düştü?"

"Hadi, yemek yiyelim," dedi Beş numara; sessiz, kendi halinde bir çocuktu.

Çıkınlarını açmış, tam kucaklarına yaymışlarken Noboru çimene bir gölge düştüğünü fark etti ve şaşkınlıkla başını kaldırdı. Deponun yaşlı bekçisi durmuş onlara bakıyordu

"Piknik için pek uygunsuz yer seçmişsiniz," dedi.

Şef, hayranlık uyandıracak sakin tavrıyla terbiyeli bir öğrenci gibi gülümseyerek, "Buraya girmek yasak mıydı? Gemileri seyretmeye gelmiştik. Sonra yemek için gölgelik arayalım dedik..." diye cevap verdi.

"Keyfinize bakın, bana bir zararınız yok. Yalnız etrafa süprüntü atmayın."

"Olur efendim." Çocukça, saf gülümsemeler. "Siz hiç merak etmeyin – zaten paket kâğıtlarını bile yiyecek kadar acıktık, öyle değil mi çocuklar?"

Sırtı kamburlaşmış bekçinin, güneşle gölgenin kesiş-

tiği çizgiyi izleyerek yürüyüp uzaklaşmasını seyrettiler. İlk konuşan Dört Numara oldu: "Buralarda bunun gibilere sık rastlanır – adım başı ve hep 'çocukları' severler. Bahse girerim ki, şimdi kendini büyük lütufta bulunmuş gibi görüyordur."

Çocuklar çıkınlarındaki sandviçleri, küçük termoslarındaki buzlu çayları ve de getirdikleri diğer yiyecekleri birbirlerinin beğenilerine göre paylaştılar. Demiryolunun bittiği taraftan birkaç serçe geldi ve çocukların oluşturduğu çemberin hemen yakınına kondu. Ama hiçbiri kuşlara ekmek kırıntısı bile vermedi. İnsancıl olmamak her biri için onur duyulacak bir özellikti.

Hepsi de "iyi aile" çocuklarıydı ve anneleri çıkınlarını çeşitli yiyeceklerle doldurmuştu. Noboru, basit sandviçler getirdiği için utandı. Kimi kısa, kimi uzun pantolonlu çocuklar, yere bağdaş kurmuşlardı. Şef'in minik gırtlağı, tek seferde ağzına tıktığı büyük lokmalar yüzünden acı çeker gibi oynayıp duruyordu.

Hava fena halde sıcaktı. Güneş ışınları artık deponun çatısına dik geliyor, ince sundurmanın gölgesi onları zar zor koruyabiliyordu.

Noboru, yine lokmalarını çiğnemeden yutmuştu. Bu huyu yüzünden annesinden hep azar işitirdi. Yerken, güneşi yutmak istercesine başını kaldırıp kızgın güneşe doğru ağzını açıyordu. Bir gece önce gördüğü o mükemmel tablonun desenlerini hatırladı. Gecenin katışıksız mavisi vardı bu tabloda. Şef, dünyanın hiçbir yerinde yeni bir şey bulunamayacağı görüşünde diretiyordu. Oysa Noboru, uzak bir tropikal ülkede eşsiz serüvenler bulacağına inanıyordu. Uzak bir limanın çok renkli pazaryerindeki canlılığa, gürültüye, karışıklığa inanıyordu. Siyahların kara kollarına konulup satılan papağanları ve muzları hayal etti.

"Yemeğini yerken bir yandan da düş kuruyorsun,

öyle değil mi? Tam çocukça bir alışkanlık." Noboru cevap vermedi. Şef'in sesindeki küçümsemeye karşılık verme hakkı yoktu. Üstelik duygu kavramını hayatlarından çıkarmaya çalışıyorlardı. Böyle bir durumda öfkelenmesi saçma olurdu.

Noboru yetiştirilme tarzından ötürü, cinsellikle ilgili hiçbir şeye, hatta dün gece gördükleri karşısında bile şaşırmazdı. Şef, çetedekilerden hiçbirinin böyle bir görünüm karşısında şaşkınlığa uğramaması için elinden geleni yapmıştı. Ne yapmış etmiş, akla gelen her türlü cinsel birleşme biçimini gösteren resimler bulmuş; cinsel temas öncesi dönemde uygulanacak teknikleri öğrenip bunları ayrıntılarıyla açıklamış ve çocuklara bu tür davranışların değersizliği ve anlamsızlığını içtenlikle anlatmıştı.

Genellikle sınıf arkadaşlarından biraz daha güçlü kuvvetli olanlar bu tür dersler verir. Oysa, Şef'in durumu bambaşkaydı: O doğrudan akla hitap ediyordu. Başlangıçta, cinsel organlarının, Samanyolu'ndaki yıldızlarla çiftleşmeye yaradığını söylüyordu. Beyaz tenlerinin derinlerine kök salmış olan ve yavaş yavaş büyüyüp sıklaşan tüyleri, o çiftleşme sırasında dökülecek yıldız tozlarını tutmaya yarayacaktı... Bu tür kutsallaştırılmış saçmalıklar çocukların aklını başından alıyor ve cinselliği merak eden, aptal, pis sınıf arkadaşlarına tepeden bakıyorlardı.

Şef, "Yemeğimizi bitirince bizim eve gideriz," dedi. "O bildiğiniz şey için gerekenlerin tümü hazır."

"Kedi buldun mu?"

"Daha bulmadım, ama bulmak uzun sürmez. Hiçbir şey uzun sürmez."

Şef'in evi Noboru'lara yakın olduğu için, tekrar trene binip döndüler. Çocuklar böyle zahmetli ve gereksiz yolculuklara bayılıyordu.

Şef'in annesi babası hiç evde oturmazdı. Ne zaman

onlara gitse evleri hep sessiz olurdu. Şef, gerçekten yapayalnız bir çocuktu. On üç yaşına geldiğinde evdeki bütün kitapları okuyup bitirmişti. Her zaman canı sıkılırdı. Sadece kapağına göz atmakla kitabın neden söz ettiğini bileceğini iddia ederdi.

Şef'in, dünyanın ezici boşluğu konusundaki fikirlerinin, bu evin boşluğunda yeşerip geliştiği ortadaydı. Noboru hiç o denli çok giriş çıkışın olduğu ve kasvetli, nemli odaları olan bir ev görrnemişti. Gerçeği söylemesi gerekirse, o evde yalnız başına tuvalete gitmekten bile ürkerdi. Limandan gelen sis düdüklerinin sesi bir bir boş odalarda yankılanırdı.

Şef, çocuklara bazen babasının çalışma masasını gösterirdi. Kendisi de maroken sumeni önüne çeker, kalemi özenerek mürekkep hokkasına batırıp farklı konulardaki başlıkları kaleme alırdı. Yanlış yazdığı zaman ithal malı kalın kâğıdı buruşturup çöp kutusuna atardı. Bir seferinde Noboru, "Kâğıtları ziyan etmene baban kızmaz mı?" diyecek olmuştu da, Şef ona hiç cevap vermemiş, sadece alaycı bir tarzda gülümsemişti.

Ama kâhyanın gözüne görünmeden gidebildikleri, arka bahçedeki depoyu hepsi severdi. Marangoz takımları, eski yabancı dergiler, içki şişeleri ve gerekli olmayan ev gereçlerinin tıkıştırıldığı raflardan başka bir de yerdeki eski ahşap döşeme vardı orada. Çocuklar döşemeye oturdukları zaman, yerin soğukluğunu olduğu gibi popolarında hissederlerdi.

Bir saat kadar arandıktan sonra, Noboru'nun avucuna sığabilecek kadar ufak, çipil gözlü, başıboş bir kedi yavrusu buldular.

İyice terlemişlerdi. Soyundular. Deponun köşesindeki çeşmede sırayla yıkandılar. Biri yıkanırken, sıra bekleyenler kediyi tutuyordu. Noboru, kedinin sıcacık yüreğinin gümbürtüsünü kendi ıslak göğsünde duydu. Bu duy-

gu, dışarıdaki parlak yaz güneşinin canlılık taşıyan özünü sundurmanın loşluğuna getirmek gibi bir şeydi.

"Nasıl yapacağız?"

"Orada bir kütük var. Ona vururuz – o zaman kolay olur. Hadi bakalım, Üç Numara."

İşte en sonunda Noboru'nun katı, Kuzey Kutbu'ndan daha soğuk yüreğini sınama fırsatı gelmişti! Daha bir dakika önce soğuk suyla yıkanmıştı. Oysa her yanından ter boşanıyordu yine. Öldürme isteğinin, denizden esen sabah yeli gibi göğsünden yukarı zorladığını duydu. Göğsü, güneşte kurutulan beyaz gömleklerin asılı olduğu, çubuklu bir çamaşır askısı gibiydi. Çok geçmeden gömlekler kuruyup uçuşmaya başlayacak ve Noboru da, toplumun sonsuza kadar devam eden iğrenç tabu zincirini parçalayarak öldürüyor olacaktı.

Noboru kediyi ensesinden yakalayıp doğruldu. Kedi yavrusu, parmaklarının arasından boş çuval gibi sarkıyordu. Noboru, hayvana acıyıp acımadığını kontrol etti. Acıma duygusu, hızla geçen trenin camından görülen ışıklı bir pencere gibi, bir an titreşti, sonra kayboldu. Noboru rahatladı.

Şef, önceden beri dünyanın boşluklarını doldurmak için bu tür eylemlerin gerekli olduğunu söylerdi. Başka bir şeyle doldurulamayan bu koca gediklerin, ancak öldürerek doldurulabileceğini anlatırdı. Aynı, aynanın bir yüzündeki çatlağın yayılarak aynanın tüm yüzeyini kaplaması gibi... O zaman varoluşa gerçekten egemen olacaklardı.

Noboru, kedi yavrusunu havaya kaldırıp tüm gücüyle kütüğe savurdu. Parmakları arasındaki o sıcacık, yumuşacık şeyin uçarak gidişi mükemmeldi. Ama Noboru az da olsa hâlâ parmaklarında yumuşak tüyleri hissediyordu.

Şef, "Ölmedi. Bir daha," diye buyurdu.

Beş çıplak çocuk, deponun loşluğunda, gözleri parlayarak, hiç kıpırdamadan duruyordu.

Noboru'nun iki parmağıyla tutup kaldırdığı şeye, artık kedi yavrusu denilemezdi. İçinden kopup gelen güç parmak uçlarında toplanıyordu. Noboru bu güçle hayvanı kaldıracak, defalarca kütüğe fırlatacak gibi bir duygudaydı. Kendini dev gibi görüyordu. İkinci seferde, yavru kısacık, boğuk bir çığlık koyverdi.

Kedi kütükten düştü. Arka ayakları kıvrılıp bükülmeye başladı. Yerde halkalar çizdi, sonra hareketsiz kaldı. Yer yer kütüğün üstüne saçılan kan, çocukları coşturdu.

Noboru, ölümün ufak çukuruna kayan kediye, derin bir kuyunun dibine bakar gibi baktı. Ölüye bakarken başını eğişinde, kendi sevecenliğini duydu. Bu öylesi sağlıksız bir sevecenlikti ki, neredeyse yufka yüreklilik denilebilirdi. Kedi yavrusunun ağzından ve burnundan koyu kırmızı kan sızıyordu. Hayvanın dili kıvrılıp sarkmıştı.

"Yaklaşın da iyice görün. Sıra bende." Şef'in dirseklerine kadar çıkan lastik eldivenler giymiş olduğunu o âna kadar kimse fark etmemişti. Şimdi de elinde makasla hayvanın üzerine eğiliyordu. Deponun loşluğunda soğuk soğuk parlayan makas o soğuk, entelektüel vakarıyla muhteşemdi. Noboru, Şef için bundan daha uygun bir silah düşünemezdi.

Şef, tek eliyle hayvanı ensesinden kavradı. Makasın ucuyla göğsünden deldikten sonra boynuna kadar boylu boyunca kesti. Sonra iki eliyle deriyi iki yana sıyırdı. Alttaki parlak yağlı tabaka, kabuğu soyulmuş soğan gibi ortaya çıkıverdi. Derisi yüzülmüş boyun yerde yatıyor, kedi maskesi takılmış bir kumaş parçasını andırıyordu. Kedi sadece dış görüntüydü, yaşam kedi kılığına girmişti.

Oysa yüzeyin altında, pürüzsüz, anlamsız bir iç kesim uzanıyordu. Tıpkı Noboru'nun ve ötekilerin içine benzeyen parlak, beyaz bir iç yaşam. Ve çocuklar kendi zifir karası içlerinin, bu beyazlığı gölgelendirdiğini duyuyordu; sonunda çocuklar ve kedi, daha doğrusu bir za-

manlar kedi olan şey, bütünleşmişti.

Yağ tabakası da sıyrıldı. İnci saydamlığındaki görünüşü hiç de itici değildi. Artık kaburgaların arasından, yüreğin son titreyişini görebiliyorlardı.

Şef, "Ne dersiniz? Fazla çıplak görünmüyor mu? Böylesine çırılçıplak olması iyi değil. Ne o öyle, sanki hiç terbiye almamış biri gibi," diyerek eldivenli elleriyle hayvanın derisini bir kenara sıyırdı.

İki Numara, "İyice soyundu," dedi.

Noboru, dünyaya böylesine soyunuk kafa tutan cesetle annesinin ve denizcinin çıplaklığını karşılaştırmaya çalıştı. Çırılçıplak oldukları halde, kediye kıyasla yine de yeterince soyunuk sayılmazlardı. Derilerine bürünmüşlerdi. O harika boynuz ve onun çizdiği o büyük, uçsuz bucaksız dünya bile bu kadar derine işleyemezdi... Çıplak yüreğin atışı, yüzülmüş kedi ile dünyanın özü arasında dolaysız bir bağıntı kuruyordu.

Noboru, yükselen kokuyu duymamak için buruşuk mendilini burnuna tıkayıp ağzından soluk alarak, "Bu noktadan sonra ne başlıyor?" diye düşündü.

Kedinin çok az kanı aktı. Şef karın zarını keserek, büyük, siyaha yakın kırmızılıktaki karaciğeri ortaya çıkardı. Sonra bağırsakları çekti, yere yığdı. Bağırsaklardan yükselen buhar lastik eldivenlere yapıştı. Şef, kalın bağırsağı dilim dilim kesti ve içindeki limon rengi suyu sıkarak çocuklara gösterdi. "Bu meret fanila gibi kesiliveriyor," dedi.

Noboru, bir yandan kendi düşsel düşüncelerini sürdürüyor, öte yandan da hiçbir ayrıntıyı kaçırmamaya çalışıyordu. Kedinin ölü gözbebekleri, mor üzerine beyaz lekeliydi. Açık ağzı kan pıhtısıyla dolmuş, kıvrılmış dili dişlerinin arasına sıkışmıştı. Yağdan sarıya bulanmış makasın kaburgaları çatırdatarak kestiğini duydu. Şef karın boşluğuna elini sokup kalbin dışzarını çeker ve ufacık, oval yüreği dışarı çıkarırken, Noboru dikkatle seyretti.

Şef, yüreği iki parmağıyla sıkınca, kan lastik eldivenlerine fışkırdı ve parmaklarının ucuna kadar kızıla boyadı.

Burada gerçekten ne oluyor?

Noboru baştan sona dayanmıştı. Şimdi yarı uyuşuk beyni, yarılmış karnın içindeki dağınık organların ve kan birikintilerinin sıcaklığını algılıyor, ölü kedinin ruhunda bütünlüğü buluyordu. Cesedin yanında duran karaciğer yumuşak bir yarımada oluyor, ezilip sıkılmış yürek ufak bir güneşe dönüşüyordu. Bağırsakları beyaz bir mercan adası, karın boşluğundaki kanı tropikal denizlerin bulanık suyu gibi görüyordu. Ölüm, kedi yavrusunu, kusursuz, bağımsız bir dünyaya dönüştürmüştü.

O*nu ben öldürdüm* – uzaktan bir el uzandı, Noboru'nun düşüne girdi ve ona kar beyazı bir yetenek belgesi verdi – *ne denli korkunç olursa olsun, her şeyi yapabilirim.*

Şef lastik eldivenleri çıkardı, güzel beyaz eliyle Noboru'nun omzuna dokundu. "İyi iş gördün," dedi. "Artık tam anlamıyla erkek olduğunu söyleyebiliriz – bu kan insanın gözünü yaşartmıyor mu?"

6

Kediyi gömdükten sonra Şef'in evinden dönerlerken Ryuji'yle karşılaşmaları çok kötü oldu. Noboru ellerini yıkarken özen göstermişti, ama başka bir yerine veya giysilerine kan bulaşmış mıydı? Acaba leş kokusu üzerine sinmiş miydi? Peki ya gözleri? Cinayet işledikten hemen sonra bir tanıdığına rastlayan katillerde olduğu gibi onu da ele verir miydi?

Hiçbir şey olmasa da, günün bu saatinde parkın yakınında olduğunu annesi duyarsa, başına iş açılırdı. Çünkü bir başka arkadaş grubuyla Kamakura'ya gideceğini söylemişti. Noboru gafil avlanmış, hatta biraz korkmuştu. Ve bütün suçun Ryuji'de olduğuna karar verdi.

Öteki çocuklar hemen vedalaşıp dağıldı. Sıcaktan yanan yolun üzerinde sadece Ryuji ile Noboru, bir de akşam güneşinde uzayan gölgeleri kaldı.

Noboru ölümü düşünecek kadar utanmıştı. Ryuji'yi Şef'le resmen tanıştırmak için fırsat kolluyordu. Eğer koşullar uygun düşseydi de tanıtma işi gerçekleşebilseydi, Şef, Ryuji'nin bir kahraman olduğunu ister istemez kabullenebilir ve Noboru'nun kırılan onuru onarılırdı.

Oysa bu beklenmedik, tatsız karşılaşma yüzünden İkinci Kaptan sırılsıklam kısa kollu gömleğiyle acınacak biri gibi görünmüş; dahası Noboru'ya dönerek gereksiz

bir şekilde sırıtmıştı. Bu gülümseme gerçekten de çok gereksizdi. Çocukların hoşuna gitmek için gülümsemiş, kendini çocuk düşkünü büyüklerin karikatürü haline getirip gülünç olmuştu. Fazlasıyla yapma, gereksiz, küstah bir gülümsemeydi bu.

Bütün bunlar yetmiyormuş gibi, Ryuji hiç söylemesi gereken şeyler söylemişti: "Vay! Ne tesadüf. Nasıl, iyi yüzdün mü?" Noboru ıslak gömleğini sorunca, "Ha, bu mu? Kendini denize atan bir kadını kurtardım. Bu üçüncü kez, elbiselerimle suya dalmak zorunda kalıyorum..." demesi gerekirdi.

Oysa hiç böyle şeyler söylememişti. Bir aptal gibi, "Parktaki çeşmede duş yaptım," demiş ve yine gereksizce sırıtmıştı.

Kendisini sevmemi istiyor. Yeni kadının çocuğu tarafından sevilmek bir şekilde işine gelirdi, değil mi?

Farkında olmadan eve doğru yürümeye başlamışlardı. Daha iki saat vakti olan Ryuji, vakit geçirecek birini bulduğuna sevinçli, çocuğun yürüyüşüne ayak uydurdu. "Bugün ikimizde de bir tuhaflık var," dedi.

Noboru, adamın yakınlık göstermesinden hoşlanmıyordu. Yine de bu davranış, ondan önemli bir istekte bulunmasını kolaylaştırıyordu: "Beni parkın orada gördüğünüzü anneme söylemeyin olur mu?"

"Olur, söylemem."

Denizcinin, sırdaş olmaktan duyduğu hoşnutluğu, güven vermeye çalışan gülümseyişi, Noboru'yu düş kırıklığına uğrattı. Hiç değilse biraz gözdağı verebilirdi.

"Bütün gün plajda olmam gerekiyordu – durun bir dakika." Noboru yolun kenarındaki kum yığınına koştu. Spor ayakkabılarını çıkardı. Ayaklarını ve bacaklarını avuç dolusu kumla ovmaya başladı. Çocuk, Ryuji'nin hiç görmediği bir hayvan çabukluğuyla hareket ediyordu. Seyredildiğini fark eden Noboru, abartarak bacaklarının ar-

kasına, hatta dizkapaklarına kadar kum sıvadı. Daha sonra da yapışan kumları dökmemek için ayakkabılarını yavaşça giydi. Ryuji'nin yanına döndü. Terli baldırlarındaki kumu göstererek, "Bakın, pistoleyle atılmış gibi yapıştı," dedi.

"Şimdi nereye gideceksin?"

"Tabii ki de eve. Neden siz de gelmiyorsunuz, Bay Tsukazaki? Misafir odasında klima var. İyice serin oluyor."

Misafir odasındaki klimayı çalıştırdılar. Ryuji hasır koltuğa gömüldü. Hizmetçinin, ayaklarını yıkamasını söylemesi üzerine, Noboru sözümona istemeye istemeye banyoya gitti. Gelince de, kendini, pencerenin önündeki hasır kanepeye attı.

Hizmetçi elinde soğuk içeceklerle odaya girdi. Çocuğu yeniden azarlamaya başladı: "Konukların önünde nasıl terbiyesizlik ettiğini annene söyleyeceğim, hiç öyle yatılır mı!"

Noboru'nun gözleri Ryuji'nin yardımını aradı.

"Sorun değil. Hem bütün gün yüzdü. İyice yorulmuş olmalı."

"Öyle mi? Ama pek de..."

Hizmetçi, Ryuji'ye duyduğu hoşnutsuzluğu Noboru'dan çıkarıyor gibiydi. Eşit durmayan iri kalçalarını iki yana sallayarak odadan çıktı.

Ryuji'nin ondan yana çıkması, aralarında sessiz bir anlaşma doğurmuştu. Noboru, bardağı kafasına dikerek sarı renkli meyve suyunu gırtlağına boşalttı. Sonra döndü, denizciye baktı. Gözleri ilk kez gülüyordu. "Konu gemilere gelince, bilmediğim yoktur."

"Üstadımızsın!"

"Övgülerden hoşlanmam." Noboru, annesinin işlediği yastıktan bir an başını kaldırdı. Gözlerinde öfke vardı.

"Saat kaçta nöbet tutuyorsunuz, Bay Tsukazaki?"

"Öğleden saat dörde kadar ve gece yarısından sabah

dörde kadar. Buna 'hırsız' nöbeti denir."

"Demek hırsız nöbeti ha! İlginçmiş!" Noboru bu kez güldü ve vücudunu yay gibi esnetti.

"Kaç kişi birlikte nöbet tutar?"

"Bir görevli süvari, iki de dümenci."

"Bay Tsukazaki, fırtınada gemiler ne kadar yan yatar?"

"Çok kötü koşullarda otuz ya da kırk derece yatar. Bir gün kırk derecelik bir yokuşu çıkmayı dene. Duvara tırmanır gibi olur insan, çok hoştur. Bazen..."

Ryuji uygun sözleri bulabilmek içni gözlerini boşluğa dikti. Noboru o gözlerde okyanustaki fırtınalı denizin çalkantısını gördü. Deniz tutmuş gibi hafiften midesi bulandı. Kendinden geçmişti.

"Rakuyo'nun belli seferleri yoktur, yani nerden çağrılırsa oraya gider, öyle değil mi, Bay Tsukazaki?"

Biraz gururu kırılmıştı Ryuji'nin. İsteksiz bir ses tonuyla, "Evet, öyle," dedi.

"Japonya, Çin ve Hindistan arasında nakliyat yaptığınız da oluyor, değil mi?"

"Bakıyorum her şeyi de biliyorsun. Bazen de Avustralya'dan İngiltere'ye buğday götürürüz."

Noboru'nun soruları birbirini tutmuyor, bir konudan bir başkasına atlıyordu. "Filipinlilerin ana ürünü nedir?"

"Lauan kerestesi olacak."

"Ya Malay'ın?"

"Demir cevheri. Bir soru da ben sana sorayım, Küba'nın ana ürünü nedir?"

"Ne olacak, şeker tabii. Siz de beni aptal yerine koydunuz yani. Hiç Batı Hint Adalarına gittiniz mi?"

"Evet. Ama sadece bir sefer."

"Haiti'ye uğradınız mı?"

"Evet."

"Vay be! Ne tür ağaçlar vardı?"

"Ağaçlar mı?"

"Evet ya. İşte yol kenarındaki ağaçlar falan–"

"Ha, sen o ağaçları diyorsun. Çok sayıda palmiye var. Sonra dağlarda renkli çiçekler açan çeşit çeşit ağaç var. Bir de gülibrişim ağaçları. Al renkli ağaçlar buradaki ağaçlara benzer mi bilemiyorum. Tıpatıp aleve benzeyen bir çiçek. Fırtına yaklaşıp da gökyüzü simsiyah olduğu zaman o alev çiçekleri muhteşem renklere bürünür. O çiçekleri başka hiçbir yerde görmedim."

Ryuji, palmiyelerle arasındaki gizemli bağlantıyı anlatmayı düşündü. Ama o tür bir hikâyeyi çocuğa nasıl anlatacağını bilemiyordu. Oturdu, düşündü. Basra Körfezi'ndeki, dünyanın sonu geldi dedirten günbatımını geçirdi aklından. Kendisi çapa mataforasının üzerinde duruyorken yanaklarını okşayan deniz rüzgârını anımsadı. Tayfunun yaklaştığını haber veren barometrenin sinir bozucu bir hızla düşüşünü geçirdi aklından. Denizcilik olaylarını ve okyanusun iliğinize kadar hissettirdiği kâbusu andıran gücünü hatırladı.

Noboru ise Ryuji'nin gözlerindeki o fırtınayı fark etmiş ve denizcinin yüreğinden geçenleri gözlerinden okumuştu. Etrafı, bilinmeyen diyarların hayalleri ve beyaz boyalı denizcilik terimleriyle sarılmıştı. O da kendini Ryuji'yle birlikte Meksika Körfezi'ne, Hint Okyanusu'na, Basra Körfezi'ne sürükleniyormuş gibi hissetti. Ve bu geziyi olurlu kılan, karşısındaki gerçek İkinci Kaptan'dı. O burada olmasaydı, kendi düş gücü yetersiz kalırdı, ne kadar uzun süre beklemişti bu ânı! Mutluluktan gözlerini sıkı sıkıya yumdu.

Ryuji tam da, "Uykusu geldi bunun," diye düşünmüştü ki Noboru gözlerini açtı ve bir kez daha İkinci Kaptan'ın varlığını teyit etti.

İki beygir gücündeki klima tesisatının motoru, odayı fısıltısıyla dolduruyordu. Hava iyice serinlemiş, Ryuji'nin gömleği de tamamen kurumuştu. Ellerini başının ar-

kasında kavuşturdu. Koltuğun arkalığının ince hasır örgüsü, parmaklarına serin serin değiyordu.

Az önce Noboru gözlerini yumduğu sırada Ryuji, çocuğun hayalini kurduğu o İkinci Kaptan kimliğinden sıyrılıp odaya göz gezdirdi. Şöminenin üzerindeki altın yaldızlı saate, tavanda asılı kesme kristal avizeye, raflara özenle yerleştirilmiş yeşim taşından vazolara şaşkınlıkla baktı. Her şey nasıl da ince, zarif, nasıl da kıpırtısızdı. Peki oda neden sallanmıyordu? Bu nasıl bir ilahi takdirdi... Bir gün öncesine kadar buradaki nesneler onun için hiçbir anlam taşımamıştı; bir gün sonra da gitmiş olacaktı. Yine de o an içinde, o nesnelerle bağlantısı vardı. Bu bağlantı, bir kadının gözlerindeki bakış, bedeninin derinlerinden kopup gelen bir belirti, kendi erkekliğinin gücüydü. Bunu bilmek Ryuji'ye, tıpkı açık denizde gemi gördüğü zamanki gibi, gizemli bir duygu veriyordu. Bu bağlantıyı yaratan kendi bedeni olduğu halde, bu odaya oranla o bağın gerçekdışı niteliği, Ryuji'yi titretiyordu.

Bir yaz günü ikindisinde burada ne işim var? Dün akşam yattığım kadının oğluyla karşılıklı oturan ben kimim? Düne kadar – "Artık yuvam denizdir benim," diye – bir şarkım vardı. Az mı gözyaşı döktüm o şarkı için! Bankadaki iki milyon yen? O değil miydi benim gerçekliğimin garantisi... Şimdi ne kaldı elimde?

Noboru ne Ryuji'nin böylesine bir boşluğa düştüğünü, ne de artık kendisine bakmadığını fark etti. Uykusuzluk ve birbirini izleyen şoklar onu yormuştu. Hizmetçiye "denizin yüzünden" dediği kan çanağına dönmüş gözlerini açık tutmak için harcadığı gücü de tükenmek üzereydi. Uykuya dalarken, dün akşamdan bu yana, bu hareketsiz, cansız, boş dünyanın çatlaklarından defalarca gördüğü mutlak gerçeğin parlak biçimlerini düşündü.

Onları düz siyah kumaş üzerine sırmayla işlenmiş motifler olarak görüyordu: Ay ışığında kıvrılan çıplak de-

nizci – kedi yavrusunun donuk ve dişlek ölüm maskesi – yakuta benzeyen yüreği... hepsi de eşi bulunmaz şeylerdi ve hepsi de gerçekti. Ryuji de gerçek bir kahramandı... denizin üzerinde, denizin içinde, denizin altındaki bütün olaylar – Noboru uykusunda boğuluyor gibi oldu. "Mutluluk," diye düşündü. "Sözcüklere sığmayan mutluluk..." Ve uyudu.

Ryuji saatine baktı: Gitme zamanı gelmişti. Mutfağın kapısını hafifçe vurdu ve hizmetçiye seslendi.

"Uyudu."

"Hep öyle yapar zaten."

"Belki üşür. Battaniye varsa..."

"Yukarıdan getiririm."

"İyi, ben gidiyorum."

"Herhalde bu gece yine gelirsiniz." Kadın sık kirpikleri altından Ryuji'yi tepeden tırnağa süzdü.

7

Yüreğinde olsun olmasın, eski çağlardan bu yana hep aynı sözler söylenir. Bunlar ufuk çizgisinin egemenliğini sorgulamadan kabul eden ve o gizemli mavi çizgiye kör bir şekilde ibadet eden sözlerdir. Ve yine bunlar en soylu kadınlara bile bir fahişenin yalnızlığını, boş umutlarını ve özgürlüğünü veren sözlerdir:

"Yarın gideceksin, değil mi?.."

Fusako bu sözü söylemek istemiyordu, ama Ryuji onu sanki "Söyle artık!" diyen gözlerle süzüyordu. Fusako onun sıradan erkek gururunu ayrılık acısı yaşayan kadınların gözyaşlarının oluşturduğunu biliyordu. Ne kadar da basit bir erkekti! Dün gece parktaki konuşmaları bunu kanıtlamıştı zaten. Dalgın halinden, ne derin düşünceler, ne romantik tutkular çıkacak diye beklerken adam gemideki depoda bulunan yeşil sebzeler üzerine bir monoloğa girmiş, ardından kendi geçmişini anlatmış ve sonunda da kendi yaşamöyküsünü popüler bir şarkının ara nağmesine getirip bağlamıştı! Yine de Fusako, adamın düşsever olmadığına seviniyor ve düşseverlikten daha sürekli bir nitelik olan basitliğini, sağlam yapılmış, eski ve dayanıklı bir ev eşyası gibi güven verici buluyordu. Çok uzun süredir kendini hayata karşı iyi savunmuştu ve gerçek anlamda tehlikelerin üstesinden gelmişti.

Dün akşamdan beri beklenmedik tehlikeli davranışlar karşısında çok şaşırmıştı; mümkün olduğunca güvenliğini garantiye almak istiyordu. Bu şekilde düşünen Fusako için, zor da olsa adamın basitliğini abartarak düşünme gereksinimi vardı. Kuşkusuz, adam hakkında öğreneceği daha çok şey vardı, ama hiç değilse Ryuji'nin ekonomik yönden kendisine yük olmayacağına inanıyordu.

Başado'daki lokantaya biftek yemeye giderlerken, yol üzerinde çeşmeli ön bahçesi dışındaki yerlerde de sarı ve kırmızı küçük lambaları olan bir *café* buldular ve yemekten önce birer içki içtiler.

Fusako'nun sipariş ettiği naneli frappenin içine, nedendir bilinmez, sapıyla birlikte bir vişne koymuşlardı. Fusako vişneyi dişleriyle sapından kopardı, çekirdeğini de cam tablaya attı.

Gökyüzünde asılı duran günün son ışıkları öndeki büyük pencerenin dantel perdelerinden sızıyor, hemen hemen boş olan salonu dolduruyordu. Işığın titreşmesinden olacak, yeni yeni kurumaya yüz tutan o sıcak, pembe vişne çekirdeği, Ryuji'ye müthiş baştan çıkarıcı göründü. Birden uzandı, çekirdeği alıp ağzına attı. Bir şaşkınlık çığlığı yükseldi Fusako'nun dudaklarından, sonra gülmeye başladı. Hiç böylesine huzurlu bir fiziksel yakınlık ânı yaşamamıştı.

Yemekten sonra yürümek için sessiz bir yer olan Tokiwa yakınlarını seçtiler. Yaz gecesini büyüleyen bir sevecenliğin tutsağı olarak, konuşmadan el ele yürüdüler. Fusako boşta kalan eliyle saçını düzeltti. O gün öğleden sonra işlerin durgunlaşmasını kollamış, dükkân boşalınca da saçını yaptırmak için kuaföre koşmuştu. Her zaman saçına hafifçe sürdürdüğü kokulu briyantini istemeyince kuaförün yüzünde beliren şaşkınlığı hatırlayan Fusako kızardı. Şimdi şehrin ve yaz gecesinin kokuları içinde bütün gövdesi ıslak bir yığın gibi çözülüverecekti sanki.

Yarın, kendi parmaklarına dolanan bu kalın parmaklar ufkun ötesine kulaç atacaktı. Bu gülünç, kocaman bir yalan kadar inanılması zor bir durumdu. Kapalı bir çiçekçinin tel örgülerle çevrili bahçesinin önünden geçerlerken, Fusako daha fazla dayanamadı, "Eksik olma, sayende epey alçaldım," dedi.

Ryuji şaşırdı. "Neden?" diyerek durdu.

Fusako, tropik bitkiler, bodur ağaçlar ve dip dibe gül fidanlarının ekili olduğu ışıkları sönük bahçeye baktı. Karanlıktı. Sık yapraklar daha da sıklaşmış gidiydi. Birden korkunç bir göz kendisine bakıyor gibi geldi Fusako'ya.

Ryuji yeniden, "Neden?" diye sordu. Fusako cevap vermedi. Soylu bir kadın olarak yaşamıştı hep. Şimdi ise sanki geride bırakılan bir liman kadını gibi yaşamaya zorlanıyordu. Bu durumdan kaynaklanan tatminsizliğini dile getirmek istiyordu, ama bu düşüncesi, diğer sözleri söylemekten sadece bir adım uzaktı: Yarın sabah gideceksin, değil mi?..

Gemide geçen yalnız yaşam, Ryuji'ye anlamadığı işleri kurcalamamayı öğretmişti. Fusako'nun yakınmasını, sızlanan bir kadının tipik sözleri olarak almış; bu yüzden ikinci "neden" hafiften alaylı şakacı bir tonda çıkmıştı ağzından. Ertesi gün kadından ayrılacağı düşüncesi acı veriyordu; ana acısını bastırmak için, düşlerinde bile dilinden düşürmediği bir nakaratı kendi kendine tekrarlardı: "Erkek, Yüce Dava adına yola düşer; kadın, arkada bırakılır." Yine de denizde hiçbir Yüce Dava bulunamayacağını kimse Ryuji kadar bilemezdi. Denizde, geceyi güne bağlayan nöbetlerden, can sıkıntısından, bir tutukluluk halinin acıklı koşullarından başka bir şey yoktu.

Bir de uyarı telgrafları vardı: "Şirketimizin gemileri son zamanlarda Irako Kanalı'nda ve Kuruşima Boğazı'nın kuzey girişinde sık sık kaza yapmaktadır stop dar ka-

nallarda ve liman girişlerinde çok dikkatli olunmasını rica ederiz stop şirketimizin bugün içinde bulunduğu durum göz önünde tutularak deniz kazalarını önlemek için iki misli çaba gösterilmesini rica ederiz stop Maritime Nakliyat Şirketi Müdürü." "Şirketimizin bugün içinde bulunduğu durum göz önünde tutularak" klişesi, nakliyat işlerindeki bunalımın başından beri her telgrafta yer alıyordu.

Bir de Başdümenci'nin seyir cetveli vardı: Günlük hava raporu, rüzgârın hızı, atmosfer basıncı, ısı derecesi, nemlilik oranı, geminin hızı, alınan yol, makinelerin devir sayısı; insanın kendi ruhsal durumunu çizelgeleme yeteneğinden yoksunluğunu telafi etmek için denizin kaprislerini özenle kaydeden bir günlük.

Bir de yemek salonundaki geleneksel giysili dansöz bebekler, beş lomboz deliği ve duvarda bir dünya haritası vardı. Sos şişesi deri kayışla tavandan sarkardı. Bazen lombozlardan giren daire biçimindeki ışık lekeleri şişeye vururdu, duvarda gösterişli bir yazıyla kahvaltı listesi:

Patlıcanlı Miso[1] çorbası ve Fasulyeli Tofu[2]
Kurutulmuş beyaz turp Natto[3]
Taze soğan, hardal, pilav

Öğle yemeği ise Avrupa usulü koyu çorbayla başlardı hep.

Ve çapraşık borularının arasında, öldürücü bir hastalığın kurbanı gibi ateşler içinde kıvranan, inleyen yeşil motor...

1. Soya fasulyesi, pirinç ya da arpanın, deniz tuzu ve küfmantarı *koji*'yle mayalanmasıyla elde edilen bir çeşit hamur.
2. Soya sütünden yapılan peynir kıvamında yiyecek.
3. Mayalanmış soya fasulyesinden yapılan geleneksel Japon yemeği.

Bir gün sonra, bütün bunlar yeniden Ryuji'nin dünyası olacaktı.

Çiçekçinin bahçe kapısı önünde duruyorlardı. Ryuji'nin omzu kapıya çarptı, kapı bahçeye doğru açıldı.

"Bak, içeri girebiliriz." Fusako'nun gözleri çocuk gibi sevinçle parlıyordu.

Bekçi kulübesindeki aydınlık pencereye çekinerek baktıktan sonra, insan eliyle yetiştirilmiş sık ormana daldılar. Adım atacak yer yoktu. El ele tutuştular; omuzlarına kadar gelen fidanlar arasında kendilerine yol açarak, dikenli gülleri yana iterek, yerdeki çiçeklerin üstüne basarak ilerlediler ve bahçenin köşesindeki tropikal ağaç ve bitkilerin bulunduğu yere vardılar. Orkideler ve muz ağaçları, kauçuk ağaçları ve palmiyenin her çeşidi.

Kadını beyaz giysisi içinde seyreden Ryuji, tropikal orman atmosferinde sanki Fusako'yu ilk kez görmüş gibi hissetti. Gözlerinin hizasındaki sivri yapraklardan sakınarak birbirlerine sokuldular, sarıldılar. Fusako'nun parfüm kokusu, sivrisineklerin vızıltısı üzerinden yükseldi. Ryuji kendinden geçmiş, zaman ve yer kavramını unutmuştu.

Dışarıda, hemen parmaklığın ötesinde, ufak neon ışıkları süs balıkları gibi titreşiyordu. Ara ara geçen otomobillerin farı, onların ormanındaki gölgelerini tarıyordu. Sokağın karşısındaki kırmızı neon tabelanın aydınlığı Fusako'nun palmiyelerin gölgesindeki yüzüne vuruyor, beyaz yanaklarına tatlı bir kırmızılık veriyor ve kırmızı dudaklarını koyultuyordu. Ryuji onu öptü.

Uzun uzun öpüşmeleri, onları farklı düşüncelere sürükledi. Fusako, ona acı veren ayrılacakları ânın düşüncesini getirmişti aklına. Ryuji'nin yanağını okşarken, sıcak pürüzsüz tenine dokunurken, hızla soluyan göğsünden yükselen teninin kokusunu içine çekerken, erkeğin gövdesindeki bütün sinirlerin bir veda çağrısında gerildiğini duyuyordu. Kendisine sımsıkı sarılışı, Fusako'nun

gerçek olduğuna ve gerçekten onun yanında olduğuna inanmayı nasıl umutsuzca istediğini kanıtlıyordu.

Ryuji için bu öpüşme ölüm demekti; her zaman düşlediği aşktaki ölüm demekti. Kadının dudaklarının yumuşaklığı, gözleri kapalıyken bile görebileceği dudaklarının koyu kırmızısı, mercan denizi gibi hep nemli dudakları; deniz yosunları gibi ürperen kımıltılı dili... Bütün bunlarda doğrudan ölümle bağlantılı olan bir şey vardı. Ryuji bir gün sonra kesin olarak ayrılacaklarını biliyordu; yine de onun uğruna seve seve ölmeye hazırdı, içinde ölüm dalgalanıyor, kabarıyordu.

O sırada Merkez İskelesi'nin yönünden bir gemi düdüğünün hafif sesi geldi, bahçenin üzerine çöktü. Ses ince bir sis kadar belirsizdi. Ryuji denizci olmasaydı kesinlikle duyamazdı. *Bir şilebin yola çıkması için pek uygunsuz bir saat – acaba bu denli çabuk nasıl yüklediler?* Öpüşme sırasında kafasını kurcalayan bu düşünce gözlerinin açılmasına yol açtı. Düdük sesinin ta içinde çınladığını, Yüce Dava tutkusunu uyandırdığını duyuyordu. Peki ama, o Yüce Dava neydi? Belki de tropikal güneşin bir başka adıydı.

Ryuji, Fusako'nun dudaklarından koptu. Ceketinin cebini karıştırmaya başladı. Fusako bekledi. Ryuji'nin cebinde kâğıtlar hışırdadı, sonra ezilmiş bir sigara çıkardı, dudaklarının arasına yerleştirdi. Fusako öfkeyle atıldı, adamın elindeki çakmağı aldı. Ryuji ona doğru eğildi. "Çakmağı vermemi bekleme, çünkü vermeyeceğim." Fusako çakmağı madenî bir sesle çaktı, bir kendir yaprağına tuttu. Alev, kıpırtısız duran gözlerinde oynadı. Kuru yaprağın hemen yanması gerekirdi, ama tutuşmadı. Fusako'nun donukluğu, elinin hiç titremeyişi Ryuji'yi ürküttü.

Sonra alev yanaklarını aydınlattı ve Ryuji ip gibi akan yaşları gördü. Fusako, ağladığı fark edilince çakmağı söndürdü. Ryuji ona yeniden sarıldı ve kadının gözya-

şı akıttığına emin olunca sinirleri gevşedi, o da ağlamaya başladı.

Noboru tedirginlik içinde annesinin eve gelmesini bekliyordu. Saat on sularında telefon çaldı. Bir dakika sonra hizmetçi, Noboru'nun odasına girip haber verdi.

"Annen telefon etti. Bu gece bir arkadaşında kalacakmış. Sabah mağazaya gitmeden önce üstünü değiştirmek için eve gelecekmiş. Sen de bu gece, yapmadığın yaz ödevlerini yapacakmışsın."

Noboru'nun hatırlayabildiği kadarıyla annesi şimdiye dek hiç dışarıda kalmamıştı. Bu gelişme şaşırtıcı değildi, yine de Noboru endişe ve öfkeden kıpkırmızı kesildi. Bütün gün gözetleme deliğinin başına geçeceği zamanı beklemişti. Deliğin o akşam ne gibi mucizeler gösterecek-ğini bilemiyordu; öğleden sonra uyuduğu için hiç uykusu yoktu.

Masanın üzeri, birkaç gün sonra başlayacak yeni dönem öncesi bitirmesi gereken tatil ödevleriyle doluydu. Ryuji ertesi gün gidecekti, ondan sonra annesi yine kendisine yardım ederdi. Yoksa annesinin kafası oğlunun ödevleriyle uğraşamayacak kadar başka şeylerle mi dolu olacaktı? Dalgın dalgın dolaşacak mıydı evin içinde? Hoş, pek de fark etmezdi ya; annesinin kendine yardımcı olabileceği dersler sadece Japonca, İngilizce ve sanattı. Sosyal bilgilerde pek yardımı dokunmazdı. Matematik ve fen derslerinde ise, Noboru annesinden daha bilgiliydi. Annesi kadar zayıf hesabı olan biri, nasıl oluyor da ticaret yapabiliyordu? Belki de işler yalnızca Bay Şibuya'nın üstüne kalmıştı.

Noboru ders kitaplarından birini açtı. Birkaç sayfa dahi okuyamadan kitabı kapattı. Dikkatini toplayamıyordu. Ryuji ve annesinin evde olmayışları onu fazlasıyla tedirgin etmişti.

Ayağa kalktı, oturdu, sonunda dar odada bir aşağı bir yukarı gezinmeye başladı. Uyumak için ne yapabilirdi? Acaba annesinin odasına gitse de limandaki gemilerin ışıklarını mı seyretseydi? Teknelerin kimisinde sabaha kadar kırmızı ışıklar yanıp sönerdi. Belki bir şilep daha sefere çıkar ve yeniden düdük sesi duyulurdu.

Sonra bitişik odanın kapısının açıldığını duydu. Belki annesi onu kandırıp, Ryuji'yle birlikte eve dönmüştü. Noboru ses yapmamak için yavaşça çekmeceyi yerinden çıkardı, yere koydu. Şimdiden sırılsıklam terlemişti.

Bu sefer kendi odasının kapısı vuruldu. Gecenin bu saatinde çekmecenin neden odanın ortasında durduğunu kimseye açıklayamazdı. Kapıya koştu, var gücüyle dayandı. Kapının tokmağı çevrildi.

"Ne oluyor içeride? Giremez miyim?" Bu, hizmetçinin sesiydi. "İyi misin? Pekâlâ, inadını sürdür bakalım. Ama artık ışığı söndürüp yatsan iyi olur, saat neredeyse on bir olacak."

Noboru sesini çıkarmadan kapıya dayanmaya devam ediyordu. Tam o sırada kilide anahtar sokuldu ve sertçe çevrildi. Noboru donup kaldı. Hizmetçide anahtar olabileceği hiç aklına gelmemişti. Sokağa giderken annesinin, bütün anahtarları yanına aldığını sanıyordu.

Fena halde sinirlendi. Alnı ter içinde, var gücüyle kapının tokmağına yapıştı. Kapı açılmadı. Hizmetçinin ayak sesleri merdivenlerden aşağı uzaklaştı.

Noboru binde bir ele geçen bu fırsattan yararlanıp Şef'in evine kadar gitmeye ve penceresinin önünde fısıldayacağı parolayla onu uyandırmaya niyetliydi. Şimdi bu son umut da yıkılmıştı. Bütün insanlardan nefret ediyordu. Günlüğüne uzun uzun yazdı. Bu sırada Ryuji'nin suçlarını yazmayı da unutmadı.

RYUJİ TSUKAZAKİ'NİN SUÇLARI

BİR: bu sabah karşılaştığımız zaman bana korkakça gülümsemesi.

İKİ: sırılsıklam gömlek giymesi ve parktaki çeşmede yıkandığını söylemesi -- tıpkı serseriler gibi.

ÜÇ: aklına estiği gibi geceyi annemle dışarıda geçirmesi ve beni yalnızlığa mahkûm etmesi.

Ama biraz düşündükten sonra üçüncü maddeyi sildi. Birinci ve ikinci maddelerin estetik, ideal ve nesnel değer yargılarıyla üçüncü madde açıkça çelişkiliydi. Üçüncü maddedeki öznel sorun, Ryuji'nin suçu olarak nitelenemez, olsa olsa kendisinin, yani Noboru'nun daha olgunlaşmadığını kanıtlardı.

Öfkeden fırçasının üzerine tepeleme diş macunu sıktı ve dişetleri kanayıncaya kadar dişlerini fırçaladı. Aynaya bakarak, macunun köpürmesini, pek düzgün olmayan çocuksu dişlerini örtmesini seyretti. Nane kokusu, öfkesini arttı.

Sonra gömleğini sıyırdı, pijamasının üstünü giydi ve çevresine bakındı. Olayların somut kanıtı olan çekmece hâlâ daha odanın ortasında duruyordu. Çekmeceyi kaldırdı. Daha önce fark etmediği ağırlığına şaşırdı. Çekmeceyi tam yerine koyacakken fikrini değiştirdi ve yine yere bıraktı. Alışkanlığın verdiği kolaylıkla boşluğa süzüldü.

Gözleri deliği aradı, ama bulamadı. Deliğin kapatılmış olduğunu düşünerek telaşa kapıldı, ama parmağını soktuğunda deliğin eskisi gibi açık olduğunu anladı. Sadece öteki odada deliğin ilk bakışta görünmesine yetecek kadar ışık yoktu.

Noboru gözünü deliğe yapıştırdı. Az önce kapı açıldığı zaman, hizmetçi perdeleri kapatmaya girmişti demek. Giderek gözbebeği büyüdü; New Orleans tarzı karyolanın pirinç arkalığına çok hafif bir aydınlık düş-

müştü, karyolanın parmaklığını hayal meyal belirten bir ışık noktası.

Öğle güneşinin sıcaklığını sürdüren odanın her yanı büyük bir tabutun içi gibi simsiyahtı. Her taraf karanlıktı ve Noboru'nun hiç görmediği bir şeyin, dünyadaki en siyah şeyin zerreleriyle canlanan bir karanlık vardı.

8

Geceyi, rıhtımdan çok uzak olmayan ufak, eski bir otelde geçirdiler: Şehirdeki büyük otellerden birine giderlerse Fusako tanınacağından korkuyordu. Bu köhne, iki katlı yapının önünden sık sık geçmiş ve camlı kapıdan göz atıp loş oturma salonunu, eski püskü masayı, badanalı duvara asılı ve üzerinde gemi resmi olan takvimi gördüğü zaman, günün birinde burada kalacağını aklından bile geçirmemişti.

Sabaha karşı birkaç saat uyudular, sonra geminin hareket saatine kadar ayrıldılar. Fusako işe gitmeden önce elbise değiştirmek için eve uğradı. Ryuji rıhtıma döndü. Alışveriş yapmak için karaya çıkacak olan Birinci Kaptan'ın yerine, sefere çıkılmadan önceki hazırlıkları yönetecekti. Yükleme işleminde önemli olan halatların ve öteki araçların denetlenmesi zaten kendi görevivdi.

Rakuyo saat altıda hareket edecekti. Dört gün dört gecedir havalar çok güzeldi. Yağmur yağmamıştı. Bu yüzden yükleme programında aksaklık olmamıştı. Şilep Brezilya'nın Santos şehrine gidecek, daha sonraki rotası ise yüklediği mala göre belirlenecekti.

Fusako saat üçte mağazadan erken ayrılarak eve geldi. Uzunca bir zaman kimonolu bir kadın göremeyecek

olan Ryuji için ipek bir yukata[1] giydi. Kıyafetini uzun. gümüş saplı güneş şemsiyesiyle tamamladı. Sonra Noboru'yu da alarak birlikte rıhtıma doğru arabayla yola koyuldular. Yollar kalabalık değildi, saat daha yeni dördü çeyrek geçe olduğunda rıhtıma varmışlardı. Siyah kiremit dolgu harflerle üç numara yazan Belediye'ye ait deponun çevresinde vinç ve kamyon kümeleri duruyordu. Rakuyo'nun ön güvertesindeki vinç hâlâ ambar kapağıyla rıhtımın arasında sallanıyordu. Ryuji gelinceye dek, Fusako kliması olan arabada beklemeye karar verdi.

Fakat Noboru yerinde duramamıştı. Arabadan fırladı ve Takaşima Rıhtımı'nda mavnaların bağlı olduğu yere gitti. Oradan da depoların arka taraflarına göz attı.

Deponun içinde tavanda kirli yeşil çelik kirişler vardı. Onların alt tarafında her köşesinde kara madenden köşe demirleri ve İngilizce kelimeler bulunan yeni beyaz sandıklar dağ gibi yığılmıştı. Noboru, kule gibi yükselen yüklerin arasında kaybolan dekovil hattına baktı ve demiryollarının çocuklara taşıdığı düşlerin doruğuna varmış olmaktan sevinç duydu. Bir yandan da düş kırıklığına uğramıştı: Bu, büyük bir ırmağın kıyısını boylu boyunca yürüdükten sonra, o koca akarsuyun çıkış noktasının ufacık bir kaynak olduğunu görmeye benziyordu.

"Anne! Hey! Anne!" Noboru koşarak arabaya geldi, cama vurdu. Ryuji'nin geminin pruvasında durduğunu görmüştü.

Fusako şemsiyesini alıp arabadan indi. Ana oğul, sırtında kirli, haki renkli gömlek olan adama el salladılar. Ryuji bir elini kaldırıp onları selamladı, sonra bir işe koşarak gözden kayboldu. Noboru, denizcinin şu anda se-

1. Yazlık kimono.

fer hazırlıklarıyla uğraştığını ve az sonra yola çıkacağını düşününce gururlandı.

Fusako, Ryuji'nin yeniden görünmesini bekliyordu. Gümüş saplı güneş şemsiyesini açtı ve Rakuyo'nun kalın palamarlarının denizi kesişini seyrederek beklemeye başladı. Batıya dönmüş güneşin altında rıhtım kaynıyordu. Işık göz kamaştırıyor ve deniz rüzgârındaki tuzun deriye işlemesi gibi, betonu ve çeliği yiyordu. Vurduğu yeri yakıp acıtıyordu.

Emdiği sıcağı dağlayıcı bir ateş gibi yansıtıyordu beton. Denizden esen hafif rüzgâr, serinlik, soluk getirmekten uzaktı.

Fusako ile Noboru, arkalarını batı güneşine dönerek rıhtımın kenarında duruyor, ufacık dalgaların, üzerlerinde küf gibi yüzlerce beyaz benek bulunan taşlarda kırılıp köpürüşünü seyrediyorlardı. Kıyıya bağlı mavnalar hafif sallantıyla birbirlerine yaklaşıyor ve sonra yine ayrılıyorlardı. Güvertelerde asılı çamaşırların üzerinde martılar uçuşuyordu. Kirli su yüzeyinde sürüklenen ağaç parçaları arasında yüzen parlak bir kütük gördüler. Dalgaları seyredince güneşi yansıtan taraf ve koyu mavi tarafın anlık değişimlerle sürekli aynı deseni oluşturduğunu fark ettiler. Sanki tek gördükleri şeyin o motif olduğunu hissettiler.

Noboru, Rakuyo'nun bordasındaki su kesimi rakamlarına bakıyordu: 60 suyun hemen üzerindeydi, 84 ve 86 su kesimindeydi, 90 neredeyse çapa deliğine yakın yükseklikteydi.

"Su hiç oraya kadar yükselir mi dersin? Yükselirse, korkunç bir şey olur."

Noboru annesinin neler duyduğunu, neler düşündüğünü kestirebiliyordu. Görünüşünde, aynanın karşısındaki çıplak, yalnız halini hatırlatan bir şey vardı. Noboru, elinden geldiğince çocuksu bir soru sormaya çalışmıştı, ama Fusako cevap vermedi.

Rıhtımın gerisinde, Naka mahallesinin sokakları üzerine soluk kurşuni bir duman çökmüştü. Kırmızı beyaz boyalı deniz feneri havanın açık olacağını gösteriyordu. Kule ile rıhtım arasındaki alan, beyaz seren direklerinden oluşan sık bir ormandı. Daha ötelerde, bulut kümeleri akşam güneşinde renklere boyanarak suyun üzerinde dans ediyordu.

Boş teknelerden birini çeken kılavuz gemi, Rakuyo'nun öteki ucundan sıyrıldı ve uzaklaşarak gözden kayboldu.

Ryuji gemiden indiğinde saat beşi geçiyordu. Geminin merdivenini çekecek olan gümüşi zincirler daha şimdiden yerine takılmıştı. Sarı kasklı liman tayfaları merdivenden inmiş, N. Liman-Körfez İşçileri Sendikası yazılı otobüse doluşup rıhtımdan ayrılmışlardı. Limanın sekiz tonluk vinci yerine çekilmiş, ambar kapakları sürgülenmişti. Hemen sonrasında Ryuji göründü.

Noboru ve Fusako, uzayan gölgelerinin peşi sıra koşarak denizciye doğru ilerlediler. Ryuji, Noboru'nun hasır şapkasını aşağı bastırdı ve çocuk şapkasının kenarının gözlerini örtmesini engellemeye çalışınca gülmeye başladı. İşe geri dönmesi onu canlandırmıştı.

"Neredeyse hareket edeceğiz. Kalkarken kıç tarafta olacağım," diyerek öteki uçtaki direği gösterdi.

"Bak senin için kimono giyip geldim. Uzun süre kimono göremezsin herhalde."

"Evet. Amerika'ya grupla geziye giden yaşlı Japon teyzeler dışında..."

Konuşacak bir şey bulamıyorlardı. Fusako, ne denli yalnızlık duyacağından söz etmeyi düşündü, sonra bir şey söylememeye karar verdi. Isırılan elmanın beyaz etinin, ısırılan yerden hemen kararması gibi, onların ayrılığı da üç gün önce Rakuyo'da karşılaştıkları an başlamıştı. Şu anda vedalaşmak hiçbir yeni duygu getirmiyordu.

Çocuksu davranmaya kararlı olan Noboru, büyüklerin kusursuzluğuna, içinde bulundukları ânın kusursuzluğuna gözcülük ediyordu. Bekçilik görevini üstlenmişti. Verilen zaman ne denli kısa olursa, bu kusursuzluk o denli az zedelenirdi. O anda, dünyayı dolaşmak için bir kadını arkada bırakan erkek olarak, denizci olarak, İkinci Kaptan olarak, Ryuji kusursuzdu. Annesi de öyleydi. Geride bırakılan kadın olarak, mutlu anıların ve ayrılık acısının rüzgârıyla gerilmiş güzel bir yelken kadar kusursuzdu annesi. Son iki gündür Ryuji de, annesi de tehlikeli bocalamalar içindeydiler, ama o anda ikisinin davranışı da mükemmeldi. Ryuji saçma bir söz söyleyip de bir çuval inciri berbat etmezse, korkulacak bir şey yoktu. Noboru, hasır şapkasının geniş kenarı altından merakla bir annesinin, bir Ryuji'nin yüzüne bakıyordu.

Ryuji, Fusako'yu öpmek istiyor, ama Noboru'dan çekiniyordu. Üstelik öleceğini bilen biri gibi, son anda herkese aynı sevecenliği göstermek istiyordu. O an için, ötekilerin anıları ve duyguları, kendi varlığından daha önemli görünüyordu. Yine de fedakârlığın tatlı umutsuzluğu, acısı içinde, bir an önce oradan uzaklaşmak istiyordu.

Fusako, üzücü, tüketici bekleyiş dönemini aklına getirmek istemiyordu. Erkeği gözleriyle içine sindirmeye, ilişkilerinin sağlamlık derecesini sınamaya çalışıyordu. Oysa Ryuji, kendi çerçevesi dışına taşmak istemeyen, istenildiği gibi işlenilemeyen katı bir cisim gibi, içine kapalı görünüyordu. Fusako, onun daha az köşeli, daha az belirgin bir şey olmasını; sis gibi, duman gibi bir şey olmasını isterdi. Karşısında duran bu ürkütücü kitle o denli bir kayaya benziyordu ki, anılardan kolayca silinemezdi o kalın kaşlar, o geniş omuzlar...

Noboru üzerine düşen görevin bilincinde olarak, "Mektup yazmayı unutmayın lütfen," dedi. "Ve elinize geçen bütün ilginç pulları yapıştırın."

"Tabii. Her limandan gönderirim. Siz de yazın. Denizcilerin her şeyden çok, özleyip beklediği mektuplardır."

Sonra, son hazırlıklara yardım etmek üzere gemiye binmesi gerektiğini söyledi. El sıkıştılar. Ryuji gümüşi pasarelladan gemiye tırmandı. Yukarı çıkınca döndü, kasketini salladı.

Batı göklerini tutuşturan ve köprünün göz alıcı beyaz çeliği üzerine mantar biçimli hava bacalarının gölgesini dağlayan güneş, depoların damına kadar alçalmıştı. Noboru, tepelerinde uçuşan martıları seyrediyordu: Kanatları koyu renkti. Karınları, ışık vurduğu zaman yumurta sarısına dönüşüyordu.

Rakuyo'nun etrafındaki araçlar çekilmişti. Rıhtım boş ve hareketsizdi. Yerler güneşle yıkanıyordu. Uzaktan cüce gibi görünen bir tayfa Rakuyo'nun güvertesinde yüksek parmaklığı siliyor; gözünün birini bantla kapatmış olan bir başka tayfa, elinde boya tenekesi, pencere çerçevesine benzer bir yeri boyuyordu. Noboru, seren direğine çekilen mavi, beyaz, kırmızı işaret flamalarını görmemişti. Direğin en tepesinde de geminin mavi bandırası dalgalanıyordu. Ağır ağır kıç tarafa yürüdüler.

Depoların koyu yeşil kepenkleri indirilmişti. Duvar boyunca "Sigara İçilmez" ibareleri ve Singapur, Hong Kong, Lagos gibi başlıca limanların adları yazılıydı. Düzenle sıralanmış lastikler, çöp kutuları ve el arabalarının uzun gölgeleri rıhtımın betonu boyunca uzanıyordu.

Tepelerinde yükselen geminin kıçında daha kimse yoktu. Sadece hafif bir su şırıltısı ve çapa mataforasının gölgesinde dalgalanan Japon bayrağı vardı.

İlk düdük sesi altıya çeyrek kala duyuldu. Sese kulak veren Noboru, iki gece önce seyrettiği hayalin gerçek olduğunu sezdi ve bütün düşlerin başlayıp bittiği noktada bulunduğunu anladı. Sonra Ryuji'yi gördü. Japon bayrağının yanında duruyordu.

Fusako, "Seslensene," dedi. Noboru, düdük sesinin kesildiği anda haykırdı. Sesinin tizliği onu şaşırttı. Ryuji eğildi, onlara baktı ve el salladı. Yüzündeki anlam görülmeyecek kadar uzaktaydı. Sonra, o gece ay ışığında duyulan düdük sesine dönerken yaptığı gibi, yine omuzlarını bükerek döndü, işiyle ilgilenmeye başladı. Bir daha da onlara bakmadı.

Fusako geminin pruvasına doğru baktı. Merdiven yerine çekilmiş, kıyı ile gemi arasındaki son bağ da kopmuştu. Rakuyo'nun yeşil ve krem rengi boyalı bordası, kıyıyı ikiye bölmek için göklerden inmiş büyük bir baltanın ağzını andırıyordu.

Bacalardan duman tütmeye başladı. Kapkara duman, soluk gökyüzünü lekeleyerek kocaman bulutlar halinde yükseliyordu.

"Hazır ol – demir almaya hazır ol."

"Halatın boşunu al!" İkinci bir düdük sesi duyuldu.

"İyi, yol vermeye hazırlan."

"Tamam."

"Demir al – palamarı çöz. Yol ver."

Kılavuz tekne, gemiyi kıçından yedeğe alıp limanın ağzına doğru burun kıvırınca, Rakuyo rıhtımdan koptu. Gemiyle rıhtım arasında parıldayan su genişledi ve Ryuji'nin kasketindeki sırmanın parıltısı daha henüz seçilirken, gemi doksan derece döndü, rıhtıma dik açıdan uzaklaşmaya başladı.

Açılar her an değişirken, Rakuyo göz aldatıcı bir hayale dönüştü. Kıç tarafı uzaklaştıkça, o uzun gemi paravana gibi katlandı, güvertedeki köprüler birbirinin üzerine bindi ve her girintisine, çıkıntısına güneş ışığını doldurarak, parlak çelik bir tapınak gibi gökyüzüne yükseldi. Ama bu görüntü sadece bir an sürdü. Sonra kılavuz tekne, geminin pruvasını açık denize çevirmek için dönmeye başladı ve güvertesinde yükselen kat kat kule da-

ğıldı. Pruvadan kıça kadar her şey yerli yerine geldi, sonunda kıç yeniden göründü. Kibrit çöpü gibi görünen Ryuji'nin silueti, batan güneşin kızıllığına gömüldü.

"Kılavuz tekne ayrılıyor – yol ver." Hoparlörden gelen ses, rüzgârla kulaklarına uzandı. Kılavuz tekne Rakuyo'dan ayrıldı.

Suyun üzerinde hareketsiz duran gemi, peşpeşe üç kez düdük çaldı. Düdük sesini huzursuz bir suskunluk izledi. Geminin üzerinde Ryuji, rıhtımda Fusako ve Noboru, bu suskunluk içinde zamanın durduğunu duydular.

Sonunda, bütün limanı sarsarak ve bütün pencerelere erişerek; ocakta yemek pişen mutfaklara, çarşafları hiç değiştirilmeyen külüstür otel odalarına, çocukların eve dönmesini bekleyen çalışma masalarına, okullara ve tenis kortlarına ve de mezarlıklara dolarak; her şeyi bir an acıya sürükleyerek ve hiç ilgisi olmayan yürekleri bile paralayarak, Rakuyo'nun düdüğü son bir kez uzun uzun öttü. Bembeyaz dumanlar savurarak denize açıldı. Ryuji gözden kayboldu.

İkinci bölüm

KIŞ

1

Otuz Aralık sabahı saat dokuzda, Merkez İskelesi'ndeki gümrük noktasından geçen Ryuji'yi Fusako tek başına karşıladı.

Merkez İskelesi hayalî bir kasabaydı. Sokaklarda kimseler görünmezdi. Kenarlarında kuru çınar ağaçları sıralanan yolları tertemiz ve ıssızdı. Eski görünümlü, kırmızı tuğlalı depolar ve Rönesans üslubu özentisindeki bir nakliyat acentesi binası arasında uzanan dekovil hattında, fi tarihinden kalma bir lokomotif siyah dumanlar savurarak gidip gelirdi. Ufak demiryolu geçidi bile oyuncak tren gibiydi, gerçekçi görünmezdi. Buranın gerçekdışı görünümünden deniz sorumluydu. Çünkü bütün bu sokaklar, bütün bu yapılar, hatta duvarlardaki tuğlalar bile sadece denize hizmet etmek için yerlerine yerleştirilmişti. Deniz, rıhtımı öylesine basite indirgemiş ve soyutlamıştı ki, sonunda rıhtım gerçeklik duygusunu yitirmiş, hayale dönüşmüştü.

Çok yağmur yağıyordu. Eski tuğla duvarlardan sülüğen boyalar boşanıyor, sokaktaki birikintilere karışıyordu. Çatıların üstündeki direklerden sular sızıyordu.

Fusako dikkat çekmemek için arabanın içinde bekledi. Islak camların ötesinde, gemicilerin teker teker ahşap yapıdan çıkışlarını seyrediyordu. Ryuji bir an kapıda

durdu, ceketinin yakasını kaldırdı, kasketini gözlerinin üstüne çekti. Sonra elinde fermuarlı valiziyle yağmura çıktı. Fusako şoförünü gönderip onu çağırttı.

Ryuji, ıslak ve iri bir denk gibi arabaya geldi. "Geleceğini biliyordum – biliyordum," diyerek Fusako'nun vizon kürkünün omuzlarından tuttu.

Ryuji'nin yanakları yağmurdan ıslanmıştı – yoksa gözyaşı mıydı bunlar? Eskisinden daha da yanıktı teni. Fusako çok duygulanmış, kan yüzünden çekilmişti. Beyaz yüzü arabanın loşluğunda açılan bir pencereye benziyordu. Öpüşürlerken ağlıyorlardı. Ryuji, ellerini Fusako'nun mantosunun içine soktu ve boğulmak üzereyken kurtardığı birinin yaşayıp yaşamadığını anlamak istercesine, telaş içinde kadının vücuduna dokundu. Kollarını onun incecik bedenine doladı ve Fusako'yu tekrardan yüreğinde ve belleğinde bütün ayrıntılarıyla canlandırdı. Eve ancak altı-yedi dakikalık mesafede olduklarını Fusako biliyordu. Araba Yamaşita Köprüsü'nden geçerken normal konuşmaya başlayabildiler.

"Mektuplar için teşekkür ederim. Her birini yüzlerce kez okudum."

"Ben de... Yılbaşını bizde geçireceksin, değil mi?"

"Olur, isterim... Noboru ne âlemde?"

"O da rıhtıma gelip seni karşılamak istiyordu. Ama soğuk almış, yatıyor şimdi, önemli değil, ateşi de pek yok."

Konuşma sıradandı. Karada yaşayan herkesin fazla düşünmeden söyleyebileceği sözlerdi. Ayrı kaldıkları aylardan sonra yeniden karşılaştıkları zaman, bırakın kelimeleri seçmekte zorlanmayı, belki de hiç konuşamayacaklarını sanmışlardı. Aralarındaki bağı, yazın geçirdikleri üç gün içindeki yoğunluğa tekrar getirebilmek olanaksız gibi geliyordu. Beraberken çevrelerine çizdikleri o fazlasıyla mükemmel parlak çember çoktan silinip git-

mişti belki de. İlişkilerini bıraktıkları noktadan sürdürmek, dört ay giyilmeyen bir ceketi sırta geçirivermek kadar kolay olacak mıydı?

Oysa sevinç gözyaşları bütün endişeleri silip götürmüş ve onları hiçbir şeyin olanaksız olmadığı bir doruğa yüceltmişti. Ryuji, donmuş gibiydi: Tanıdığı, bildiği yerleri görmek, birlikte gittikleri yerlerin görüntüsü onu duygulandırmamıştı. Yamaşita Parkı'nın ve deniz fenerinin hep düşlerinde kurduğu gibi görünmesi, şimdi ona çok olağan, kaçınılmaz geliyordu. Ve yağmur görüntüyü belirsizleştirip anılardaki görüntülere daha yaklaştırdıkça, her şeyin gerçekliğini artırıyordu. Ryuji, gemiden indikten sonra da ayağının altındaki yerin bir süre çalkalanacağını sanmıştı. Oysa daha ayağını karaya basar basmaz, bu demir atmış, kıpırtısız dünyada her şeyin sımsıkı yerli yerinde olduğunu görmüştü.

Köprüden geçtiler. Bir süre yüzeyi kayıklarla örtülü kanal boyunca ilerlediler ve Fransız Konsolosluğu'nun yanından tepeye vurdular. Çok yukarılarda dağınık bulut kümeleri aydınlanıyor, birbirlerinden kopuyordu. Yağmur dinecek, hava açacaktı. Şimdi tepedeydiler. Parkın önünden geçiyorlardı. Araba sola saptı ve Kuroda'ların evinin önünde durdu. Bahçe kapısıyla sokak kapısının arası olsa olsa iki-üç adımdı, ama taş döşeli yol su içindeydi. Yaşlı şoför Fusako'ya şemsiye tutarak onu kapıya kadar götürdü ve zili çaldı.

Hizmetçi göründüğü zaman, Fusako antredeki ışığı yakmasını söyledi. Ryuji alçak eşikten atladı ve antrenin loşluğuna girdi.

O anda, Ryuji eşiği atlayıp atlayamadığı konusunda garip bir kuşkuya kapıldı. Pek muhtemel ki, o parlak çember, aynı bıraktıkları gibiydi. Farklı görünmüyordu, ama yine de bir yerlerde bir şeyler değişmişti. Fusako, ne yaz sonunda vedalaştıklarında, ne de mektuplarında ge-

lecekle ilgili söz etmişti. Yine de birkaç dakika önceki kucaklaşmaları, ikisinin de bu eve beraber dönmeyi özlediklerini açıkça ortaya koymuştu. Ryuji'nin heyecanı, onun durup bu değişikliği araştırmasını engelliyordu. Bu yüzden de tamamen bambaşka bir eve girdiğini fark etmemişti.

Fusako, "Bardaktan boşanırcasına yağıyor kaç zamandır. Ama artık açacak gibi," dedi. Sonra antredeki ışık yandı ve Venedik tarzı aynalarla bezenen dar girişin Ryukyu[1] mermerleriyle döşenen zemini gözler önüne serildi.

Oturma odasındaki şömine harıl harıl yanıyordu. Şöminenin üzerinde yılbaşı için hazırlanmış, geleneksel beyaz süslemeler, pirinçli pastalar ve deniz üzümü salkımlarıyla donanmış tahta bir raf vardı. Hizmetçi onlara çay getirdi ve takdir edilecek sözlerle Ryuji'yi selamladı: "Sizi tekrar gördüğümüze çok sevindik. Noboru ve hanımefendi bu hafta heyecandan yerlerinde duramadılar."

Oturma odasındaki değişiklikler, Fusako'nun yeni nakışlarından birkaç örnekle, bir köşede duran tenis kupasından ibaretti. Fusako, Ryuji'yi odada dolaştırarak her yeni parçayı gösterdi. Ryuji denize açıldığı anda, Fusako'nun tenis ve nakış tutkusu artmıştı. Her hafta sonu, mağazadaki boş zamanlarında, Myokoji Tapınağı'nın yakınındaki tenis kulübüne gitmiş; gecelerini de, ipek üzerine nakış işleyerek odasında yalnız geçirmişti. Son işlediği örneklerin çoğu gemilerle ilgiliydi. Sonbaharda bitirilen yeni yastıkların üzerinde eski model yandan çarklı gemilerle, Portekiz tipi yelkenliler işliydi. Kupayı, kulübün yıl sonu turnuvasındaki çift kadınlar maçlarında kazanmış-

1. Japonya'nın güneyinde, yaklaşık 650 km boyunca uzanan takımada.

tı. Ryuji'nin gözünde, bütün bunlar, kendi yokluğu sırasında kadının ona bağlı kaldığının kanıtıydı.

Fusako, "Ama gerçekten heyecan verici hiçbir şey olmadı," dedi. "Sen burada yokken hiçbir şey olmadı..."

Sonra onu beklememeye kararlı olmasına rağmen, beklemekten başka bir şey yapamadığını itiraf etti. Ryuji'yi unuttuğuna inanarak kendini işe vermiş ve her akşam son müşteri dükkândan çıktığı anda, suskunluk içinde aşağı salondaki havuzun sesini dinler olmuştu. Ve dinledikçe dehşete kapılmış, beklediğini anlamıştı...

Fusako, bu kez duygularını, düşüncelerini akıcı bir dille anlatabiliyordu. Her hafta yazdığı içtenlik dolu mektuplar, ona beklenmedik bir rahatlık kazandırmıştı. Ryuji de eskisinden daha konuşkan, daha canlıydı. Bu değişiklik, Honolulu'da Fusako'nun ilk mektubunu aldığı gün olmuştu. Gözle görülür biçimde cana yakın olmuş, hatta yemek salonundaki gevezeliklerden bile tat almaya başlamıştı. Çok geçmeden de Rakuyo'nun süvarileri onun aşkıyla ilgili bütün ayrıntıları öğrenmişti.

"Yukarı çıkıp Noboru'ya merhaba demek ister misin? Seni öyle heyecanla bekliyordu ki, bu gece doğru dürüst uyumadığına kuşkum yok."

Ryuji yavaşça ayağa kalktı. Bütün kuşkuların ötesindeydi her şey: Bekledikleri adam, sevdikleri adam kendisiydi.

Ryuji, Noboru'ya getirdiği hediyeyi bavulundan çıkardıktan sonra, Fusako'nun ardından, o yaz gecesi parmaklarının ucuna basa basa, titreyerek çıktığı merdivenlerden tırmandı yada adımladı. Bu kez, adımları, oraya ait olan bir erkeğin güçlü, sağlam adımlarıydı.

Yukarıda yatan Noboru, merdivenden çıkan ayak seslerini duydu. Beklemenin heyecanından gerilmiş, örtünün altında bedeni katılmıştı. Yine de beklediği ayak sesleri tam bunlar değildi.

Kapısı vuruldu ve ardına kadar açıldı. Noboru, kırmızıya çalan kahverengi bir timsah yavrusu gördü.

Yağmur sonrası güneşin aydınlattığı kapıda, timsah yavrusu sallanıp duruyordu. Bir an için parlak boncuk gözleri, koca ağzı ve boşlukta sallanan bacaklarıyla canlanmış gibi göründü. Noboru'nun hastalığın getirdiği dalgınlıktan kurtulamayan kafasında bir soru burgulandı: Acaba şimdiye kadar kimse arma olarak canlı bir şey kullanmış mıdır? Bir seferinde Ryuji ona Mercan Denizi'ni anlatmıştı: Mercan adalarının arasındaki su, havuz suyu kadar durgun olurmuş. Mercan kayalıklarının dış yamaçlarına çarpıp kırılan büyük dalgaların beyaz köpükleri uzaktan hayalet gibi görünürmüş. Noboru'nun bir gün öncesine oranla azalmış olan baş ağrısı, mercan adacıklarına çarpan dalgaların köpüğü gibiydi. Ve bu timsah, baş ağrısının arması, kendi otoritesinin simgesiydi. Hastalık, çocuğu daha bir ağırbaşlı göstermişti.

"Beğendin mi? Sana getirdim." Ryuji kapının dışında durmuş, kolunu uzatarak timsahı kapıdan sallamıştı. Odaya girdi. Sırtında, balıkçı yakalı, gri bir kazak vardı. Yüzü güneşten yanmıştı.

Noboru, Ryuji geldiğinde sevinçle gülümsememeye karar vermişti. Hastalığını bahane ederek, surat asmayı becerdi.

"Ne tuhaf! Daha az önce sen geleceksin diye nasıl da sevinçli, nasıl da heyecanlıydı. Yine ateşin mi çıktı acaba?" Ne gereksiz bir konuşmaydı bu! Annesi o güne kadar hiç böyle basit biri gibi görünmemişti.

Ryuji bu duruma fazla takılmadan, "Bunun bir de hikâyesi var," diyerek timsahı Noboru'nun yastığının yanına bıraktı. "Bu timsah Brezilya kabileleri tarafından doldurulmuş. Brezilya'daki yerli kabileleri gerçek Kızılderililerdir. Karnaval zamanı geldi mi, savaşçılar başlarına taktıkları tüylerin önüne böyle bir timsah ya da doldurul-

muş deniz kuşu yerleştirirler. Alınlarına da üç tane yuvarlak ayna bağlarlar. Tören için yakılan ateşlerin parıltısı bu aynalara vurur ve o zaman... üç gözlü şeytanlara benzerler. Boyunlarına kaplan dişlerinden yapılma kolyeler takarlar. Bellerine kaplan derileri sararlar. Sırtlarında sadakları, ellerinde ise renkli yayları vardır. Neyse, timsahın hikâyesi bu. Brezilya yerlilerinin karnaval zamanı giydikleri tören giysilerinin bir parçasıdır bu timsah."

Noboru, sadece, "Teşekkür ederim," dedi. Elini, timsahın sırtındaki parlak pulların üzerinde gezdirdi. Ayaklarını tuttu. Sonra Brezilya'daki bir dükkân rafında alıcı beklerken hayvanın kırmızı boncuk gözlerinin altında biriken toza baktı ve Ryuji'nin anlattıklarını düşündü. Oda dayanılmayacak kadar sıcak, çarşaflar nemli ve buruşuktu. Yastığın üzerindeki deri parçacıkları, Noboru'nun kuruyan dudaklarından dökülmüştü. Az önce kendisi koparmıştı. Dudaklarının fazlasıyla kırmızı olup olmadığını düşünürken, gözü birden deliği gizleyen konsola takıldı, işte şimdi halt etmişti! Ne yapacağını şaşırdı. Ya büyükler onun bakışını izleyip, duvara gözünün takılmasından kuşkulanırsa? Ama her şey yolundaydı, Noboru'nun sandığından daha da duyarsızdılar: Daha doğrusu, aşkın uyuşturucu kolları arasında kendilerinden geçmişlerdi.

Noboru sürekli denizciyi izledi. Güneşten kararmış yüzünde eskisinden de sert, erkekçe bir anlatım vardı. Kalın kaşları ve bembeyaz dişleri daha da belirgin hale gelmişti. Noboru, denizcinin anlattıklarında doğal olmayan bir şey sezmişti. Hikâyeyi mektuplarında sözünü ettiği abartılmış duygulara, kendi düşlerine zorla bağlamak ister gibiydi. Bu Ryuji'de sahte olan bir şey vardı. Noboru daha fazla dayanamayacağını anlayınca konuştu. "Bilmem, sahici değil gibi bu..."

"Şaka mı ediyorsun? Çok ufak olduğu için mi böyle

diyorsun? Küçük olduğu için mi?" İyi niyetli bir yanlış anlamaydı bu. "İyi de timsahlar da yavruyken ufacık olur. Hayvanat bahçesine git de gör."

"Noboru! Artık terbiyesizlik etmesen de Bay Tsukazaki'ye pul albümünü göstersen."

Noboru'nun hareket etmesine fırsat bırakmadan annesi atıldı, Ryuji'nin çeşitli limanlardan gönderdiği pulları özenle yerleştirdiği albümü göstermeye başladı.

Fusako, yüzünü ışığa çevirerek bir koltuğa oturmuş, albümün sayfalarını çeviriyor; Ryuji de kolunu koltuğun arkasına atmış, Fusako'nun omzu üzerinden pullara bakıyordu. Noboru, ikisinin de güzel profilleri olduğunu düşündü. Duru, soluk kış güneşi burunlarının kemerini aydınlatıyordu. Noboru'nun odada olduğunu unutmuş gibiydiler.

Noboru birden, "Bir sonraki sefer ne zaman?" diye sordu.

Annesi yüzünde büyük bir şaşkınlıkla ona döndü. Noboru onun renginin solduğunu gördü. Bu, Fusako'nun en çok sormak istediği ve sormaktan en korktuğu soruydu. Ryuji arkasını onlara dönmüş, pencerenin önünde duruyordu. Gözlerini yarı yumdu, sonra ağır ağır konuştu: "Henüz bilmiyorum."

Noboru'nun şaşkınlıktan nutku tutuldu. Fusako bir şey söylemedi, ama mantarı zorlayan bir şişe dolusu duygu gibiydi. Yüzündeki anlam sevinç de olabilirdi, acı da – sersem bir kadın yüzü. Noboru, annesini çamaşırcı kadınlara benzetti.

Kısa bir suskunluktan sonra, Ryuji sakin bir sesle konuşmasını sürdürdü. Yalan da olsa, hakikat de olsa bir başkasının kaderini etkileme gücüne sahip olduğunu kesinlikle bilen bir erkeğin şefkati içindeydi: "Geminin yükünü boşaltma en azından yılbaşı ertesine kadar sürer..."

Onlar odadan çıkar çıkmaz, öfkeden kıpkırmızı kesilen ve tıkanırcasına öksüren Noboru, yastığının altından günlüğünü çıkardı ve yazdı.

RYUJİ TSUKAZAKİ'NİN SUÇLARI
ÜÇ: ne zaman yola çıkacağını sorduğumda, "Daha bilmiyorum," diye cevap vermek.

Noboru kalemi bıraktı. Bir an düşündü. Öfkesi alevlendi. Sonra kalemi aldı, ekledi:

DÖRT: buraya tekrar gelmek.

Ne var ki çok geçmeden, öfkelendiği için utandı. "Duygulardan arınma" eğitimi neye yaramıştı? En ufak öfke kırıntısı kalmadığından emin olabilmek için yüreğini araştırdı. Sonra yazdığı üç ve dördüncü maddeyi yeniden okudu. Okuması sona erdiğinde, herhangi bir yerini değiştirmeye gerek görmedi.

Sonra bitişik odadan bir ses duydu. Annesi yatak odasına gitmiş olmalıydı. Ryuji de oradaydı galiba... Noboru'nun kapısı kilitli değildi. Olacakları düşününce yüreği gümbürdemeye başladı. Böyle güpegündüz, üstelik kilitli olmayan bir odada nasıl etseydi de, daha da önemlisi çarçabuk çekmeceyi yerinden çıkarıp gözünü deliğe uydursaydı?

2

Fusako'nun armağanı armadillo derisinden bir çantaydı. Farc boynuna benzeyen sapı, kaba fermuarı ve dikişleriyle hiç de zarif bir şey değildi. Yine de Fusako onu sevinçle eline aldı ve Bay Şibuya'nın beğenmediğini açıkça belirtmesine karşın, mağazada herkese övünerek çantasını gösterdi.

Yılın son gününü birbirlerinden ayrı geçirdiler: Fusako'nun Rex'de işleri başından aşkındı, Ryuji de öğleden sonra nöbetteydi. Fakat bu seferki yarım günlük bir ayrılıktı. Zor görünmüyordu.

O akşam Fusako döndüğünde saat onu geçiyordu. Ryuji, geleneksel yılbaşı temizliğinde Noboru'ya ve hizmetçiye yardım etmiş; üçü birlik olunca temizlik eski yıllara oranla çabucak bitirilmişti. Ryuji, güverteyi temizletiyormuş gibi kısa emirler veriyor, o sabah ateşi düşen Noboru da bu emirleri severek uyguluyordu.

Onlar üst kattaki bütün odaları temizleyip, ellerinde bezler, kovalar merdivenden inerlerken Fusako geldi. Ryuji gömleğinin kollarını sıvamış, başına bir havlu sarmıştı. Noboru da Ryuji'ye özenmiş ve o da başına havlu sarmıştı. Yanakları kızarmış, gözleri parlıyordu. Onların bu hali Fusako'yu hem şaşırttı, hem hoşuna gitti. Bir yandan da Noboru'nun sağlığı için endişelenmeden edemedi.

"Endişelenme... Çalışıp terlerse soğuk algınlığını atar." Ryuji'nin bu sözleri çok hoş bir avuntu olmasa da, uzun süredir bu evde duyulmayan erkeksi bir ifadeydi. Erkeğin sesi duvarları ve tavandaki eski kirişleri sarsıyor gibiydi.

Gece yarısı çalan çanları dinlemek ve *Toşikoşi soba*[1] yemek için bütün aile toplandığı zaman, hizmetçi her yılbaşı akşamı anlattığı bir hikâyeye başladı: "Daha önce çalıştığım Macgregor'larda yılbaşı demek, bir yığın insanın geldiği büyük bir parti demekti. Saat tam on iki oldu mu, herkes çok doğal bir şeymiş gibi birbirini öpmeye başlardı. Hatta bir seferinde suratı sakalla kaplı yaşlı bir İrlandalı beni de yanağımdan öptü – adam sülük gibi yapışmıştı..."

Yatak odasında yalnız kaldıkları anda Ryuji, Fusako'ya sarıldı. Daha sonra, günün ilk ışıkları belirmeye başlarken, çocukça bir öneride bulundu: Neden parka gidip, yeni yılın ilk güneşinin doğuşunu seyretmiyorlardı? Fusako, bu soğukta dışarı çıkmanın çılgınlığına kapılıverdi. Yataktan fırladıkları gibi, aceleyle ne bulurlarsa kat kat üzerlerine geçirdiler – Fusako uzun yün çorap, pantolon, yün kazak, onun üstüne Danimarka işi kalın bir dağ kazağı giydi. Parmaklarının ucuna basarak aşağıya indiler, sokak kapısını açıp dışarı çıktılar.

Sabah serinliği, kızışmış gövdelerine iyi geldi. Kahkahalar atarak ıssız parkın karanlığına doğru koştular. Köknar ağaçlarının arasında birbirlerini kovaladılar. Kim daha çok buğu çıkaracak diye derin derin soluk alıp verme yarışına girdiler. Sevişmekten yorgun dudaklarının üzerinde incecik buz tabakaları oluşuyor gibiydi.

Limana bakan parmaklıklara dayandıklarında saat çoktan altıyı geçmişti. Sabah yıldızı güney ufkunda gözden kayboluyordu. Yapıların ışıkları ve uzaktaki seren

1. Japon kültüründe uzun yaşamı ve şansı temsil ettiği düşünülen ve yılbaşında yenen, karabuğday unundan yapılmış erişte.

direklerinin üzerinde titreşen kırmızı lambalar daha yanıyor, deniz fenerinin kırmızı, yeşil ışıkları parkın karanlığını yırtıyordu. Ama evler yavaş yavaş seçilmeye başlamış ve gökyüzünde kızılımsı bir morluk belirmişti.

Uzaktan hafif hafif duyulan yeni yılın ilk horoz ötüşü, serin sabah rüzgârıyla acılı bir çığlık gibi kulaklarına geldi. "Güzel bir yıl olsun." Fusako yüksek sesle dua etti. Hava soğuktu. Fusako yanağını Ryuji'nin yanağına dayadı. Ryuji, kendininkilere çok yakın olan dudaklarını öptü ve, "Olacak," dedi. "Olması gerek."

Kıyıdaki belirsiz karaltılar, giderek biçimleniyor, yapılar ortaya çıkıyordu. Ryuji, yangın merdivenlerinden birinin üzerindeki kırmızı lambaya bakarken, kıyı yaşamının dokusunu acıyla duydu. Mayıs'ta otuz dört yaşında olacaktı. Öylesine uzun süredir beslediği emelleri, düşleri artık bırakmanın zamanıydı. Özellikle onun için hazırlanmış bir şan ve şöhretin söz konusu olmadığını anlamanın; sönmemekle sabahın yeşil gri ışıklarını yadsıdıklarını sanan ampuller gibi gözünü kapalı tutmak yerine artık uyanıp aklını başına almanın zamanı gelmişti.

Yeni yılın ilk günü olmasına karşın limandaki hareketlilik aynıydı. Birkaç dakikada bir, demirli gemilerin yanından bir mavna ayrılıyor, kanal boyunca ilerleyip gidiyordu. Ayrılan gemilerin kıç tarafından deniz yüzeyine yansıyan kızılımsı çizgi de giderek belirginleşip yuvarlaklaşarak denizi kızıla boyuyordu. Altıyı yirmi beş geçe parktaki cıvalı lambaların hepsi bir anda söndü.

Ryuji, "Üşüyor musun?" diye sordu.

"Dişetlerim sızlıyor, öyle soğuk ki. Ama umurumda değil. Nasılsa güneş yükselecek şimdi."

Üşüyor musun? Üşüyor musun? Ryuji bu soruyu üst üste tekrarlarken, kendi kendine de bir başka soru yöneltiyordu: Gerçekten vazgeçecek misin? *Denizin taşıdığı duygudan, dünyayla bağlantısı olmayan o çalkantının*

getirdiği sarhoşluk duygusundan vazgeçebilecek misin? Vedalaşmanın heyecanından vazgeçebilecek misin? Peki ya şarkılar için akıttığın o tatlı gözyaşları? Seni dünyadan koparan, tek başına bırakan, seni erkekliğin doruğuna sürükleyen yaşantıdan vazgeçecek misin? Gizliden gizliye duyduğu ölüm özlemi; uzaklardaki şan, şeref ve uzaklardaki ölüm... Her şey "uzaklarda" idi. Doğru olan da, yanlış olan da "uzaklarda". Söyle, şimdi "uzaklardan" vaz mı geçeceksin? Her an okyanusun kara dalgalarıyla, bulutların kenarından süzülen ışıkla bağıntılı olduğu için yüreği sıkışır, sıkışır, sonra genişlemeye başlardı, sonunda en yüce duyguları en kötülerinden ayırt edemez olur ve bütün olanlardan denizi sorumlu tuttuğu için de pek umursamazdı – *bu ışıklı özgürlükten vaz mı geçeceksin?*

Ama son seferinden dönerken, Ryuji, yorulduğunu, denizci yaşamının sıkıntısından, bakımsızlığından, pisliğinden artık usandığını, canına tak ettiğini duymuştu. Her şeyin tadına bakmış, boğazına kadar doymuştu artık. Ne budalalık etmişti! Dünyanın hiçbir yerinde şeref diye bir şey yoktu. Kuzey yarımküresinde yoktu. Güney yarımküresinde yoktu. Bütün denizcilerin altından geçmeyi düşledikleri Güneyhaçı'nın altında bile yoktu.

Artık kanalın öte yakasındaki kereste yığılı alanları görebiliyorlardı. Sıcak bir kızıllık Fusako'nun yüzüne vurana dek, horozlar ötüp durmuştu. Sonunda bütün serenlerdeki fenerler söndü ve gemiciler hayal gibi, limana çöken sisin içinde kayboldu. Sonra, ufuk çizgisinde öfkeli bir kızıllık yayıldıkça, arkalarındaki park beyazımsı bir boşluğa büründü, deniz fenerinin aydınlığı çekildi. Geriye sadece iğne başı gibi görünen kırmızı ve yeşil ışık noktaları kaldı.

Hava çok soğuktu. Sarmaş dolaş, parmaklığa yaslanmış duran Fusako ile Ryuji, üşümemek için ayaklarını vuruyorlardı.

Fusako, "Soğuk uzun sürmez," dedi. Sesi, ufak kuşla-

rın cıvıltısını bastırıyordu. Üşümüş yüzünün beyazlığında canlı, kırmızı bir nokta gibi duran –evden çıkarken alelacele sürdüğü– ruju, Ryuji'ye çok güzel görünüyordu.

Bir dakika sonra, kurşuni gökyüzü, suyun üzerinde yüzen kerestelerin sağ yanından ve şaşılacak bir yükseklikte, kırmızı bir halkayla yırtıldı. Bir an içinde güneş kıpkırmızı bir top oluverdi, ama daha solgun olduğu için gözlerini kırpmadan bakabiliyorlardı. Kan kırmızı dolunay gibiydi sanki.

"Bu yıl çok iyi geçecek. Biz, burada, yeni yılın ilk güneşinin doğuşunu birlikte seyrederken başka türlü olması mümkün mü? Sana bir şey söyleyeyim mi? Yeni yılın ilk gününde, ömrümde ilk kez güneşin doğuşunu seyrediyorum." Fusako'nun sesi soğuktan titriyordu.

Ryuji, kışın rüzgârlı havalarda güvertede emir verdiği zamanki kararlı sesiyle konuştu: "Benimle evlenir misin?"

"Efendim?"

Ryuji söylediklerini tekrarlamak zorunda kaldığına sıkıldı. Söylemese daha iyi olacak sözleri de peşpeşe sıraladı: "Benimle evlenir misin, diyorum. Belki sıkıcı bir denizciden başka bir şey değilim, ama bugüne kadar utanç duyacağım hiçbir şey yapmadım. Belki sözlerime güleceksin, ama iki milyon yen'e yakın birikmiş param var – istersen banka cüzdanımı göstereyim. Varım yoğum bu ve benimle evlensen de, evlenmesen de o para senin."

Bu basit sözler, kadının zarif yüreğine Ryuji'nin düşündüğünden de fazla işledi. Fusako mutluluk içinde ağlamaya başladı.

Parıltısını artıran güneş, Ryuji'nin endişeyle bakan gözlerini kamaştırıyordu. Limanın, düdük sesleriyle, dişli gıcırtılarıyla dolu gürültüsü uç noktasına doğru varıyordu. Ufuk sislenmiş, güneşin yankısı suyun yüzeyine kızıl bir hale gibi yayılmaya başlamıştı.

"Evet, tabii evlenirim. Ama önce konuşmamız gere-

ken bazı sorunlar olduğunu sanıyorum, örneğin Noboru, sonra benim mağazadaki işim. Bir şart koşabilir miyim? Az önce söylediğin, yani –eğer yakında gitmeyi düşünüyorsan– zor olacak..."

"Sefere bir süre çıkmayacağım. Belki de hiç..." Ryuji'nin sesi titredi, sustu.

Fusako'nun evinde Japon stilinde bir tek oda bile yoktu. Yaşama biçimi, yılbaşı günleri dışında, tamamen Batı tarzındaydı. Sadece yılbaşı günleri lake boyalı tepsilerde özel yılbaşı kahvaltısı hazırlamak ve yeni yıl onuruna saki kadehlerini kaldırmakla geleneğe uyardı.

Ryuji hiç uyumamıştı. Yüzünü "taze su" ile, yeni yılda kuyudan ilk çekilen suyla yıkadı. Yemek odasına geçti. Avrupa'daymış, bir kuzey limanındaki Japon konsolosluğundaymış duygusunu yaşıyordu. Eskiden kendisi ve Rakuyo'nun öteki süvarileri, yabancı ülkelerdeki konsolosluklara yılbaşı kahvaltısına çağrılırlardı. Altın kakma süslemeli tahta bir masanın üzerinde duran saki kâsesi ve tahta kadehler, geleneksel yiyeceklerle dolu lake boyalı kutular, aydınlık bir Batılı yemek odasında da, aynı burada durduğu gibi dururdu.

Noboru yeni kravatını takmış olarak aşağı indi. Birbirlerinin yeni yılını kutladılar. Geçmiş yıllarda ilk kadehi hep Noboru kaldırırdı. Oysa o gün, saki içme sırası gelip de Noboru üç kadehten en küçüğüne uzandığı anda, Fusako kınayan bir bakışla oğluna döndü.

Noboru utanmış gibi yaparak, "Bay Tsukazaki'nin en ufak kadehten içmesi tuhaf geldi," dedi. Gözlerini kadehten ayırmıyordu. Denizcinin dudaklarına uzanan kocaman, nasırlı elin içinde kadeh kaybolup gidecekmiş gibi görünüyordu. Halat tutmaya alışkın bir elin kalın parmakları arasında, erik ağacından yapılmış bu kadeh gülünç duruyordu.

Ryuji içkisini içtikten sonra, Noboru'nun az önceki konuyu daha fazla konuşmasına fırsat vermeden, Karayip Denizi'nde tutuldukları bir fırtınayı anlatmaya koyuldu:

"Sallantı iyice arttı mı, ocakta pirinç bile pişiremezsiniz. Yine de bir şeyler yapar, katıksız yutarsınız sıkılıp top top edilmiş pirinci. Tabii o sallantıda kâseler masanın üzerinde duramayacağı için, her zaman oturulan sıralar yemek salonunun duvarına dayanır ve yere oturarak, kâseler elde, yemeye çalışılır.

Ama sözünü ettiğim Karayipler'deki fırtına görülmemiş bir şeydi. Rakuyo yirmi yıllık ithal bir teknedir. Çok büyük dalgalarda hemen su alıverir. O fırtınada da, bordadaki perçin deliklerinden oluk oluk su girdi. Öyle zamanlarda süvariyle tayfa ayrımı yapılmaz. Herkes suya düşmüş sıçanlar gibi birlikte çalışır. Deliklere bez tıkanır, bir yandan çimento karılır ve hazırlanır hazırlanmaz deliklere boca edilir. Ve cereyan kesilip de karanlıkta bir duvara toslarsanız, korkmaya bile vakit bulamazsınız koşturup durmaktan.

Biliyor musunuz, insan ne denli uzun süre gemide kalırsa kalsın, fırtınalara bir türlü alışamıyor. Yani, her fırtınaya yakalanışınızda, işte bu sefer hapı yuttuk, işimiz bitti diyorsunuz. O son fırtınadan önceki gün, güneş batarken kocaman bir ateşe benziyordu. Hem de kırmızısı siyaha çalan bir ateş. Gökyüzü bulanık, deniz göl gibi durgundu. O anda bir şeyler olacağı duygusuna kapıldım..."

Fusako ellerini kulaklarına tıkayarak, "Sus, n'olur sus!" diye bağırdı. "N'olur böyle şeylerden söz etme artık."

Annesinin aşırı duygusallık özentisi Noburu'nun sinirine dokundu; Noboru'nun hatırı için anlatıldığı bes-belli bir serüven hikâyesine annesi neden karşı çıkıyor, kulaklarını neden tıkıyordu? Yoksa hikâye kendisi için değil de, annesi için mi anlatılmıştı?

Bu düşünce onu tedirgin etti. Ryuji daha önce de

denizle ilgili hikâyeler anlatmıştı, ama bu kez anlatımında bir başkalık vardı. Adamın ses tonu, Noboru'ya kirli elleriyle tutup gösterdiği çeşitli malları satmaya çalışan sokak satıcılarını hatırlattı. Sırtındaki bohçayı indir, yere ser, herkes bakıp beğensin. Seç seç al: Karayip fırtınası – Panama Kanalı kıyılarının görünümü – Brezilya köylerinden kırmızı toz içinde bir karnaval – göz açıp kapayana kadar koca bir köyü sular altında bırakan tropikal yağmur – koyu mavi göklerin altında renkli papağanlar... Hiç kuşkusu yoktu artık: Ryuji'nin satılacak malı vardı.

3

Beş Ocak'ta Rakuyo sefere çıktı ve Ryuji gemide değildi. Kuroda'larda konuk olarak kalmıştı.

Rex ayın altısında açıldı. Ryuji gitmediği için rahat nefes alan ve sevinen Fusako, öğle üzeri mağazaya geldi ve Bay Şibuya ile diğer çalışanların yeni yıl kutlamalarını kabul etti. Masanın üzerinde bir İngiliz firmasından gelen fatura duruyordu:

Sayın Rex Ltd. Yokohama
Sipariş No. 1062-B

Mallar, tatil süresinde El Dorado şilebiyle gelmişti. İki buçuk düzine erkek süveteri ve yeleği, bir buçuk düzine spor pantolon vardı – beden numaraları 34, 38 ve 40'tı. Mümessilin yüzde on komisyonu dahil, fatura doksan bin yedi yüz elli yen tutuyordu. Malı bir ay depoda bekletebilirse, elli bin yen kâr edilebilirdi. Zaten malın yarısı özel siparişti ve hemen satılacaktı. Geri kalanı ise uzun süre satılmasa da değerinden bir şey kaybetmezdi. Birinci sınıf bir mümessilin aracılığıyla İngiliz malı getirmenin yararı buydu işte. Perakende fiyatları İngiltere'de saptanmıştı ve ondan düşük fiyatla satmaya kalkışırlarsa firmalar hesabı kapatırdı.

Bay Şibuya odaya girdi. "Jackson Şirketi, sezon açılmadan önce ayın yirmi beşinde bahar ve yaz koleksiyonunu sunacak. Davetiye aldık," dedi.

"Ya? Öyleyse yine Tokyo'nun büyük mağazalarıyla rekabete gireceğiz demektir – bu adamların gözü hiç de kör değildir."

"Hiçbir zaman güzel şeyler giymedikleri için, kumaştan da, desenden de anlamazlar."

"O doğru!" Fusako etkinlik tarihini masasının üzerindeki deftere kaydetti. "Dış Ticaret Bakanlığı'na yarın mı gidecektik? Bürokratlar sinirime dokunuyor. Ben hiç konuşmadan oturup sadece gülümsemekle yetineceğim. Konuşma işini size havale ediyorum."

"Elimden geleni yaparım. Başkâtiplerden biri eski arkadaşım."

"Evet, daha önce de söylemiştiniz; daha şimdiden moralim düzeldi."

Rex mağazası, bazı yeni müşterilerinin beğenisini karşılayabilmek için New York'taki Men's Town and Country Mağazası ile özel bir anlaşma yapmıştı. Akreditifler bile açılmıştı. Şimdi iş, Fusako'nun Dış Ticaret Bakanlığından ithal müsaadesi almasına kalmıştı.

Fusako birden, masanın karşısındaki zayıf, şık giyimli, yaşlı Şibuya'nın devetüyü yeleğinin V yakasına bakarak, 'Son günlerde kendinizi nasıl hissediyorsunuz diye soracaktım," dedi.

"Pek iyi değilim aslında. Sinir ağrısı diye tahmin ediyorum. Son günlerde vücudumun çeşitli bölgelerine yayıldı."

"Peki, doktora gittiniz mi?"

"Hayır, yılbaşı telaşı, iş güç..."

"Ama yılbaşından önce de pek iyi görünmüyordunuz."

"Doktor muayenehanelerinde kaybedecek vaktim yok; hele yılın bu mevsiminde."

"Yine de hemen birine görünseniz iyi olur. Size bir şey olursa, kepenkleri indirmek zorunda kalırız."

Yaşlı adam hafifçe gülümsedi. Buruşuk beyaz eli, sinirli sinirli kravatının düğümüyle oynuyordu.

Tezgâhtar kızlardan biri gelerek, Yoriko Kasuga'nın geldiğini söyledi.

Fusako aşağı indi. Bu kez Yoriko yalnız gelmişti. Vizon bir kürk vardı üzerinde. Arkası onlara dönük, vitrine bakıyordu. Kadın Lancôme ruju ile Pelican dolmakalem üzerinde karar kıldıktan sonra, Fusako onu yemeğe çağırdı. Ünlü artistin yüzü sevinçle aydınlandı. Fusako onu, genellikle yat sahiplerinin gittiği, rıhtımın yakınındaki Le Centaure adlı ufak Fransız lokantasına götürdü. Lokantanın sahibi, bir zamanlar Fransız Konsolosluğu'nda çalışmış, ağzının tadını bilen biriydi.

Fusako, bu basit kadının yalnızlığını ölçmek istercesine yüzüne baktı. Yoriko geçen yıl umduğu ödüllerin hiçbirini alamamıştı. Bugün Yokohama'ya gelmesinin nedeni de, hiç kuşkusuz, ödül almayı başaramayan bir yıldızı küçümseyen toplumdan kaçmaktı. Peşinde sayısız insan olmasına rağmen, rahatça içini dökebileceği tek insan, yakın arkadaşı bile sayılmayacak olan Yokohama'daki ithal ürün satışı yapan mağazanın sahibiydi.

Fusako, yemek boyunca sinema ödüllerinden söz etmemenin uygun olacağına karar verdi.

Yedikleri *bouillabaisse*[1] ile birlikte bir şişe *vin de maison*[2] içtiler. Lokantanın şarabı çok ünlüydü. Yoriko Fransızca listeyi okuyamadığı için, yemekleri Fusako seçmişti.

İri yapılı güzellik sembolü birden, "Biliyor musun anne, sen gerçekten çok güzelsin. Ben de senin gibi güzel

1. Balık ve kabuklu deniz ürünlerinden yapılan, kökeni Marsilya mutfağına dayanan bir yemek.

2. (Fr.) Müessesenin şarabı. Lokantanın kendi ürettiği şarap.

olmak istiyorum." Yoriko, Fusako'nun tanıdığı kadınlar içinde, kendini en beğenmeyeni, kendi güzelliğini en hiçe sayanıydı. Artistin çok güzel göğüsleri, çok güzel gözleri, çok düzgün bir burnu ve etli dudakları vardı. Yine de aşağılık kompleksi duyardı. Hatta, jüridekilerin filmi seyrederken onu bir sanatçı gözüyle değil, yatağa atılacak bir kadın olarak gördükleri için ödül alamadığına inanıyor ve bundan çok acı duyuyordu.

Fusako, bu ünlü, güzel, mutsuz kadının, garson kızın defterine imza atarken hoşnutlukla kızarmasını seyretti. Yoriko'nun imza isteklerini yerine getirmesi, keyifli olduğunun belirtisiydi. Kalemini oynatışındaki başı dönmüş sevince bakılırsa, o anda biri tutup da bir göğsünü istese, onu da seve seve verecek gibiydi.

"Bu dünyada tek güvendiklerim hayranlarımdır – insanı çok çabuk unutsalar bile, bu böyle," diye mırıldanan Yoriko bir sigara yaktı.

Fusako, "Bana güvenmiyor musunuz?" diye takıldı. Yoriko'nun bu soruya nasıl cevap vereceğini biliyordu.

"Güvenmesem kalkıp da Yokohama'ya gelir miydim? Senden başka dostum yok. Gerçekten öyle. Kaç zamandır kendimi bu denli iyi hissetmemiştim, bu senin sayende anne." Yine aynı söz. Fusako sinirli sinirli gözlerini kırpıştırdı.

Duvarlarda XVII. ve XIX. yüzyıla ait Merry ve Amerika gibi tarihi yatların suluboya resimleri asılıydı. Boş masalar parlak kırmızı ekose örtülerle kaplıydı. Ufak salonda onlardan başka kimse yoktu. Pencerelerin köhne pervazları rüzgârla gıcırdadı, boş sokakta bir gazete kâğıdı uçuştu. Pencere, kül rengi deponun kasvet veren duvarlarına bakıyordu.

Yoriko, yemek yerken vizon kürkünü omuzlarına aldı. Altın rengi, ağır zincirden göz dolduran bir kolye sallanıyordu iri göğüslerinin üzerinde. O anki görüntü tapı-

nak girişlerine asılan urganları hatırlattı. Skandal düşkünü dünyadan kaçmış, kendi özlemlerini bir yana bırakmış ve şimdi yorucu gündelik işlerinin arasında tembel tembel oturup güneşlenen etli butlu bir kadın gibi, halinden hoşnut oturuyordu. Üzüntüsünün ya da sevincinin nedenleri karşısındakilere inandırıcı görünmese de, böyle anlarda canlılığının kaynağı ortaya çıkıyordu. Gücünü, en az kendisinin fark ettiği bir niteliğinden, güzelliğinden alıyordu.

Fusako birden aradığı ideal sırdaşı Yoriko'da bulabileceği duygusuna kapıldı. Ona Ryuji'yi anlatmaya koyuldu ve hikâyesinin mutluluğundan başı dönerek en gizli, en özel ayrıntılara kadar her şeyi anlattı.

"Sahi mi? Gerçekten sana mührünü ve iki milyon yenlik banka cüzdanını verdi mi?"

"Almak istemedim, ama ağzımı bile açtırmadı."

"Neden almayacakmışsın! Tam erkeğe yaraşacak bir davranışta bulunmuş! Tabii senin zenginliğinin yanında bu paranın lafı bile olmaz, ama önemli olan davranış. Dünyada böyle erkeklerin kaldığını hiç sanmazdım. Hele bana yaklaşan erkekler – hepsi de ne koparabilirlerse onu kâr sayan cinsten. Ne denli talihli olduğunun farkında mısın?"

Fusako, Yoriko'nun pratik düşünebileceğini hiç sanmazdı. Bu yüzden, hikâyesini dinledikten sonra ona ne yapması gerektiği yolunda öğüt vermeye başlayınca çok şaşırdı.

Evlenmeden önce ilk yapılacak iş –diyordu Yoriko– özel bir dedektif firmasından onu araştırmalarını istemektir. Bunun için Ryuji'nin bir resmi ile otuz bin yen kadar para gerekirmiş. Eğer dedektifi sıkıştırırsa, bir hafta içinde sonuç alırmış. İsterse Yoriko ona güvenilir bir dedektif firması tavsiye edebilirmiş.

Bu hikâyede endişelenecek bir şey olduğunu sanmı-

yormuş, ama denizcilerin kötü bir hastalığa yakalanmış olmaları her zaman mümkünmüş; onun için Ryuji'yi Fusako'nun seçeceği bir doktora götürüp, ikisinin de sağlık raporu alması yerinde olurmuş.

Kurulacak ilişki baba oğul arasında olacağına ve üvey ana sorunu söz konusu olmadığına göre, Noboru açısından çok fazla endişelenmek yersizmiş. Üstelik çocuk Ryuji'yi bir kahraman gibi görüp hayran olduğuna (ve Ryuji de efendi biri olduğuna) göre nasıl olsa anlaşıp kaynaşırlarmış.

Ryuji'nin boş gezmesini sürdürmek yanlış olurmuş. Eğer Fusako, günün birinde Ryuji'nin Rex'te çalışmasını düşünüyorsa, bir an önce ona işi öğretmesi ve Şibuya yaşlanmaya başladığı için, dükkândaki işlerde Ryuji'nin yardımını sağlaması iyi olurmuş.

Son olarak da, Ryuji banka cüzdanını vermekle kötü niyetli olmadığını kanıtlamış olsa bile, nakliye işlerindeki bunalımın denizyolları tahvillerini düşürdüğünü unutmamak gerekirmiş. Üstelik Ryuji'nin denizcilik mesleğini bırakmak için bir çıkar yol aradığı da açıkça görülüyormuş. Fusako'nun, dulum diye, taviz vermesi gerekmiş. Eşit bir ilişki kurulmasında diretmesi, kullanılmamaya dikkat etmesi gerekirmiş.

Yoriko bunların hepsini sabırla, uzun uzun anlattı. Fusako kendisinden büyük olduğu halde, bir çocuğu ikna etmek ister gibi konuşuyordu. Fusako, aptal sandığı kadının böylesine mantıklı konuşmasına şaşmıştı.

"Sizin bu denli" –sesinde yeni bir saygı vardı– "muktedir olduğunuzu hiç bilmiyordum."

"Niyetlerinin ne olduğunu bir kez anladın mı, gerisi kolaydır. Önceleri evlenmeyi düşündüğüm bir adam vardı. Yapımcılarımızdan birine bu hikâyeyi baştan sona anlattım. Belki duymuşsundur adını – Tatsuo Muragoşi. En iyi yapımcılardan biridir. Ne işimden, ne aldığım ücret-

ten, ne kontratımdan söz etti. Sadece büyük bir içtenlikle gülümsedi, beni kutladı ve şimdi sana söylediklerimi yapmamı öğütledi. Bu iş bana angarya göründüğü için her şeyi ona bıraktım. Bir hafta içinde, sözünü ettiğim adamın haftada üç ayrı kadınla buluştuğunu, iki piçi olduğunu ve hastalıklı olduğunu öğrendim. Nasıl hastalık olduğunu anlarsın artık. Hiçbir işte uzun süre durmazmış. Ve anlaşıldığına göre, evlendikten sonra ailemi kapı dışarı etmeye niyetliymiş. Yani beyimiz oturup birasının başında keyif çatacak, ben de ikimize birden bakmak için didinecekmişim aklınca. Ne dersin buna? Erkekler böyledir işte. Kuşkusuz, içlerinde istisnalar vardır..."

Fusako o anda Yoriko'dan nefret etti. Bu nefreti, namuslu, saygıdeğer bir burjuvanın öfkesinden doğuyordu. Kadının düşüncesiz imalarını, sadece Ryuji'ye yönelen bir saldırı olarak değil, aynı zamanda kendi ailesine ve yetiştirilme tarzına hakaret, Kuroda soyunun geleneklerine, ölmüş kocasının onuruna hakaret olarak alıyordu.

Her şeyden önce, yetiştikleri çevreler taban tabana zıttı. Ve onun aşk hikâyesinin ille de Yoriko'nun macerasına benzer bir gelişim göstermesi için hiçbir neden yoktu. Fusako dudağını ısırarak böyle düşündü. *Er geç bunu anlamasını sağlayacağım. Ama şimdi elimden gelen bir şey yok, çünkü o arkadaşım değil, sadece müşteri.*

Fusako, öfkesi içinde takındığı tutumun, yazın duyduğu şiddetli tutkuyla çeliştiğini fark etmedi. Bu sözler, Ryuji'den çok, kocasının ölümünden bu yana oğluyla tek başlarına ayakta tutmaya çalıştıkları yuvalarına yöneldiğinden öfkeleniyordu için için. Üstelik Yoriko'nun imaları onun en çok korktuğu şey gibi görünmüştü. Kadının sözlerini toplumun, kendi "erdemsizliğine" yönelttiği ilk saldırı olarak alıyordu. Şimdi tam bu erdemsizliği ortadan kaldıracak, uygun bir "mutlu son" olacakken, Yoriko işi bulandırmıştı. Hem de kasıtlı! Ölen kocasına öfkesiy-

le, Kuroda ailesine öfkesiyle, Noboru'ya öfkesiyle –akla gelecek her türlü öfkeyle– Fusako'nun rengi soldu.

Ryuji bin bir çeşit gizlisi saklısı olan bir oportünist olsaydı, ona âşık olmazdım. Yoriko her önüne gelene kapılacak kadar aptal olabilir, ama benim iyiyle kötüyü ayırt edecek kadar aklım var. Böyle düşünmek, yazın duyduğu tutkuyu inkâr etmek demekti. Yine de içinde fısıldaşan düşünceler giderek arttı, arttı ve sesine karışacak gibi oldu.

Yoriko, arkadaşının tedirginliğini hiç fark etmeden, keyifli keyifli kahvesini yudumluyordu. Birden aklına bir şey gelmiş gibi fincanı bıraktı, sol kolunu biraz sıyırdı, beyaz bileğini gösterdi.

"Bunu sır olarak saklayacağına söz ver. Senden başka kimseye anlatmazdım, anne. Bu iz, sözümona evlenmeye kalkıştığım zamandan kaldı – jiletle bileğimi kesip kendimi öldürmek istedim."

"Bak sen gazetelerde buna ilişkin bir haber gördüğümü hatırlamıyorum." Fusako yeniden kendini toplamıştı.

"Hayır, çünkü Bay Muragoşi bütün gazeteleri tek tek dolaşarak haberi yayımlamamalarını sağladı. Öyle bir kan aktıydı ki."

Yoriko kolunu kaldırdı ve bakması için Fusako'ya uzatmadan önce acıyan bir tavırla bileğini öptü. İzleri görmek için çok dikkatli bakmak gerekiyordu. Derin olmayan kesiklerin bıraktığı birkaç silik iz vardı. Fusako yarayı küçümsedi. İzleri görememiş gibi yaptı ve Yoriko'nun bileğini evirdi çevirdi. Sonra yeniden Rex mağazasının sahibi kişiliğini bularak, acıyan bir tavırla kaşlarını çattı: "Ah ne korkunç! Bu teşebbüsü sona erdirebilseydiniz, Japonya'da binlerce kişinin gözyaşı dökeceğini hiç düşünmediniz mi? Sizin gibi sevimli bir kız – ne yazık olurdu. Bir daha böyle bir şey yapmayacağınıza söz verin bana."

"Tabii anne, bir daha öyle aptallık etmem. Bundan

sonra, benim için gözyaşı dökeceklerini söylediğin insanlar için yaşayacağım. Anne, sen de ağlar mıydın?"

"Ağlamaz olur muyum hiç; neyse kapatalım bu konuyu artık."

Eskiden olsa, Fusako özel dedektife başvurmayı uğursuz bir başlangıç diye görürdü. Oysa şimdi inat olsun diye, Yoriko'nun müstakbel kocasını batıran dedektiflere gitmeye ve onlardan olumlu rapor almaya kararlıydı.

"Bakın ne diyeceğim..." diye başladı. "Yarın Bay Şibuya'yla Tokyo'ya gideceğiz. İşimiz bittikten sonra onu başımdan savar, sözünü ettiğimiz büroya uğrarım. Bana bir tanıtma mektubu yazabilir misiniz?"

"Seve seve yazarım." Yoriko az önce satın aldığı dolmakalemi aldı ve timsah derisi çantasını karıştırarak kartvizitini bulup çıkardı.

Fusako, bir hafta bir gün sonra Yoriko'yla uzun bir telefon konuşması yaptı. Sesi gurur doluydu: "Telefon edip teşekkürlerimi bildirmek istedim. Size minnettarım. Dediğinizi yaptım... Evet, büyük başarı, rapor gerçekten çok ilginç olmuş. Girdikleri bunca zahmet düşünülecek olursa, otuz bin yen az bile. Dinlemek ister misiniz? Yani vaktiniz var mı, demek istiyorum, öyleyse okuyayım:

'Özel Soruşturma Raporu. Müşterimizin isteği üzerine, Ryuji Tsukazaki hakkında yapılan soruşturmanın sonuçları aşağıdadır.

Bir: Söz konusu kişinin sabıka kaydı olup olmadığı, kadınlarla ilişkisi vb. Bu konuda edinilen bilgiler, müşterimize daha önce verilmiş bilgilere aynen uymaktadır. Annesi Masako, kendisi on yaşındayken ölmüştür. Babası Hajime, Tokyo'daki Katsuşita Belediyesi'nde çalışmıştır. Karısının ölümünden sonra yeniden evlenmemiş, bütün ömrünü tek oğlunu yetiştirip okutmaya adamıştır. Evleri

1945 Martı'ndaki bir hava saldırısında yıkılmıştır. Konumuz olan kişinin kız kardeşi Yoşiko, aynı yılın Mayıs ayında tifüsten ölmüştür. Kendisi Deniz Ticaret Yüksek Okulu'nu bitirmiş ve...'

Rapor böyle sürüp gidiyor. Çok kötü bir yazış biçimleri var, değil mi? Bazı yerlerini atlayarak okuyorum: '... söz konusu kişinin kadınlarla olan ilişkilerine gelince, hali hazırda hiçbir kadınla ilişkisi yoktur. Daha önce de herhangi bir kadınla beraber yaşadığı ya da uzun süreli veya açık seçik bir maceraya girdiği görülmemiştir...'

Bu sözler, sorunu çözümlüyor, öyle değil mi?

'... söz konusu kişi, bazı tuhaf eğilimler sahibiyse de, çalışma alanında bilinçli, sorumluluğunu bilen ve tamamen sağlıklı bir insandır: Ömründe hiç ciddi hastalık geçirmemiştir. Bugüne kadar yapılan soruşturma sonuçları, ailesinde herhangi bir ruhsal ya da kalıtsal hastalığın bulunmadığını göstermektedir...'

Bir şey daha vardı – hah burada işte: 'Hiç borcu yoktur. Hiçbir zaman işvereninden avans almamış ve borçlanmamıştır. Mali yönden sicili lekesizdir. Yalnızlıktan hoşlanan biri olarak tanınmaktadır. Topluluk içinde rahatsız olur. Bu nedenle beraber çalıştığı kişilerle her zaman iyi geçinmez...'

Önemli olan benimle iyi geçinebilmesidir zaten. Ya? Kapı çaldı. Telefonu kapatmalıyım. Ben sadece bu iyiliğiniz için teşekkür etmek istedim. Arayı fazla açmadan yine gelin.... Peki Ryuji? O da önerdiğiniz gibi, iki-üç gündür mağazaya geliyor. Yavaş yavaş işi öğrensin diye. Gelecek sefer gelişinizde onu da tanımış olursunuz... evet... evet, unutmam. Tekrar tekrar teşekkür ederim. Hoşça kalın."

4

Noboru'nun okulu ayın on birinde açıldı. Fakat o gün öğleden önce dersleri bitti. Çete, bütün tatil boyunca toplanamamıştı. Özellikle de Şef, ailesiyle birlikte Kansai bölgesine tatile gitmişti. Uzun aradan sonra yeniden bir araya gelmişlerdi. Okulda yemek yedikten sonra, Yamaşita Rıhtımı'nın her zaman boş olan uç iskelesine gitmeye karar verdiler.

Şef, "Belki orasının buz gibi olduğunu düşünüyorsunuz, ama yanılıyorsunuz," dedi. "Gidince göreceksiniz ya, rüzgâra karşı çok siperli bir yerdir."

Öğleden beri hava bulutlanmış, soğuk artmaya başlamıştı. Rıhtıma giden yoldan yürürken yüzlerine çarpan poyraz, dokunduğu yeri yakıyor, kesiyordu.

Uç tarafın dolgu işi çoktan bitmişti ama yeni iskelelerden birinin yapımı henüz devam ediyordu. Deniz kurşuni renkteydi. Ardı arkası kesilmez dalgalarla yıkanan üç şamandıra, çalkantılarla inip çıkıyordu. Limanın öte yakasında hayal meyal seçilen fabrikalar ormanından net görülebilen şeyler elektrik santralinin beş büyük bacasıydı. Fabrikaların gökyüzünün kurşuniliğine karışıp kaybolan çatıları üzerinde sarımtrak dumanlar tütüyordu. Rıhtımın sol yanına bakıldığında, limanın girişinde karşılıklı duran kırmızılı beyazlı deniz fenerleri bir tek

sütun halinde görünüyordu.

Sağ yanlarındaki sundurmaların ön tarafında, onarılamayacak hale gelmiş, beş-altı tonluk bir şilep demirliydi. Kıç tarafında gri bir bandıra asılıydı. Sundurmanın öte yanında, çocukların bulundukları yerden görünmeyen iskeleye yabancı bir gemi yanaşmıştı. Sundurmanın üzerinden geminin sadece beyaz direkleri görünüyordu. Direklerin hafif sallantısı, bu kasvetli görünüm içinde tek renkli hareketti.

Çocuklar, Şef'in rüzgâr siperi, diye söz ettiği şeyi hemen gördüler. Depodan rıhtımın ucuna kadar, her biri bir inek alabilecek büyüklükte yeşilli grili ambalaj sandıkları gelişigüzel diziliydi. Kalın çelik şeritlere sarılmış ve üzerlerine yabancı ihracatçıların etiketleri vurulmuş olan büyük tahta sandıklar rıhtıma atılıp bırakılmıştı.

Çocuklar sandık yığınının arasına daldılar, koşuşturup, birbirlerini kovalayarak oynamaya başladılar. Şef, yığının ortasında istediği gibi büyük bir sandık bulunca-ya dek, hepsi terden sırılsıklam olmuştu. Şef'in bulduğu sandığın yan tahtaları sökülmüştü, ama çelik şeritler yerinde duruyordu ve sandığın içi talaş kırıntılarına varıncaya kadar boşaltılıp temizlenmişti.

Şef çınlayan sesiyle, dört yana dağılmış olan çete üyelerini sandığa çağırdı. Üçü yere oturdu, üçü köşelerde durdu. Kollarını çelik şeritlere dayamışlardı. İçine girdikleri konteyner sanki bir vincin koluna asılıp, bulutlu gökyüzüne yükselecekmiş gibi geliyordu.

Sandığın tahtalarında çeşitli yazılar vardı. Hepsini yüksek sesle okudular: YAMAŞİTA PARKI'NDA BULUŞALIM – HER ŞEYİ UNUT, EĞLENMEYE BAK... Klasik şiirlerdeki birbirine bağlı dizeler gibi, her satır bir önceki satırda belirtilen düş ve umutları cevaplıyordu: AŞIK OLMAMIZ GEREK, ARKADAŞ – KADINLARI UNUT. ONLARA NE GEREK VAR? – DÜŞLERİNİ HİÇ AK-

LINDAN ÇIKARMA – MASMAVİ YÜREĞİMDE KARA BİR YARA VAR... Köşelerden birine sıkıştırılmış yazı genç bir denizcinin ürkek yüreğini ortaya vuruyordu: DEĞİŞTİM ARTIK. BAMBAŞKA BİR İNSAN OLDUM. Karakalemle çizilmiş bir şilep resminin dört köşesinden oklar çıkarılmıştı: Soldaki ok YOKOHAMA, sağdaki ok NEW YORK, üçüncü ok CENNET, dördüncüsü de CEHENNEM yazılı yeri işaret ediyordu. İngilizce yazılmış ve bir daire içine alınmış yazı da HERKES UNUTUR, diyordu. Yazıyı yazan altına kendi resmini de çizmişti. Ceketinin yakası kalkık, ağzında denizcilere özgü uzun bir pipo olan, hüzünlü bakışlı bir gemici. Yazı, denizcinin yalnızlığını ve özlemlerini dile getiriyordu. Aşırı bir melankoli içinde ve kendini ön plana alarak yazmıştı. Yazdıkları gerçekliğine inanılmayacak ölçüde klişeleşmiş şeylerdi. Kendinde var olduğunu düşlediği nitelikleri bir hayli abartarak sayıp dökmüştü.

Şef öfkeyle, "Bunların tümü yalan, zırva," dedi. Çocuksu, güçsüz, beyaz elini yumruk yapıp sandığın tahtasına indirdi. Onun ufacık elleri, bütün çocukların gözünde bir umutsuzluk simgesi halindeydi. Yalanlar bile yollarını keser olmuştu artık. Ama Şef bir seferinde dememiş miydi ki, dünyanın üzerine boydan boya bir "olanaksızlık" etiketi yapıştırılmıştır ve bunu çekip koparacak olan ancak kendileridir?

"Geçen seferden bu yana kahramanın ne işler yaptı, anlat bakalım Üç Numara? Geri döndüğü yolunda söylentiler var..." Şef, bütün gözlerin üzerine dikildiğini görüyor, soğuk bir tonda konuşuyordu. Konuşurken paltosunun cebinden deri eldivenleri çıkardı, giydi ve parlak kırmızı astarı görünecek biçimde koncunu dışa kıvırdı.

Noboru, bu konunun açılmasını hiç istemiyordu. Kısaca, "Geldi," dedi.

"Ya? Peki bu son seferinde *müthiş* bir şey yapmış mı bari?"

"Evet... Karayip Denizi'nde fırtınaya yakalanmış."

"Yok canım? Suya düşmüş sıçan gibi sırılsıklam olmuştur mutlak. Hani parktaki çeşmede yıkandığı gün olduğu gibi."

Bu söze hepsi kahkahalarla güldü. Noboru, kendisiyle alay ettiklerini görüyordu. Ama kendini çabucak topladı ve bir böceğin hareketini anlatan bilim adamı titizliğiyle, duygularını karıştırmadan Ryuji'nin yaptıklarını anlatmaya başladı.

Denizci, ocak ayının yedisine kadar evde dolanıp durmuştu. Noboru, Rakuyo'nun ayın beşinde yola çıktığını duyunca afallamış kalmıştı. Rakuyo'nun varlığıyla bütünleşmiş olan bu adam, geminin ayrılmaz parçası olan bu adam, kendini o güzel bütünden koparmış, kendi isteğiyle düşlerinden gemileri ve denizi silip atmıştı.

Noboru, tatil boyunca Ryuji'nin yanından ayrılmamış ve denizle ilgili hikâyeler dinleyerek, ötekilerin hiç bilemeyecekleri denizcilik bilgileri edinmişti. Ama onun istediği, bu bilgiler değil, günün birinde denizcinin hikâyeyi yarıda keserek, yeniden denize dönerken ardında bırakacağı mavi su damlalarıydı.

Deniz, gemiler ve okyanus seferlerinin hayali ancak bu mavi damlalarda var oluyordu. Ne var ki her geçen gün, kıyı düzeninin yeni bir kokusu siniyordu denizcinin üzerine: Ev kokusu, komşuların kokusu, rahat ve huzur kokusu, tavada kızaran balık kokusu, yerlerinden hiç oynatılmayan eşya ve süslemelerin kokusu, ev bütçesi hesaplamalarının ve hafta sonu gezintilerinin kokusu... Kara adamlarının üstüne sinmiş olan bütün kokular, ölüm kokusu.

Sonra yeni tasarılar uygulanmaya başlamıştı: Ryuji, Fusako'nun öğütlediği saçma sapan romanları ve sanat

kitaplarını okuyor; her akşam televizyonda verilen dersleri izleyerek, içinde hiçbir denizcilik teriminin yer almadığı derslerle İngilizce konuşmayı öğreniyor; mağaza yönetimi konusunda Fusako'nun anlattıklarını dinliyor; Fusako'nun ona yakıştırdığı "şık" İngiliz kostümlerine alışıyor; elbiseler, yelekler, paltolar diktiriyordu. Sonra Ocak ayının sekizinden itibaren, her gün mağazaya gitmeye başlamıştı. İlk gün, terzilerin alelacele yetiştirdikleri İngiliz tüvidi takımıyla neşeli, umutlu, hevesli bir havada çıkmıştı evden...

Noboru "hevesli" sözünü, dilinin ucunda buz parçası varmış gibi soğuklukla söyledi.

İki Numara, "Hevesli," diye onu taklit etti.

Çocuklar, Noboru'yu dinlerken gülmeyi bıraktılar. Durumun ne denli ciddi olduğunu yavaş yavaş kavrıyorlardı. Anlatılan hikâye onlara, birlikte paylaştıkları bir düşün sonunu ve yerine, boş, korkunç geleceğin geçişini belirliyordu. Belki de yanılmışlardı: Belki de "uç nokta" diye bir şey hiç yoktu.

İki sandığın arasındaki açıklıktan, liman ağzına yönelen bir motorun beyaz köpüklerle suları yarışını izlediler. Tekne gözden kaybolduktan sonra, motorun uğultusu uzun süre suyun üzerinde kaldı.

Şef, sandığın tahtalarına dayanarak, "Üç Numara," dedi, "o denizciyi yeniden kahraman yapmak ister misin?"

Noboru birden buz gibi oldu. Diz çöktü ve pabuçlarının burnuyla oynamaya başladı. Sonunda kaçamak bir cevap verdi: "Ama biliyor musunuz, denizci kasketini, fermuarlı ceketini ve eski, balıkçı yakalı kazağını dolabında saklıyor. Onları kaldırıp atmak istemediği açıkça görülüyor."

Şef, "Onu yeniden kahraman haline getirmenin tek bir yolu var," diye sözünü sürdürdü. Noboru'yu hiç duymamış gibiydi. "Ama bunun ne olduğunu şimdilik söyle-

yemem. Onun da zamanı gelecek, hem de çok yakında."

Şef üstü kapalı konuştuğu zamanlar, ötekilerin onu sıkıştırması, ne dediğini açıkça sorması yasaktı. Şef, konuyu hemen değiştirerek, kendinden söz etmeye başladı.

"Size tatilde neler yaptığımı anlatayım. Gittiğimiz gezi boyunca, uzun süredir ilk olarak sabahtan akşama kadar hep bizimkilerle burun buruna oturduk. Babalar! Hele bir düşünün, insanın midesini bulandırmaktan başka bir şeye yaramaz bu adamlar. Babalar kötülüğün ta kendisidir. İnsanoğlunda kötü olan ne varsa, hepsi babalarda bütünleşmiştir.

İyi baba diye bir şey olamaz, çünkü babalık görevi başlı başına kötü bir şeydir. Sert babalar, yumuşak babalar, anlayışlı babalar – al birini vur ötekine. Bize kendi aşağılık komplekslerini yüklemeye ve yolumuzu kesmeye çalışırlar. Kendi gerçekleştiremedikleri özlemlerini, öfkelerini, ülkülerini, kimseye açmadıkları güçsüzlüklerini, günahlarını, baldan tatlı düşlerini ve kendilerinin hiçbir zaman uygulama yürekliliğini gösteremedikleri yaşam ilkelerini – bütün bu süprüntüleri bizim omuzlarımıza yüklemek isterler! Benimki gibi, en umursamaz, en ilgisiz babalar bile ötekilerden farklı değildir. Çocuklarıyla hiç ilgilenmedikleri için vicdan azabı çekerler ve çocuklarının bu acıyı anlamasını, kendilerine acımasını beklerler!

Yılbaşı günü Kyoto'daki Araşi Yama'ya gittik. Ay Köprüsü'nü geçerken ona bir soru sordum: 'Baba, yaşamın amacı var mıdır?' dedim. Sözü nereye vardırmak istediğimi anlıyorsunuz, değil mi? *Baba, yaşamayı sürdürmen için bana bir tek neden gösterebilir misin? En kısa sürede yok olman daha doğru olmaz mı?* demek istiyordum. Ama onun gibiler, ince imaları kavrayamaz. Şaşırdı, gözleri yerinden uğradı, suratıma bakakaldı. Yetişkin insanların o gülünç şaşkınlığından nefret ediyorum. Sonunda ne dese beğenirsiniz? 'Oğlum, yaşam boyunca

amaçlayacağın şeyi kimse veremez sana, amacını kendin belirlersin,' dedi.

Bu budalalığa ne buyurulur! Sanki adam bir düğmeye bastı ve bütün babalara yaraşan sözler kendiliğinden dökülüverdi. Böyle sözler ederken, hiç babalarınızın gözüne baktınız mı? Yaratıcı olan her şeyden kuşkulanırlar. Dünyayı avuçlarına alabilecekleri bir anlamsızlığa indirgemek isterler. Baba demek, gerçekleri gizleyen bir makine demektir. Çocuklara yalanlar düzmeye yarayan bir makine; daha da beteri, kendilerinin gerçeği temsil ettiğine de için için inanırlar.

Babalar, bu dünyanın karasinekleridir. Fırsat kollayarak tepemizde dolanıp dururlar ve çürümüş, yozlaşmış bir şey gördüler mi hemen orada yuvalanırlar. Bütün dünyaya, anamızı belle diklerini yayan pis, iğrenç karasinekler. Bizim özgürlüğümüzü, bizim yeteneklerimizi kısıtlamak için yapmayacakları yoktur. Kendilerine kurdukları o pis şehirleri korumak için yapmayacakları yoktur."

İki Numara, kollarını dizlerine dolamış oturuyordu. "Bizim moruk bana yine havalı tüfek almıyor," diye söylendi.

"Almayacak zaten. Üstelik tüfek alan bir babanın da en az almayan babalar kadar kötü olduğunu anlamanın sırasıdır."

"Babam dün yine dövdü beni. Yılbaşından beri bu üçüncü oluyor," dedi Bir Numara.

Noboru dehşet içinde, "Dövdü mü?" diye sordu.

"Suratımı tokatlıyor. Bazen de yumruk atıyor."

"Peki, neden bir şey yapmıyorsun?"

"Onu alt edecek gücüm yok da ondan."

"Öyleyse – neden..." –Noboru'nun yüzü kıpkırmızı kesilmişti. Bağırarak konuşuyordu– "ekmeğine sürdüğü tereyağına potasyum siyanür ya da ona benzer bir şey katmıyorsun!"

"Dövülmekten daha beteri de vardır." Şef'in ince, kırmızı üst dudağı kıvrıldı. "Dövülmekten daha beter bir yığın şey vardır, ama sen bilmiyorsun. Sen şanslısın. Baban ölünce senin özel bir yerin oldu. Yine de, dünyadaki kötülüğü senin de bilmen gerekir, yoksa hiçbir zaman gerçekten güçlü olamazsın."

Dört Numara, "Benim moruk eve hep sarhoş geliyor, sonra da annemi hırpalıyor," dedi. "Bir seferinde annemi korumaya çalışınca, kâğıt gibi bembeyaz kesildi, dişlerini göstere göstere, 'Sen bu işe karışma. Annenin zevkini elinden almak mı istiyorsun?' dedi. Ama artık elimden kurtulamaz. Ona karşı öyle bir koz buldum ki. Üç tane metresi varmış."

Beş Numara, "Benim babam dua etmekten başka bir şey yapmaz," dedi.

Noboru ne için dua ettiğini sordu.

"Bilmem ki, ailemizin güvenliği için, dünyanın huzura, bolluğa kavuşması için – buna benzer şeyler işte. Bizim örnek bir aile olduğumuzu sanıyor. İşin kötüsü, annemı de buna inandırdı. Ev baştan aşağı pırıl pırıl ve dürüst olmak gerekirse iyi şeylerle dolup taşıyor. Hatta çalıp da günaha girmesinler diye çatı arasındaki farelere yem veriyoruz. Yemek bitince ne oluyor, biliyor musunuz? Herkes eğilip tabağını yalıyor. Tanrı nimetinin zerresi ziyan olmamalıymış sözümona."

"Baban tabağı yalamanızı mı emrediyor?"

"Babam hiçbir şeyi *zorla* yaptırmaz. Önce kendisi yapar, herkes de ona bakıp onun yaptıklarını kopya etmeye başlar... Sen gerçekten de şanslısın Noboru, ne denli şükretsen azdır."

Noboru bir yandan ötekilerin uğraşmak zorunda kaldığı mikropların kendi başında olmadığına seviniyor, bir yandan da kendi talihinin nasıl pamuk ipliğine bağlı olduğunu düşündükçe titriyordu. Adını koyamadığı bir

şey, onu kötülükten uzak tutmuştu. Saflığı, yeni doğan ay kadar kirletilmemişti. Noboru'nun saflığı dünyayı araştıran antenlerini çevreye yaymıştı. Bu antenler ne zaman yakalanacak, dünya ne zaman ufalacak ve bir deli gömleği gibi saracaktı Noboru'yu? O günün pek uzakta olmadığını biliyor; daha şimdiden içinde çılgın bir cesaretin kabardığını duyuyordu...

Şef, Noboru'nun yüzünü görmemek için arkasını dönmüştü. Konteynerlerin arasındaki yarıktan, kurşuni ufku saran bulutlara ve dumana bakıyordu. Ufak sivri ön dişleriyle, deri eldiveninin kırmızı astarını dişledi.

5

Annesinin tutumu değişti. Daha bir şefkatli, daha bir sevecen oldu. Onun ihtiyaçlarına daha çok zaman ayırmaya başladı. Hiç kuşkusuz bütün bunlar, Noboru'nun kabullenmekte zorluk çekeceği bir şeye girizgâhtı.

Bir akşam Noboru iyi geceler dileyip odasına çıkarken, Fusako merdivenlerde ona yetişti. Elinde bir anahtarlık vardı. "Anahtar – az kaldı unutuyordum anahtarı!" dedi. Noboru, annesinin bu sözlerinde doğal olmayan bir şeyler sezinledi. Her zaman onunla beraber yukarı çıkar, odayı kendisi kilitlerdi. Kimi akşamlar neşeli, kimi akşamlar somurtkan olurdu. Ama ilk kez anahtardan söz ediyordu.

Tam o sırada, kızıl kahverengi ekose ropdöşambrını giymiş, oturma odasında oturan ve *Mağazu Yönetimi* diye bir kitap okuyan Ryuji, konuşulanları duymuş gibi başını kaldırdı ve Fusako'ya seslendi.

Fusako merdivenden döndü, "Efendim, Ryuji?" dedi. Noboru, annesinin sesindeki tatlılığı duyunca ürperdi.

"Artık çocuğun kapısını kilitlemekten vazgeçsen olmaz mı? Noboru ufacık çocuk değil; ne yapması, ne yapmaması gerektiğini bilir. Öyle değil mi, Noboru?"

Oturma odasından gelen gür ses merdivenlerde çınladı. Noboru merdivenin üst başında, karanlıkta, tetikte-

ki hayvanlar gibi suskun, gözleri parlayarak duruyordu. Yumuşaklığını sürdüren Fusako, cevap vermediği için bile azarlamadı onu.

Noboru'yu odasına sokarken, "Bundan sonra kapını kilitlemeyeceğim canım," dedi. Ertesi günün ders programına bakarak masanın üzerindeki kitapları gözden geçirdi, kalemlerin ucunu kontrol etti. Ryuji her akşam Noboru'nun matematik ödevlerine yardım ediyordu. Notları düzelmişti. Odaya çekidüzen vererek oradan oraya gidip gelen Fusako'nun gövdesi öylesine hafif, hareketleri öylesine akıcıydı ki, ona bakmak sualtı balesi seyretmeye benziyordu. Sonunda iyi geceler dileyip çıktı. Kilidin alışılmış tıkırtısı duyulmadı.

Noboru yalnız kaldığı an büyük bir huzursuzluk duydu. Kendisine oynanılan oyunu anlamıştı. Fakat bu onu rahatlatmadı.

Tuzaktı bu, tavşanlara kurdukları gibi bir tuzak. Büyükler, ökseye düşen hayvanın öfkesini ve ininin alışılmış kokusunu, bir boyun eğmeye, hoşgörüye dönüştürmesini bekliyordu. Çok kurnazca hazırlanmış bir tuzaktı bu. Ama tuzağa yakalanan tavşan, artık tavşan olmaktan çıkmıştı.

Kilitsiz odada olmaktan duyduğu tedirginlik, pijamasını boğazına kadar düğmelediği halde Noboru'nun titremesine yol açıyordu. Onu eğitmeye başlıyorlardı demek. O korkunç, o yıkıcı eğitim başlıyordu demek. On dört yaşına girmek üzere olan bir çocuğu *büyümeye* zorlamak. *Olgunluk*, ya da Şef'in deyimiyle *çürümeye* zorlamak. Noboru'nun ateşler içindeki beyni bir olursuzluğu zorluyordu: Aynı anda hem odanın içinde kalmanın, hem de dışarı çıkıp kapıyı kilitlemenin bir yolu var mıdır?

Birkaç gün sonra okuldan geldiğinde, Ryuji ile Fusako'yu sokağa gitmek üzere giyinmiş buldu. Hep birlikte

sinemaya gideceklerini söylediler. Noboru bunu duyunca çok sevindi. Çünkü görmeyi çok istediği yetmiş milimetrelik bir film oynuyordu.

Sinemadan çıktıktan sonra Çin mahallesinde bir lokantaya gittiler ve üst kattaki özel salonda yemek yediler. Noboru Çin yemeklerini beğendi, hele masanın ortasına konulan ve boyuna döndürülen, yemek dolu tahta tepsiye bayıldı.

Bütün yemekler sofraya geldiği zaman, Ryuji gözüyle Fusako'ya işaret etti. Fusako o ânı ayık yaşamaya hazır değildi ki, oturduklarından beri Çinlilerin ünlü Lao-çu şarabından içiyordu. Gözleri hafiften kızarmıştı bile.

Noboru, büyüklerin kendisine bu denli sevecen davranmalarına alışık değildi. Onların, kendi yanında böylesine gülünç denilebilecek kadar çekingen olduklarını da hiç görmemişti. Büyüklere özgü bir tören vardı sanki. Kendisine ne söyleyeceklerini biliyor ve bu, onu hiç ilgilendirmiyordu. Ama ona kolayca ürkebilen, dünyadan habersiz, saf bir yavru kuş gibi davranmaları onu eğlendiriyordu, gerçekten görülecek manzaraydı bu. Ürkek kuş yavrusunu tabağın içine oturtmuşlar, ona acı vermeden nasıl edip de yüreğini koparsalar, yeseler diye kolluyor gibiydiler.

Ryuji ile annesinin düşlerindeki sevimli Noboru tiplemesi hiç de fena değildi. Ama bunun için mağdur rolü yapması gerekiyordu.

Sonunda Fusako, "Noboru, yavrum. Anneciğinin söyleyeceklerini iyi dinlemeni istiyorum. Çünkü bunlar çok önemli..." diye söze başladı. "Bundan sonra yine baban olacak. Bay Tsukazaki senin yeni baban oluyor."

Noboru annesini dinlerken yüzünden herhangi bir şey belli etmemeyi ve sonunda da çok şaşırmış görünmeyi becerdi. O âna kadar her şey iyi gitti. Ama bu sözleri izleyen akıl almaz saçmalığı hiç beklemiyordu:

"Öz baban çok iyi bir insandı. Öldüğü zaman sen sekiz yaşında olduğuna göre onunla ilgili özlediğin çok şey olduğunu düşünüyorum. Ama bu son beş yıl içinde anneciğinin nasıl yalnız olduğunu bilemezsin. Biliyorum, sen de yalnızdın. Ve ikimizin de yeni bir babaya muhtaç olduğumuzu kendi kendine düşünmüş olmalısın. İkimizin iyiliği için de, güçlü, kibar, mükemmel bir baba istediğimi anlamanı istiyorum yavrum. Böyle birini bulmak zordu, hele baban dürüst ve mükemmel biri olduğu için, ondan sonra birini seçebilmek daha da zor oldu. Sen artık büyüdün, bu beş yılın ikimiz için de nasıl çetin, nasıl yalnız geçtiğini biliyorsun..." Fusako çantasından Hong Kong malı bir mendil çıkarıp ağlamaya başladı. Gerçekten de çok saçmaydı bütün bunlar.

"Ne yaptımsa senin için yaptım, yavrum – her şeyi senin için yaptım. Dünyada Bay Tsukazaki kadar güçlü, kibar ve her yönden kusursuz kimse yoktur. Noboru, artık Bay Tsukazaki'ye baba demeni istiyorum. Gelecek ayın başında evleneceğiz ve bütün dostlarımızı çağırıp güzel bir parti vereceğiz."

Ryuji, gözlerini Noboru'nun donuk suratından kaçırmış, içki içiyordu. Lao-çu şarabına toz şeker koyuyor, karıştırıyor, içiyor, sonra kadehi yeniden dolduruyordu. Çocuğa, pişkin, arsız görünmekten kaçınıyordu.

Noboru, kendisine acıdıkları ölçüde ondan çekindiklerini, ürktüklerini de biliyordu. Bu korku onu keyiflendiriyordu. Yüreğinin bütün katılığını, bütün donukluğunu büyüklere aktarıp ödeştikten sonra, ağzının kenarlarını bükerek gülümsedi. Ödevini yapmadan okula gelen, ama uçurumdan atlamaya hazır bir güven içinde olan öğrencilerin gülümsemesini andırıyordu bu. Kırmızı formika masanın karşısında oturan Ryuji, gözünün ucuyla bu gülümsemeyi gördü. Yine bir yanlış anlayış, yanlış yorum takılmış aklına. Ryuji'nin yüzüne yayılan

gülümseme, ıslak gömlekle parkın orada karşılarına çıkıp, Noboru'yu küçük düşürdüğü günkü sırıtışının aynıydı.

"Tamam öyleyse. Ben de bundan sonra sana Noboru demem, oğlum derim. Ne dersin oğlum? Hadi babanın elini sık." Ryuji elini uzattı. Noboru sualtında ilerlemeye çalışıyormuş gibi ona uzanmaya çabaladı. Ne denli uzanırsa uzansın, Ryuji'nir parmaklarına dokunamayacak gibiydi. Sonunda elleri birbirini buldu. Kalın parmaklar Noboru'nunkilere sarıldı ve el sıkıştılar. Noboru bir girdabın kendini yakaladığını ve o en çok korktuğu biçimsiz, anlamsız dünyaya doğru savurduğunu duydu...

O gece, Fusako odadan çıkıp kapıyı kilitlemeden kapatınca, Noboru çılgına döndü. "Katı yürekli... Bir çapa kadar katı..." diye kendi kendine tekrarladı durdu ve katı yüreğini eline alıp bakmak istedi. Bir demir çapa kadar katı yüreğini.

Annesi odadan çıkmadan önce gaz sobasını söndürmüştü. Şimdi sıcakla soğuk, havada birbirine karışmıştı. Çabucak dişlerini fırçalayıp, pijamasını giyip yatağa girerse, her şey yoluna girecekti.

Oysa, balıkçı yakalı kazağını çıkarmak bile tüketici bir angarya gibi geliyordu. Annesinin yeniden gelmesini, unuttuğu bir şeyi söylemek için tekrar odasına girmesini hiç bu denli istememişti. Ona hiç böylesine öfkelenmemişti de...

Noboru, giderek artan soğukta durdu bekledi. Beklemekten usanınca, anlamsız düşler kurmaya başladı. Güya annesi yeniden odaya gelmiş de bağırıyormuş: "Hepsi yalandı. Seni kandırdığım için özür dilerim. Bağışlayacak mısın beni? Pek tabii ki evlenmeyeceğiz. Öyle bir şey yapacak olursak dünyalar yıkılır: Limanda on tanker batar, binlerce tren yoldan çıkar, şehirdeki bütün camlar paramparça olur ve bütün güller kömür karasına döner."

Oysa annesi gelmedi. Sonunda Noboru, annesinin

tekrar odaya gelmesi halinde başına iş açacak bir şey yapmaya karar verdi. Artık nedenlerle sonuçları birbirinden ayırt edemez olmuştu. Büyük olasılıkla annesine duyduğu bu gereksiz özlem, annesine acı vermek isteğinden doğuyordu, o acıyı kendisi paylaşmak zorunda kalsa da durum böyleydi.

İçinde kabaran gözüpeklik ürkütücüydü: Elleri titremeye başladı. Fusako kapısını kilitlemekten vazgeçtiği geceden beri Noboru çekmeceye elini sürmemişti. Bunun nedeni vardı: Ryuji'nin Otuz Aralık sabahı gelmesinden kısa süre sonra, Noboru delikten onları gözetlemiş, birleşen gövdelerin baş döndürücü doruğa erişmelerini seyretmişti. Ne var ki, güpegündüz, üstelik kapıyı bile kilitlemeden deliğe göz uydurmanın tehlikesi, Noboru'nun cesaretini kırmış, bu tehlikeyi bir daha göze alamamıştı.

Oysa şimdi bela arıyor, ufak çapta bir devrim yapmayı düşlüyordu. Eğer kendisi bir dâhiyse ve dünya da boşluktan başka bir şey değilse, neden bunu kanıtlama yeteneği olmasındı? Büyüklerin sarsılmaz inanç duydukları sırça köşkü hafifçe çatlatması yeterdi.

Noboru konsolun yanına gitti. Çekmecenin sapına yapıştı. Başka zaman olsa çekmeceyi hiç gürültüsüz çeker çıkarırdı. Oysa bu kez tuttuğu gibi çekti ve gürültüyle yere bıraktı. Sonra durdu, dinledi. Evin hiçbir yanından ses gelmiyor, merdivenleri çıkan ayak sesleri duyulmuyordu. Yüreğinin gümbürtüsü dışında mutlak bir sessizlik vardı.

Noboru saatine baktı. Daha ondu. Sonra Noboru'nun aklına başka bir şey geldi. Ödevlerini konsolun içinde oturup yapacaktı. Ne güzel bir alay etme biçimiydi bu ve büyüklerin kuşkularındaki kötü niyeti ne güzel alaya almaktı.

El fenerini ve İngilizce kelimelerin yazılı olduğu fişleri alıp konsolun içine kıvrıldı. Gizemli bir güç annesini

odaya çekecekti. Annesi onu konsolun içinde bulacak ve niyetinin ne olduğunu anlayacaktı. Utanç ve öfkeden çılgına dönecekti. Noboru'yu oradan çekip çıkaracak, yüzünü tokatlayacaktı. O zaman Noboru elindeki fişleri gösterecek ve kuzular kadar saf saf bakarak, "Peki ama, ne yaptım ben? Ders çalışıyordum. Ufak yerde insan dikkatini daha iyi toplayabiliyor..." diyecekti. Düşlemeyi bıraktı. Tozlu havayı yutarak güldü.

Konsolun içine girdiği anda soğukkanlılığına yeniden kavuşmuştu. Az önceki titremesi ve korkusu şimdi gülünç geliyordu. Hatta orada gerçekten de iyi ders çalışabileceğini düşünüyordu. Hoş, ne fark ederdi zaten? Nasıl olsa burası dünyanın ucuydu. Noboru burada olduğu sürece çıplak evrenle bağıntı kurabiliyordu. Ne kadar uzağa gidilirse gidilsin, bu noktanın ötesinde bir kaçış olanaksızdı.

Noboru o daracık yerde kollarını bükerek, el fenerinin ışığında fişleri okumaya başladı.

Terk etmek

Artık bu kelimeyi iyice biliyordu.

Yetenek

Bunun *deha*'dan farkı var mıydı?

Borda

Yine gemi. Noboru, Ryuji'nin sefere çıktığı gün, güvertede duyulan hoparlör sesini düşündü. Sonra o uzun, altın sesli düdük sesini duyar gibi oldu. Bir umutsuzluk çığlığına benzeyen düdük sesini.

Yok olmak

Mutlak

Elindeki feneri söndürmeden ve farkına varmadan uykuya daldı.

Ryuji ile Fusako yatak odasına çıktıklarında gece yarısına geliyordu. Yemekte yaptıkları açıklama ikisine de

rahatlık getirmişti ve yeni bir dönemin başladığını duyuyorlardı.

Ama yatma zamanı gelince, Fusako tuhaf bir utangaçlığa kapıldı. Bütün akşam boyunca önemli sorunlardan söz etmiş, yakınlığın getirdiği duygulara pek az değinmişti. Şimdi bir huzur ve sükûn duygusunun yanı sıra, adlandıramadığı, kutsal bir şeyin varlığı önünde utangaçlık duyuyordu.

Fusako, Ryuji'nin beğendiği siyah geceliği giyip yatağa girdi ve Ryuji'nin aydınlığı yeğlemesine ilk kez karşı çıkarak bütün ışıkları söndürmesini istedi. Ryuji karanlıkta kucakladı onu.

Sona erdiği zaman, Fusako, "Işıklar sönük olursa utanmam sanmıştım," dedi. "Oysa tam tersi oldu. Karanlık koskocaman bir göz oluyor ve her an gözetleniyormuş duygusunu veriyor insana."

Ryuji onun bu sinirli haline güldü. Odaya göz attı. Pencerelerdeki perdeler, sokağın ışıklarını engelliyordu. Köşede yanan gaz sobasından solgun, mavimsi bir ışık geliyordu. Uzak bir kasabanın üzerine çöken gecelerin rengini andırıyordu. Karyolanın pirinç arkalıkları, karanlıkta hafif bir parlaklıkla titreşiyordu.

Sonra Ryuji'nin gözü, bitişik odayı ayıran duvardaki kaplamaya ilişti. Oyma süslemeli kaplamanın bir noktasından odaya ışık giriyordu.

Ryuji, "O nedir acaba?" dedi. "Noboru daha yatmadı mı dersin? Burası iyice onarılmak ister. Yarın sabah orayı tıkasam iyi olacak."

Fusako, sokmaya hazırlanan yılanın kıvrılması gibi, çıplak, beyaz boynunu uzattı ve ışığın geldiği noktaya baktı. Bakar bakmaz da olanları kavradı. Bir hamlede yataktan fırladı, sırtına sabahlığını geçirdi, sonra tek söz etmeden odadan çıktı. Ryuji hemen arkasından seslendi, ama cevap alamadı.

Önce Noboru'nun kapısının açıldığını duydu. Bir müddet sessizlik oldu. Sonra da Fusako'nun ağlama sesine benzeyen bir ses duyuldu. Ryuji yataktan kalktı. İçeri gidip gitmemeye karar veremeden, karanlıkta bir aşağı bir yukarı gezindi. Sonunda pencerenin önündeki kanepeye oturarak bir sigara yaktı.

Pantolonunun arkasından tutulup hırsla çekmeceden dışarı çekilen Noboru şaşkınlıkla uyandı. Bir an ne olduğunu anlayamadı. Annesinin ince, yumuşak elleri burnuna, ağzına, dudaklarına inip inip kalkıyordu. Noboru gözlerini açamıyordu. Annesi ilk kez ona vuruyordu.

Noboru, çekmecenin içinden saçılmış gömleklerinin, çamaşırların ortasında, hiç kımıldamadan yatıyordu. Annesinin bu denli güçlü olduğunu aklından geçirmemişti.

Sonunda, başını kaldırdı, soluk soluğa kendisini süzen annesine bakabildi.

Koyu mavi sabahlığının etekleri iyice açılmıştı. Belden aşağısındaki şişkin yer, ürkütücü ve alabildiğine kabarık görünüyordu. Giderek incelen bu somutluğun üzerinde annesinin yüzü vardı: Soluk soluğa, acıyla buruşmuş, bir anda yaşlanmış ve gözyaşları içinde bir yüz. Çok uzaklarda görünen tavandaki ampul, annesinin dağınık saçlarını çılgın bir haleyle kuşatıyordu.

Noboru bütün bunları bir bakışta gördü ve donmuş beyninin gerilerinde bir anı kıpırdadı: Bu anı sanki çok eskiden yaşamıştı. Hiç kuşkusuz, bu, düşlerinde sık sık gördüğü cezalandırma sahnesiydi.

Annesi hıçkırmaya başladı ve gözyaşlarının arasından ona bakmaya devam ederek, Noboru'nun güçlükle anlayabildiği bir tonda konuşmaya başladı: "Ne aşağılık, ne alçakça bir şey bu! Benim oğlum, öz oğlum, böyle bir şey yapsın –böyle iğrenç bir şey– şuracıkta ölebilirim! Noboru, bana bunu nasıl yapabildin!"

Noboru, İngilizce çalıştığını söyleme istediğini duy-

madı ve buna şaşırdı. Hoş, söylese de artık fark etmezdi. Annesi yanılmamıştı. Sülüklerden daha fazla ürktüğü "gerçeğe" dokunmuştu. Bir bakıma, bu onları hiç olmadıkları oranda bir eşitliğe getiriyordu. Bir çeşit duygu ortaklaşmasıydı sanki. Noboru, ellerini alev alev yanan yanaklarına bastırarak, öylesine yakınına gelmiş bir insanın bir saniye içinde böylesine erişilmez bir uzaklığa nasıl çekilebildiğini seyretti. Annesinin acısına ve öfkesine yol açan şey, gerçeği anlaması değildi. Noboru, annesinin utanç ve umutsuzluğunun, bir çeşit önyargıdan doğduğunu biliyordu. Annesi gerçeği yorumlamakta acele etmişti. Ve bütün öfkesinin nedeni bu alelade yorum olduğu halde, Noboru'nun özür olarak göstereceği hiçbir şey işe yaramayacaktı.

Sonunda Fusako alçak sesle, "Sanırım ben bu işle başa çıkamayacağım," dedi. "İnsana böylesine ürküntü veren bir çocuğa dayanamam ben... Hele sen dur bir dakika! Bir daha böyle bir şeyi aklından geçirmemen için baban bir güzel cezalandırsın seni." Fusako, bu tehdidin Noboru'yu ağlatacağını ve çocuğun özür dileyeceğini sanıyordu.

Ama az önceki kararlılığını yitirdi. İlk olarak, bu sorunu daha sonra ele almayı düşündü. Ryuji odaya girmeden önce Noboru'ya özür diletebilirse, olayın ayrıntılarını Ryuji'ye anlatmak zorunda kalmaz ve ana olarak onurunu korumuş olurdu. Bu durumda oğlunun bir an önce ağlaması ve özür dilemesi gerekiyordu. Ama sorunu çözümlemek için ana oğul bir olup suç ortaklığı etmelerini öneremezdi. Çünkü babasının onu cezalandıracağını söylemişti bir kez. Susup beklemekten başka yapılacak şey yoktu.

Ama Noboru tek söz etmedi. Şimdi onu ilgilendiren tek şey, harekete geçmiş olan büyük makinenin varacağı son noktaydı. Konsolun içindeki o karanlık delikte, kendi

dünyasının en uç sınırında, denizlerin ve çöllerin bitim noktasında durmuştu. Ve oradaki her şey yaşamı koparıp götürdüğü için, orada bulunmasından dolayı cezalandırılacağı için, artık insanların sıcak dünyasına dönemez; onların gözyaşıyla sulanmış bahçelerine bakamazdı. Geminin düdük sesinde somutlaşan insanla.ın o güzel doruk noktası önünde and içtikten, o yaz gecesi gözctleme deliğinden gördüğü düzenin temsilcileri önünde and içtikten sonra, artık geri dönemezdi.

Kapı yavaşça açıldı ve Ryuji kafasını uzattı.

Fusako, kendisinin ve oğlunun fırsatı kaçırdıklarını anladı ve yeniden öfkelendi. Ryuji ya bu işe hiç karışmayacaktı ya da başlangıçta onunla birlikte girecekti odaya.

Ryuji'nin odaya usulca süzülmesine sinirlenen ve duygularını dengelemeye çalışan Fusako, Noboru'ya büsbütün öfkelendi.

Ryuji yavaşça odaya girerken, "Neler oluyor?" dedi.

"Onu azarla lütfen, babası. Bu çocuk dayak yemezse, içindeki kötülük daha da beter olacak. Konsolun içindeki delikten bizim yatak odamızı gözetliyordu."

"Öyle mi, oğlum?" Ryuji'nin sesinde öfke yoktu.

Noboru yattığı yerden, evet gibilerden başını salladı.

"Evet... herhalde bu fikir birdenbire aklına geldi ve ilk bu gece denedin, değil mi?"

Noboru başını iki yana salladı.

"Ya? Demek aynı işi daha önce de bir veya iki kez yaptın?"

Noboru yine hayır anlamında başını salladı.

"Öyleyse sürekli yapıyordun?"

Çocuğun başını önüne eğmesi üzerine Fusako ile Ryuji düşünmeksizin bakıştılar. O bakışmalarda Ryuji'nin düşlediği kara insanlarına özgü yaşam ve Fusako'nun inandığı saygıdeğer aile yuvası mavi ışıklar altında gümbürtüyle çöküyordu. Keyifli bir halde bu durumu düşleyen No-

boru heyecana kapılarak, duygularına gem vurmayı bilememişti. Çünkü çok daha büyük bir tepki bekliyordu.

Ryuji, sadece, "Evet, anlıyorum," dedi. Elleri ropdöşambrının ceplerindeydi. Altından görünen kıllı bacakları, Noboru'nun burnunun dibinde duruyordu.

Şimdi Ryuji baba olarak karar vermek zorundaydı. Karadaki yaşantısının ilk zorunlu kararıydı bu. Ne var ki, denizin öfkesini hatırlamak, karayla ilgili kavramlarını bulandırıyor, karada yaşayanları hep yumuşaklıkla düşünüyor, bu yüzden de sorunu ele almak isterken içgüdüsü bocalıyordu. Çocuğu dövmek kolaydı, oysa önünde çetin bir gelecek uzanıyordu. Onların kendisine duydukları sevgiyi soylulukla kabullenmesi, onları günlük dertlerden, çözümsüzlüklerden kurtarması, günlük hesapları dengelemesi gerekti. Belli belirsiz de olsa kendisinden beklenilen şey, ana ile oğulun anlaşılamaz duygularını anlamak, bu geceki gibi akla gelmez bir durum bile olsa olayların nedenlerini kavramak ve kusursuz bir öğretici olmaktı. Burada uğraşmak zorunda olduğu denizin fırtınası değil, karada esen hafif yeldi.

Ryuji farkına varmasa da, denizin uzak etkisinden kaçınamıyordu. En soylu duyguları, en kötülerinden ayırt edemez olmuş ve karada ölüm kalım meselesi olayların cereyan etmeyeceğinden kuşkulanmaya başlamıştı. Gerçekçi bir karara varmak için ne denli çaba gösterirse göstersin, karayla ilgili konular düşlerdeki fantazilerden sıyrılamıyordu.

Her şeyden önce, Fusako'nun Noboru'yu dövmesi yolundaki isteğini yüzeysel bir yorumla kabullenip uygulaması yanlış olurdu. Fusako, önünde sonunda onun ılımlı tutumundan hoşnut kalacaktı. Üstelik Ryuji babalık içgüdüsüne inanıyordu. Bu huzur bozucu, suskun, büyümüş de küçülmüş çocukla, içtenlikle sevmediği bu çocukla sadece ödev duygusu içinde ilgilenmek fikrini

kafasından atmaya çalışan Ryuji, gerçekten babacan bir sevgi duyduğuna kendini inandırmaya çabalıyordu. Üstelik bu duyguyu ilk kez keşfediyormuş gibiydi ve sevgisinin apansız ortaya çıkışına şaşırıyordu.

Tekrar, "Anlıyorum," diyerek yavaşça yere oturdu, bağdaş kurdu.

"Sen de otur, annesi. Düşündüm de, bu olayda tek suçlanacak kişinin Noboru olmadığına karar verdim. Ben bu eve gelince, senin yaşantın da değişti, oğlum. Benim gelmem yanlış değildi, ama senin yaşantının tamamen değiştiğini de yadsıyamayız. Ortaokula giden bir çocuğun, yaşamındaki değişmeleri merak etmesi de doğaldır. Yaptığın hareket yanlıştı, bunun su götürür yanı yok. Ama bundan sonra bu merakını derslerine yöneltmeni istiyorum. Anlıyor musun?

Gördüklerin konusunda bir şey söylemen veya sorman gerekmez. Artık çocuk değilsin ve günün birinde üçümüz birlikte oturup burada olanlara beraberce güleceğiz. Annesi, artık sen de sakinleş bakalım. Geçmişi unutacağız. El ele verip mutlulukla geleceğe bakacağız. Yarın sabah o deliği tıkayacağım ve hepimiz bu tatsız olayı unutacağız. Tamam mı? Sen ne dersin, Noboru?"

Noboru dinliyor, soluğu kesilecekmiş gibi oluyordu. *Bu adam böyle sözler edebilir mi? Bir zamanlar öylesine parlak bir kahraman olan adam bu mu?*

Ryuji'nin ağzından çıkan her söz ateş gibi yakıyordu. Noboru, annesinin bağırdığı gibi bağırmak istiyordu: *Bana bunu nasıl yapabildin?* Denizci söylememesi gereken şeyleri söylüyordu. Tatlı sesle söylenen bir yığın soysuz söz, kokuşmuş izbelerde yaşayanların ağızlarına yaraşan sözler, Ryuji'nin kıyamet gününe kadar ağzına almaması gereken sözler. Oysa Ryuji hiç sıkılmadan, gururla konuşuyordu. Çünkü kendine inanıyor, kabullendiği baba rolü onu tatmin ediyordu.

Tatmin ol! diye düşündü Noboru, midesinin bulandığını hissederek. Yarın Ryuji'nin kökleşmiş elleri, bir pazar günü evi onarmaya kalkışan baba elleri, bir zamanlar kendisinin kanıtladığı o evrensel aydınlığa açılan daracık kapıyı örtecekti.

"Tamam mı? Ne diyorsun, oğlum?" Ryuji elini Noboru'nun omzuna atarak sözünü bitirdi. Noboru omzunu çekip kurtarmak istedi, yapamadı. Şef'in haklı olduğunu düşünüyordu: Bu dünyada dövülmekten daha beteri de vardı.

6

Noboru, Şef'ten olağanüstü bir toplantı yapmalarını istedi. Okuldan eve dönerlerken, yabancıların gömüldüğü mezarlığın bitişiğindeki Belediye'ye ait yüzme havuzunda toplandılar.

Havuza varmak için, devasa meşe ağaçlarıyla kaplı, at sağrısına benzeyen bir tepeye tırmanmak gerekiyordu. Yarı yolda durdular ve yeşil ağaçlar arasından kış güneşinde kuvars gibi parıldayan mezar taşlarını seyrettiler.

Tepenin bu noktasından bakıldığı zaman, kat kat teraslar boyunca uzun diziler halinde sıralanmış mezar taşları ve haçlar arkadan görülüyordu. Sago palmiyelerinin mürekkebi andıran yeşili mezarların arasında göze çarpıyor; taşların gölgesine yerleştirilmiş sera çiçekleri, mezarlığı mevsimsiz kırmızılar ve yeşillerle renklendiriyordu.

Vadideki çatıların üzerinde deniz feneri yükseliyordu. Yabancıların mezarlığı sağda kalıyor, soldaki ufak vadide yüzme havuzu görünüyordu. Ölü mevsim sırasında, oradaki yan yana dizili sıralar, bulunmaz bir toplantı yeri oluyordu onlar için.

Yamaç boyunca kapkara kan damarları gibi görünen ağaç köklerine takıla takıla tepeden aşağı inen çocuklar, havuzu çevreleyen yeşilliğe uzanan patikaya vardılar. Çıt çıkmıyordu. Havuzun suyu boşaltılmıştı. Dibinin mavi

boyası çatlamıştı. Köşelerde kuru yapraklar birikmişti. Mavi çelik merdiven havuzun dibine varmıyordu. Batıya yönelen güneş, paravana gibi vadiyi çevreleyen tepelerin ardına çekilmişti. Havuzun dibine şimdiden karanlık çökmüştü.

Noboru ötekilerin ardından gidiyordu. O ardı arkası kesilmez gibi görünen mezarları hâlâ görür gibi oluyordu – arkası kendisine dönük duran mezar taşları ve haçlar. Bu uzak, bu uygunsuz yere ne ad vermeliydi?

Kararmış beton sıralara oturdular. Noboru çantasından ince bir defter çıkardı ve hiçbir şey söylemeden Şef'e uzattı. Kapağında kırmızı mürekkeple "Ryuji Tsukazaki'nin Suçları" yazılıydı.

Çocuklar, görebilmek için boyunlarını uzatarak yazıyı Şef'le birlikte okudular. Bu, Noboru'nun günlüğünden alınmış bir parçaydı. Bir akşam önceki çekmece olayı, suçlamaların sayısını on sekize çıkarmıştı.

Şef, "Bu müthiş," diye bağırdı, "hele bu sonuncusu otuz beş puana bedel. Bir toplayalım, bakalım – fazla üzerinde durmayıp birinci maddeye beş puan verelim. Sonuna doğru gittikçe ağırlaşıyor durum. Korkarım ki, toplam yüz elli puanı geçecek. Durumun bu denli kötü olduğunu bilmiyordum. Bu konuda bir şeyler yapmamız gerek."

Noboru, Şef'i dinlerken titremeye başladı. Sonunda, "Onu kurtarma umudu var mı?" diye sordu.

"Hiç yok. Çok yazık ama..."

Bunu uzun bir sessizlik izledi. Şef, bu sessizliği cesaretsizliğe yorup yeniden konuşmaya başladı. Elindeki kuru yaprağın damarlarını parmaklarının arasında eziyordu. "Biz altımız da birer dâhiyiz. Ve bildiğiniz gibi, dünya bomboş, anlamsız. Bunu daha önce de söyledim, biliyorum – ancak bu konu üzerinde dikkatle durup düşündünüz mü hiç? Eğer düşündünüz ve çok sayıda şeyi

yapmamıza izin verildiği sonucuna vardıysanız yanlış yerdesiniz. Esas izin veren, göz yuman bizleriz. Öğretmenler, okullar, babalar, toplum – bütün bu süprüntü yığınlarına biz göz yumuyoruz. Güçsüz olduğumuz için değil. Göz yummak bizim özel ayrıcalığımız ve eğer acıma duygusuna kapılırsak, bunlara göz yumacak kadar insafsız olmazdık. Sonuç olarak demek istiyorum ki, sürekli olarak göz yumulmaması gereken şeylere göz yumuyoruz. Aslında hoş görülebilecek pek az şey var– örneğin, deniz."

Noboru, "Ve gemiler," diye ekledi.

"Evet – yine de pek az şey var. Eğer bunlar da bize karşı cephe alırsa, insanın kendi köpeği tarafından ısırılmasına benzer. Bu, özel ayrıcalığımıza hakaret sayılır."

Bir Numara, "Bu konuda şimdiye kadar hiçbir şey yapmadık," dedi.

Şef, "Bu, şimdiden sonra da yapmayacağız demek değildir," diye kestirip attı. "Ryuji Tsukazaki'ye gelince, o bizler için fazla bir anlam taşımıyordu. Sadece Üç Numara'nın gözünde önemli biriydi. Hiç değilse, sık sık sözünü ettiğim yaşamın iç düzenini Üç Numara'ya kanıtlamış biri sayılıyordu. Ama sonra Üç Numara'ya ihanet etti. Yeryüzündeki en kötü şey, yani baba oldu. Bu şekilde gitmez! Başlangıçta olduğu gibi işe yaramaz bir denizci olarak kalsa, çok daha iyiydi.

Hep söylediğim gibi, yaşam basit simgelerden ve kararlardan oluşur. Belki Ryuji bilmiyordu, ama kendisi bu simgelerden biriydi. En azından, Üç Numara'nın ifadesine göre, öyle *görünüyordu*.

Bize düşen görevin ne olduğunu hepinizin bildiğini düşünüyorum. Bir dişli yerinden çıktığı zaman, onu zorla da olsa yerine takmak bize düşer. Bunu yapmazsak, düzen sağlanamaz. Dünyanın boş olduğunu hepimiz biliyoruz ve önemli olan, bu boşluk içinde düzeni sürdür-

meye çalışmaktır. Bu yüzden de bizler düzenin bekçileriyiz, hatta daha da öte, çünkü düzenin sürmesini sağlayacak yönetici güç bizim elimizde."

Şef kısaca sonucu bağladı: "Onu cezalandırmaktan başka yol yok. Sonuçta bu onun kendi iyiliği için... Üç Numara! Yamaşita Rıhtımı'nda buluştuğumuz gün, onu tekrar kahraman haline getirmenin tek yolu olduğunu ve çok geçmeden bunu açıklayacağımı söylemiştim, hatırlıyor musun?"

Noboru, bacaklarının titremesini engellemeye çalışarak, "Evet, hatırlıyorum," diye cevap verdi.

"İşte, şimdi sırası geldi."

Şef hariç beşi birbirlerine bakıp sustu. Şef'in söylemek üzere olduğu sözlerin önemini sezinliyorlardı.

Akşam gölgeleriyle kararan boş havuza bakıyorlardı. Havuzun mavi boyalı dibinde beyaz çizgiler vardı. Köşelerde biriken kuru yapraklar, üst üste yığılmıştı.

O anda havuz inanılmaz bir derinlikte görünüyordu. Dipte su rengini andıran mavilik koyulaştıkça, havuz daha, daha derinleşiyormuş gibiydi. Birisi içine atlasa, havuzun içinde gövdesini kaldıracak bir şeyin olmadığı sezgisi, boş havuzun çevresinde giderek yoğunlaşan bir gerilim yaratıyordu. Yüzenlerin gövdesini kavrayıp yüzeye çıkaran o yumuşak, ılık yaz suyu yoktu artık. Oysa havuz, yaz ve su adına dikilmiş bir anıt gibi yerinde duruyordu ve tehlikeliydi, ölümcüldü.

Mavi çelik merdiven kenardan havuzun içine sarkıyor ve dipten çok yukarıda son buluyordu. İnsanı tutacak, kaldıracak hiçbir şey yoktu orada, hiçbir şey!

"Yarın dersler saat ikide bitiyor. Onunla burada buluşur, sonra da Sugita'daki havuza götürürüz. Üç Numara, ne yapıp edip onu buraya getirmek sana düşüyor.

Geri kalanlara da yapılacak işleri söyleyeceğim. Getirmeniz gereken şeyleri unutmayın. Uyku ilacı ile neş-

teri ben getiririm. Önceden uyutmazsak, onun gibi güçlü kuvvetli biriyle baş edemeyiz. Bizim evdeki o Alman ilacından büyüklerin günde bir ila üç tane alması gerekiyormuş. Ona yedi tane içirecek olursak, ışık gibi sönüverir. Tabletleri ezerim. Böylelikle çayın içinde kolayca erirler.

Bir Numara, sen 1 m 80 cm'lik dağcı iplerinden getireceksin. Kalınlığı 5 mm olsun. Dur bakayım –bir, iki, üç, dört– işi sağlama bağlamak için sen onlardan beş adet getir. İki Numara, sen termosuna sıcak çay koy ve çantanda sakla. Üç Numara'nın görevi, onu buraya getirmek olduğuna göre, onun ayrıca bir şey getirmesine gerek yok. Şeker ve kaşık gerek. Bizler için kâğıt bardaklar, onun için de koyu renk plastik bardak gerekli. Bu senin işin, Dört Numara. Beş Numara, sen adamın gözlerini bağlamak için bez ve ağzını tıkamak için havlu getireceksin.

İstediğiniz kesici araçları getirmekte özgürsünüz – bıçak, matkap, ne isterseniz.

Daha önce kedi üzerinde deneyimizi yapmış bulunuyoruz. Bu da onun aynısı olacağına göre, endişelenecek bir durum yok. Tabii bu seferki kediden daha büyük ve daha kötü kokacak, hepsi bu."

Çocuklar taş gibi hareketsiz oturuyor ve boş havuza bakıyorlardı.

"Korkuyor musun, Bir Numara?" Bir Numara hafifçe başını sallayarak korkmadığını belirtti.

"Ya sen, İki Numara?" Çocuk birden üşümüş gibi, ellerini ceplerine soktu.

"Ne oluyor, Üç Numara?" Noboru nefes alamıyordu. Ağzı saman doldurulmuş gibi kurumuştu. Cevap veremedi.

"Al işte! Ben de bundan korkuyordum. Konuşmaya gelince, üstünüze yok. Ama iş başa düşünce, parmağınızı oynatacak cesaretiniz yok. Belki bu, sinirlerinizi biraz

düzeltir. Her ihtimale karşı getirmiştim," diyen Şef, çantasından kahverengi bir yasa kitapçığı çıkardı. Aradığı sayfayı buldu.

"Okuyorum. Hepiniz dikkatle dinleyin," dedi. "Ceza Kanunu, Madde Kırk Bir – O*n dört yaşından ufak çocukların işleyeceği suçlar yasalarla cezalandırılamaz.* Yüksek sesle bir kez daha okuyorum – O*n dört yaşından ufak çocukların işleyeceği suçlar yasalarla cezalandırılamaz.*"

Şef, kitabı çocuklara verdi. Okuyan yanındakine geçiriyordu. Şef sözünü sürdürdü: "Sanırsınız ki babalarımız ve inandıkları uydurma toplum bu yasayı sırf bizim için çıkarmış. Bu yüzden onlara teşekkür borçluyuz. Bu yasa, büyüklerin bizim için beslediği umudu dile getiriyor. Aynı zamanda kendilerinin hiçbir zaman gerçekleştiremedikleri düşleri de simgeliyor. Kendilerini öylesine sımsıkı bağlamışlar ki, bizim de elimizin kolumuzun bağlı olması gerektiğini düşünememişler bile. Bize sadece bu noktada bir gökyüzü lekesi ve mutlak özgürlük verecek kadar dikkatsiz davranmışlar.

Yazdıkları bu yasa kitabı, bence bir çeşit masal: güzel, ölümcül bir masal. Bir bakıma anlaşılabilir bir şey bu. Ne de olsa şimdiye kadar masalla avutulan, savunusuz, saf, sevimli çocuklardık.

İçimizden üçü gelecek ay on dört yaşına basacak – ben, Bir Numara ve sen, Üç Numara. Siz üçünüz de Mart'ta on dörde gireceksiniz. Şimdi bir an düşünün. Bu son fırsatımız!"

Şef, çocukların yüzlerine teker teker baktı ve gerilimin azaldığını, korkunun silindiğini sezdi. Toplumun bu içten iyiliğini ilk kez fark eden çocuklar, düşmanlarının aslında, savunucuları, koruyucuları olduğunu öğreniyorlardı.

Noboru başını kaldırdı, gökyüzüne baktı. Öğle sonu mavisi, akşamın alacasına dönüşüyordu. Ya Ryuji, kahra-

manca ölümünün sancılarından kıvranırken bu kutsal görünümlü gökyüzüne bakmak isterse? Gözlerini bağlamak ayıp olacaktı bu durumda.

Şef, "Bu son fırsatımız," diye üsteledi. "Eğer şimdi harekete geçmezsek, özgürlüğün yüce buyruğuna uymayı; canımızı feda etmedikçe dünyanın boşluğunu doldurmak için gerekli görevi yapmayı hiçbir zaman düşleyemeyiz. Ve cezayı uygulamakla yükümlü kişilerin kendi canlarını tehlikeye atmalarının nasıl saçma olduğunu anlayabilirsiniz. Eğer şimdi harekete geçmezsek, bir daha ne hırsızlık edebiliriz, ne adam öldürebiliriz. İnsanın özgürlüğünü kanıtlayan hiçbir şey yapamayız. Yoksa sonumuz ona buna övgüler yağdırmak, onun bunun dedikodusunu yapmaktan öteye geçmez. Günlerimizi boyun eğme, uzlaşma ve korku içinde titreyerek, komşularımızın ne yaptığını merak ederek, fareler gibi yaşayarak tüketeceğiz. Ve günün birinde evleneceğiz, çocuklarımız olacak. Baba olacağız, dünyanın en kötü şeyi olacağız!

Bize kan gerek! İnsan kanı! Eğer elimizi kana bulamazsak, dünya solacak, kuruyacak. O denizcinin taze kanını akıtmalı ve o kanı can çekişen evrene, can çekişen gökyüzüne, can çekişen ormanlara ve kuruyan, can çekişen toprağa aktarmalıyız.

Şimdi! Şimdi tam sırasıdır! Bir aya kalmaz, havuzumuzun çevresindeki toprağı kaldırırlar ve kalabalık doluşur. Üstelik neredeyse on dördümüze basacağız."

Şef, servilerin kara dalları arasından kurşuni gökyüzüne baktı. "Yarın hava güzel olacağa benzer," dedi.

7

Ayın yirmi ikisinde, Fusako ile Ryuji sabahtan Belediye'ye gittiler ve Yokohama Belediye Başkanı'nı düğünlerine onur konuğu olarak çağırdılar. Belediye Başkanı bu çağrıyı sevinçle kabul etti. Dönüşte İsezaki'ye uğrayıp düğün davetiyelerini ısmarladılar. Düğün için New Hotel New Grand'de yer ayırtılmıştı. Öğle yemeğini erken saatte yedikten sonra Rex'e döndüler.

Öğleden sonra, Ryuji sabahtan beri telefonlaştığı randevusu için mağazadan erken ayrıldı. O sabah Takaşima Rıhtımı'na demirleyen geminin Birinci Kaptanı, Ryuji'nin Deniz Ticaret Yüksek Okulu'ndan sınıf arkadaşıydı. Eğer öğleden sonraki bu saatler olmazsa görüşemeyeceklerdi. Ryuji arkadaşının karşısına pahalı İngiliz takımıyla çıkmak istemiyordu. Yeni yaşantısının koşullarını ve olanaklarını eski arkadaşına göstermekten kaçınıyordu, hiç değilse düğüne kadar. Rıhtıma inerken eve uğrayacak, bir denizci gibi giyinip öyle gidecekti.

"Gemiye atlayıp gitmezsin, değil mi?" diye takılan Fusako, onu kapıya kadar geçirdi.

Noboru, derslerine yardım etmesini istiyormuş gibi yaparak, bir akşam önce Ryuji'yi odasına çağırmış ve ondan bir istekte bulunmuştu:

"Babacığım, bütün arkadaşlar yarın öğleden sonra si-

zin deniz hikâyelerinizi dinlemeye can atıyor. Saat ikide dersler bitince, havuzun oradaki tepede bekliyor olacağız. Hepsi sizinle tanışmak istiyor. Gelirsiniz, değil mi? Lütfen... Denizci gibi giyinmenizi ve kasketinizi takmanızı da istiyorum. Ama bunu annemden gizleyeceğiz. Eski bir arkadaşınızla buluşacağınızı söyler, işten erken çıkarsınız."

Bu, Noboru'nun, baba oğul ilişkisi içinde Ryuji'den ilk isteğiydi. Ryuji çocuğun güvenini sarsmamaya kararlıydı. Bu babalık göreviydi. Gerçek sonradan ortaya çıksa bile, hep birlikte güler geçerlerdi. Onun için, akla yakın bir bahane uydurarak erkenden mağazadan çıktı.

Öğleden sonra iki sularında Ryuji tepeye yakın bir yerde, kocaman meşe ağacının kökleri üzerine oturmuş beklerken çocuklar göründü. İçlerinden zeki görünüşlü, hilal kaşlı, kızıl dudaklı olan, Ryuji'ye geldiği için kibarca teşekkür etti. Anlatacağı hikâyeleri burada ayaküstü dinlemek yerine onarım havuzu dedikleri yere gidip orada anlatmasının daha uygun olacağını söyledi. Ryuji rıhtıma yakın bir yere gideceklerini sanarak, öneriyi kabul etti. Çocuklar denizcinin kasketini kapıp sırayla başlarına geçirerek eğlendiler.

Güzel, ılık bir kış günüydü. Gölgelikler serin oluyordu. Ama bulutların arasından sırtlarına vuran güneş, paltolarına gerek bırakmıyordu. Ryuji gri, balıkçı yakalı kazağını giymiş, ceketini eline almıştı. Noboru'nun da aralarında olduğu elleri çantalı altı çocuk çevresinde dönüyor, kimi önden gidiyor, kimi geride kalıyordu. Yaşlarına göre ufak tefektiler. Ryuji onları koca bir şilebi denize çekmeye çalışan altı ufak römorköre benzetti. Çocukların hareketliliğinde, tuhaf bir huzursuzluk olduğunu algılayamadı.

Hilal kaşlı çocuk tramvaya bineceklerini söyledi. Ryuji şaşırdı, ama sesini çıkarmadı. Bu yaşta çocuklar için, anlatılacak hikâyeye uygun bir ortamın ne denli önemli

olduğunu biliyordu. Şehrin güneyindeki Sugita'daki son durağa kadar hiçbiri yerinden kıpırdamadı.

Ryuji meraklı meraklı, "Nereye gidiyoruz çocuklar?" diye sorup duruyordu. O günü çocuklarla geçirmeye kararlıydı ve canı ne denli sıkılırsa sıkılsın, bunu göstermemesi gerekiyordu.

Dikkati çekmemeye çalışarak, sürekli Noboru'yu inceliyordu. Çocuk neşe içinde arkadaşlarıyla kaynaştıkça, Ryuji onun gözlerindeki o delici, araştırıcı bakışın ilk kez kaybolduğunu görüyordu. Bu, tramvayın penceresinden süzülen ışıkta, toz taneciklerinin renklenmesini andırıyordu. Noboru ile ötekiler arasındaki ayrımlar belirsizleşti, Ryuji hepsini birbirine karıştırdı. Bu ona hiç de olurlu görünmüyordu, ötekilerden bambaşka olan bir çocuk, büyükleri gözlemek gibi tuhaf huyları olan bir çocuk, nasıl olur da ötekilerle kaynaşabilirdi? Ryuji, Noboru ve arkadaşlarını eğlendirmek için yarım gün işe gitmemekle iyi ettiğine inanıyordu. Bir baba olarak, yaptığı doğruydu. Kitapların, dergilerin çoğundaki yazılar da bunu belirtiyordu. Noboru kendiliğinden yanaşmış ve bu gezide ilişkilerini pekiştirme olanağını ona sunmuştu. Aslında birbirine yabancı olan baba oğulun, kan bağlarından daha güçlü bir güvenle bağlanmalarını sağlayacak bir fırsattı bu. Ryuji yirmi yaşındayken pekâlâ baba olabileceğine göre, Noboru'nun yaşında sakınca yoktu.

Tramvaydan inince, çocuklar Ryuji'yi tepelere kıvrılan patikaya doğru sürüklemeye başladı. Ryuji, "Durun bakalım. Onarım havuzu dediğiniz yer dağda mı?"

"Neden olmasın? Tokyo'da da metro insanların başları üzerinden geçiyor."

Ryuji, "Anlaşıldı, ben sizinle aşık atamam, çocuklar," diye göz kırptı. Çocuklar neşeyle kahkaha attı.

Yol Aoto Tepesi'nin eteğini dolanıp Kanazawa'ya uzanıyordu. Direkleri ve porselen yalıtıcılarıyla gökyü-

zünü ağ gibi ören elektrik santralinin önünden geçtiler. Sonra Tomioka Tüneli'ne girdiler. Tünelin öte yanından çıktıklarında Tokyo-Yokohama ekspresinin geçtiği tren yolunu gördüler. Sol yandaki yamaçta yeni kurulan mahallenin şantiyeleri yayılmıştı.

"Neredeyse geldik. O yapıların arasından gideceğiz. Eskiden burası bir Amerikan üssüymüş." Sözlerinden liderleri olduğu anlaşılan çocuk, bunları omzunun üzerinden başını çevirerek söyledi ve öne geçip yürüdü.

Şantiyelerdeki çalışma tamamlanmıştı. Evlerin çevresine taş duvarlar çekilmiş, hatta birkaçının çatıları örtülmüştü. Altı çocuk Ryuji'yi ortalarına alarak şantiye yapılarının arasından uzanan yola vurdular. Tepeye yaklaşınca yol birden sona erdi ve ekilmemiş tarlalar başladı. El çabukluğu marifet gibi bir şeydi bu: Tepenin eteğinde duran biri, o düzgün yolun böyle birdenbire yaban otlarına karışıp kaybolacağına hiç mi hiç inanmazdı.

Görünürde bir tek tanrı kulu yoktu. Tepenin öte yanından buldozerlerin uğultusu geliyordu. Çok aşağılarda kalan tünelden gelip geçen arabaların motor sesi duyuluyordu. Motor gürültülerinin yankısı dışında, çevre göz alabildiğine boştu ve duyulan sesler, ıssızlığı büsbütün yoğunlaştırıyordu.

Otların arasında yer yer çürümeye yüz tutmuş tahta parçaları görünüyordu. Dökülmüş yaprakların altına gömülen patika tepenin kıyısını dolanıyordu. Kuru tarlayı geçtiler. Sağ yanda, dikenli telle çevrili bir alanda, yere yarı yarıya gömülmüş paslı bir su tankı duruyordu. Tankın üzerinde uzunlamasına vidalanmış, üzeri Ingilizce yazılı, paslı tenekeden bir levha vardı. Ryuji durdu, yazıyı okudu:

A.B.D. ASKERÎ KUVVETLER TESİSİ
Görevli Olmayanların Girmesi Yasaktır
Girenler Japon Kanunlarınca Tecziye Olunur.

Şef, "Tecziye olunur ne demek?" diye sordu. Bu çocukta, Ryuji'nin hoşuna gitmeyen bir şey vardı. Soruyu sorarken gözünde yanıp sönen parıltı, cevabını da pekâlâ bildiğini gösteriyordu. Ryuji kibarca açıklamaya çalıştı.

"Ama, burası artık Amerikan ordusunun malı değil. Onun için istediğimizi yapabiliriz. Bakın!" Ama çocuk, o daha konuşurken, konuyu, elinden bırakıp havaya uçurduğu bir balon gibi unutuvermişti bile.

"İşte tepeye geldik."

Ryuji doruk noktasına ayağını attı ve aşağıda uzanan panoramayı seyretti. "Ne güzel bir yer bulmuşsunuz."

Tepe, Tohoku Denizi'ne bakıyordu. Sol yanda, buldozerler yamacı oyuyor, damperli kamyonlar toprağı taşıyordu. Uzaklık, kamyonları ufaltıyor, ama motor gürültüleri sonsuz dalgalar halinde havaya yükseliyordu. Vadinin daha aşağılarında bir sanayi laboratuvarının ve bir uçak fabrikasının gri çatıları görünüyordu. Merkez büroların önündeki beton avluda, bodur bir çam fidanı güneşleniyordu.

Fabrikanın çevresinde bir köy uzanıyordu. Solgun kış güneşi damların alçaklı yüksekli düzeyini aydınlatıyor, kirişlerin gölgelerini ortaya çıkarıyordu. Vadiyi kaplayan ince sisi, deniz kabukları gibi yırtan nesneler, otomobil camlarıydı.

Görüntü, denize yaklaştıkça üst üste katlanıyor gibi oluyor ve pas rengine bürünerek hüzünleniyordu. Kıyıya atılmış paslı makinelerin ötesinde kırmızı bir vinç sallanıyor, onun ardında da deniz başlıyordu. Dalgakıranların beyaz yığma taşları ve dalgakıranların ucundaki tarama makinesinin kara dumanı görünüyordu.

Ryuji denize bakınca, uzun, çok uzun süre ondan ayrı kalmış gibi bir duyguya kapıldı. Fusako'nun yatak odası limana bakıyordu gerçi, ama Ryuji artık pencerenin önüne gitmiyordu. Daha bahara çok zaman olduğu için, su koyu laciverti. Sadece inci gibi bir bulutun gölgesi,

bembeyaz bir leke meydana getiriyordu. Gökyüzünde başka bulut yoktu. Tekdüze uzanan mavilik ufka yaklaştıkça soluklaşıyordu.

Deniz, pislenmiş kıyıdan açıklara doğru aşıboyalı büyük bir balık ağı gibi yayılıyordu. Kıyıya yakın gemi yoktu. Açıktan birkaç şilep geçiyordu. Buradan bakıldığında bile köhne oldukları anlaşılan ufak teknelerdi bunlar.

"Benim çalıştığım gemi böyle oyuncak gibi değildi." dedi Ryuji.

O âna kadar ağzını hemen hiç açmayan Noboru, "Rakuyo on bin tonluk bir gemiydi değil mi?" diye atıldı.

Lider olduğunu düşündüğü çocuk, Ryuji'nin kolundan çekiştirerek, "Hadi, gidelim," dedi. Patikadan biraz aşağı inince, akıl almaz biçimde çevresinden kopuk bir alana geldiler. Bu açıklık, doğu rüzgârından meşe dizileriyle korunan, batısı ise ağaçlıklı tepeyle kapanan bir yamaçtaydı. İleride çavdar tarlalarıyla birleşiyordu, patikanın iki yanındaki yeşilliklerin arasındaki üzüm kütükleri yılan gibi kıvrılıyordu. Kütüklerden birinin ucuna kan kırmızısı bir sukabağı geçirilmişti. Batıdan vuran güneş, o noktaya indiğinde dağılıyor, kuru yaprakların ucuna asılı bir-iki titrek çizgi haline geliyordu.

Ryuji, kendi çocukluğunda buna benzer şeyler yaptığını hatırlamakla beraber, bu yaştaki bir çocuğun böylesi bir yer bulup sahiplenmesine şaşmadan edemedi.

"Burayı hanginiz buldu?"

Henüz Ryuji'yle konuşmamış olan çocuklardan biri, "Ben buldum. Sugita'da oturduğum için okula gidip gelirken hep bu çevreden geçiyorum. Burasını ben buldum, sonra ötekilere gösterdim," dedi.

"Peki, onarım havuzu nerede?"

"İşte orada." Şef, tepenin gölgesinde kalan mağaranın ağzında duruyor, gülümseyerek mağaranın girişini gösteriyordu.

Bu gülümseme, Ryuji'ye ince kristal kesmesi gibi ve alabildiğine tehlikeli göründü. Neden böyle hissettiğini bilmiyordu. Çocuk, ağa düşen bir sazan balığı hırçınlığıyla gözlerini Ryuji'nin yüzünden kaçırdı ve anlatmaya devam etti.

"Bizim onarım havuzumuz burası. Dağın tepesinde bir onarım havuzu. İşi biten gemileri burada onarırız. Gemileri önce söker, sonra yeni baştan yaparız."

"Öyle mi?.. Gemileri buraya çıkarmak çok zor olsa gerek."

Çocuk, "Çok kolay, hiç zorluğu yok," dedi ve yine o gülümseme aydınlattı yüzünü.

Mağaranın önünde, çimenlerden boyanmış gibi görünen yeşilimsi düzlüğe oturdular. Gölgede hava çok serindi. Denizden esen yel yüzlerine vuruyordu. Ryuji fermuarlı ceketini giydi. Bağdaş kurdu. Tam yerleşmişti ki, buldozerlerin uğultusu yeniden başladı.

Neşeli görünmeye kendini zorlayarak, "İçinizde, büyük gemilere binmiş olan var mı?" diye sordu.

Çocuklar birbirlerine baktı, ama hiçbiri cevap vermedi.

Suskun dinleyicilerine bakarak, "Deniz yaşamından söz ederken, önce deniz tutmasından söz açmalı," diye başladı. "Çoğu denizci, bu illete tutulur. Hatta bir seferden sonra denizciliği bırakanlar bile vardır. Öylesine canlarına tak etmiştir. Tekne ne kadar büyük olursa sarsıntı o kadar fazla olur. Üstelik boya, yağ ve pişen yemeklerin kokusu gibi, bir sürü koku da eklenir bu sallantıya..."

Çocukların deniz tutmasıyla ilgilenmediklerini görünce, aklına başka bir şey gelmediği için şarkı söylemeyi denedi. "Bu şarkıyı hiç duydunuz mu?

Düdükler iniltili, gemi ağlamaklıdır
Teknemiz rıhtımdan koparken ağır ağır

Bilirim, artık yuvam denizdir benim.
Yine de yaşlarla dolar gözlerim
Ayrılırken dostlarım, ayrılırken
Mutlu yaşadığım o liman kentinden.

Çocuklar birbirlerini dürtüp kıkırdadılar. Sonunda kahkahayla gülmeye başladılar. Noboru utancından ölecek gibi oluyordu. Birden ayağa kalktı ve Ryuji'nin başından kasketini aldı. Ötekilere arkasını dönerek kasketle oynamaya başladı.

Gözyaşı damlasına benzeyen amblemin ortasındaki çapa sırmayla işlenmiş ve yine sırmadan defne dallarıyla sarmalanmıştı. Defnelerin üzerinde gümüşten palamutlar vardı. Amblemin üstünde ve altında, ipek iplikten palamar kabloları sarkıyordu. Kasketin siperliği sertti. Akşam güneşini yansıtarak hüzünlü bir ışıkla parlıyordu.

Bir zamanlar, güzel bir yaz günü, bu güzelim kasket göz kamaştıran denizde uzaklaşmış, bir veda amblemi, bilinmeyenin simgesi olmuştu. İşte bu kasket, varoluşun bütün bağlarından kurtulana kadar uzaklaşarak, sonsuza giden yola ışık tutan yüce bir alev olmuştu!

"İlk seferimi Hong Kong'a giden bir şileple yaptım..." Ryuji mesleğinden söz etmeye başlayınca, çocukların daha büyük ilgiyle dinlediklerini sezdi. O ilk seferde başından geçenleri, beceriksizliklerini, karışıklıkları, özlemleri ve melankoliyi anlattı. Sonra dünyanın dört bucağına yaptığı seferlerden anılar anlatmaya koyuldu: Kanaldan geçmek üzere Süveyş Limanı'nda beklerlerken palamarlardan birinin çalınması; İskenderiye'deki Japonca bilen liman muhafızı ve adamın birtakım müstehcen eşyayı tayfalara yüklemek için kuzu tüccarlarıyla işbirliği yapması (Ryuji, öğrenciler için uygun görmediğinden bu eşyanın ne olduğunu açıklamadı); Avustralya'daki Newcastle Limanı'nda kömür alırken çekilen zor-

luklar ve sadece bir vardiya süresi uzaklıktaki Sidney'de yeniden kömür almaları; Güney Amerika kıyılarında meyve taşıyan bir gemiyle karşılaşmaları ve deniz havasının tropik meyve kokularıyla dolması...

Ryuji hikâyesinin yarısında başını kaldırdı ve Şef'in uzun lastik eldivenler giydiğini gördü. Çocuk, parmaklarını germiş, soğuk lastiği etine yapıştırmak istercesine sinirli sinirli parmaklarını ovuşturuyordu.

Ryuji onu görmezlikten geldi. Ders verir gibi anlattıklarından sıkılan zeki öğrenci anlamsız bir gösteri yapıyor olmalıydı. Üstelik konuştukça, anılar peşpeşe doluşuyordu. Ryuji döndü, denizi belirleyen lacivert çizgiye baktı.

Ufukta, kara dumanlar savurarak bir gemi ilerliyordu. Kendisi de o gemide olabilirdi. Ryuji, çocuklarla konuştukça, kendisini Noboru'nun düşlediği gibi görmeye başlamıştı.

Hep denizlere açılan biri olabilirdim. Bundan usanmıştı oysa. Ama şimdi, vazgeçtiği, feda ettiği şeyin büyüklüğünü yavaş yavaş kavrıyordu.

Gelgitlerin kara tutkusu, dalgaların sesi, kayalarda kırılan köpüklerin kabarması... Açık denizlerin karanlığından sürekli kendisini çağıran bilinmeyen bir yücelik. Ölümle ve bir kadınla bütünleşmiş yücelik. Onun kaderini eşsiz kılacak bir yücelik. Yirmi yaşındayken hiç kuşkusu yoktu: Dünyanın karanlıkları içinde bir yerde, salt onun için var olan ışıklı bir nokta vardı ve günün birinde salt onu aydınlatmak için kendisine yaklaşacaktı.

Ryuji ne zaman düşlere dalsa, yücelik, ölüm ve kadın aynı özün oluşumu olarak görünürdü. Oysa kadını elde edince, öteki ikisi açık denizlerin ötesine çekilmiş ve onu çağıran hüzünlü sesleri kesilmişti. Reddettiği şeyler, şimdi kendisini reddediyordu.

Dünya denilen buharlı ocak hiçbir zaman onun malı olmuş değildi. Ama bir zamanlar, şimdi öylesine özle-

diği tropikal palmiyelerin altında güneşin tenine yapıştığını ve keskin, kızgın dişlerini etine geçirdiğini duymuştu. Şimdi sadece anılar kalmıştı. Artık dingin bir yaşantı, hareketten yoksun bir yaşantı başlıyordu.

Ürkütücü ölüm artık istemiyordu kendisini. Hiç kuşkusuz, yücelik de sırt çevirmişti ona. Duygularının getirdiği sarhoşluk. O delici acılar, o sıcak ayrılışlar. Yüce Dava'nın çağrısı, tropik güneşinin bir başka adı ve kadınların gözyaşları, özlemler, onu erkekliğin doruğuna iten o tatlı güç – artık bunların hepsi bitmişti.

"Çay ister miydiniz?" Şef'in tiz sesi arkasından çınladı.

"Evet..." Ryuji başını arkaya çevirmeden cevap vermişti. Gördüğü adaların biçimlerini anımsıyordu. Güney Pasifik'teki Makatea ve Yeni Kaledonya. Batı Hint Adaları: Melankoliyle yıkanan, akbabalar ve papağanlarla dolu olan, her yanı palmiyelerle çevrili adalar. Kocaman palmiyeler. Hurma ağaçları. Denizin ihtişamından doğan ölüm, fırtına bulutları gibi Ryuji'nin üzerine çökmüştü. Artık sonsuza kadar erişemeyeceği, yüce, eşsiz bir ölümün görüntüsü, yiğitçe ölme fikri beynine yayıldı. Eğer dünya salt bu görkemli ölüm için var edilmişse, neden dünya bu ölüm uğruna yok olmasındı?

Mercan adalarının oyuklarındaki, kan kadar ılık dalgalar. Pirinç bir borazanın çağrısı gibi gökyüzünü dağlayan tropikal güneş, rengârenk deniz ve köpekbalıkları.

Ryuji, biraz daha koyverse kendini, pişmanlık duymaya başlayacaktı.

Noboru, "Çayınız, buyrun," diye arkasından seslendi ve koyu kahverengi plastik bardağı Ryuji'nin yanağının yanından uzattı. Ryuji, dalgın dalgın bardağı aldı. Noboru'nun elinin hafifçe titrediğini gördü. Soğuktan olmalıydı.

Daldığı düşten ayılmadan, ılık çayı başına dikti. Çay buruktu. Bilirsiniz, buruk olur tadı yüceliğin.

Mişima, Japon edebiyatının dünyada en tanınmış yazarı değil yalnızca. XX. yüzyıl edebiyatının yetiştirdiği büyük bir deha.

Marguerite Yourcenar'ın "İnce, bıçak ağzı gibi dondurucu bir kusursuzlukta," diye tanımladığı *Denizi Yitiren Denizci*, dehşeti şiirsel bir anlatımla bütünleştiren, benzersiz bir kitaptır. "Kusursuz arınma, ancak yaşamı kanla yazılmış bir şiir dizesine dönüştürerek mümkündür," diyen Mişima bu kitapla görüşünü örneklemiş olur. Mişima'nın en etkileyici eserlerinden biri olan kitap soğukkanlı şiddeti ustalıkla anlatırken, hiç kuşkusuz yazarın çocukluğunda bilinçaltını etkilemiş baskıları da yansıtır.

Roman, dul bir kadın, on üç yaşındaki oğlu Noboru ve kadının ikinci eşi olan denizcinin öyküsünü anlatır. Yaşıtlarıyla bir çete kuran Noboru, ilk tanıştığında denizler fatihi bir kahraman olarak gördüğü denizcinin annesiyle evlenerek sıradan birine dönüşmesinin şokunu atlatamaz.

Rakuyo'nun varlığıyla bütünleşmiş olan bu adam, geminin ayrılmaz parçası olan bu adam, kendini o güzel bütünden koparmış, kendi isteğiyle düşlerinden gemileri ve denizi silip atmıştı.

Noboru, tatil boyunca Ryuji'nin yanından ayrılmamış ve denizle ilgili hikâyeler dinleyerek, ötekilerin hiç bilemeyecekleri denizcilik bilgileri edinmişti. Ama onun istediği, bu bilgiler değil, günün birinde denizcinin hikâyeyi yarıda keserek, yeniden denize dönerken ardında bırakacağı mavi su damlalarıydı.

Deniz, gemiler ve okyanus seferlerinin hayali ancak bu mavi damlalarda var oluyordu.

Kapak resmi: KATSUŞİKA HOKUSAİ

ISBN 978-975-07-1824-3

9 789750 718243

14 TL
KDV DAHİL